GIULIO GALLI

ISSIZ ADA

SON HEDEF

yakamoz

ISSIZ ADA

Yeni bir oyun başlıyor.
Bu sefer hayatta kalan kimse olmayacak.

Harry Miller cep telefonunun ekranına inanmaz gözlerle baktı, nefesi kesildi, başından ayaklarına doğru soğuk bir ürperti indi. Sonsuza dek ardında bıraktığına inandığı bir kâbusun içine geri çekilmesi için birkaç kelime yeterli olmuştu. Reality şovdan sağ çıkan tek kişinin korkuları yeniden gün yüzüne çıkıyordu. Canlı yayında ölümden kaçan ve bu korkunç gösteriyi sahneleyen suç örgütünü ortaya çıkaran adam, yeniden bir av halini almıştı. İşkencecileri, dünyanın yarısında onları arayan polisten kaçıp onu bulmayı başarmış mıydı? Gizli servisin hareketlerini önceden öğrenmek için ne gibi araçlardan faydalanıyorlardı? Pes etmemeye kararlı olan Harry, düşmanlarının intikam almadan durmayacaklarını biliyordu. Ve tek bir hatalı adım son adım olabilirdi çünkü her yer bir tuzağa, herkes bir düşmana dönüşebilirdi; çünkü Harry son kalandı.

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap
www.yakamozsatis.com

KAKTUSUN

www.yakamoz.com.tr
ISBN 978-605-297-101-7

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Giulio Galli

ISSIZ ADA

Son Hedef

Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yakamoz Edebiyat: 200
ISBN: 978-605-297-101-7
Yayıncı Sertifika No: 49073

ISSIZ ADA
Son Hedef

Yazar: Giulio Galli
Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender

Baskı
EZGİ MATB.TEKS.VE PORSELEN İNŞ.SAN.TİC.LTD.ŞTİ.
SANAYİ CAD.ALTAY SOK. NO:10
ÇOBANÇEŞME YENİBOSNA
Sertifika Numarası: 45029

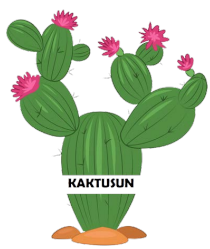
YAKAMOZ KİTAP © 2021, Giulio Galli
Copyright © 2015, DeA Planeta Libri S.r.l.
Orjinal Adı: L'ultimo Bersaglio
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Znn Network aracılığı ile alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya
kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap www.instagram/yakamozkitap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ISSIZ ADA

Son Hedef

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

TG1 muhabiri Barbara Carfagna'nın

ÖNSÖZÜYLE

Yirmi yıl polis muhabirliği yapmış ve halen teknoloji muhabirliği yapmakta olan benim gibi biri için suç dünyasıyla teknoloji dünyasını buluşturan bir roman okumak Harikalar Ülkesi'ndeki Alice'in Beyaz Tavşan'la buluşup yeraltı dünyasına dalması gibi bir şey. Bu durumda suçlunun görünmez güçler aracılığıyla hareket ettiği ve sadece öldürmek için gerçek dünyaya çıktığı yeraltı ise derin web ağı. Sanal ortamda gerçekleşen olaylar gerçek hayatta hızlı ve sıradışı etkilere sahiptir, bunun tersi de doğrudur. Tıpkı bir bilgisayara oyununda olduğu gibi. "Onlife" –life (hayat) ve online kelimelerinin birleşimi olan yeni bir kelime– denilen yeni hayatımızın nasıl işlediğini anlamak için Harry Miller'ın heyecan dolu hayatına bakmak çok faydalı olacaktır. Bir ölüm şovundan canlı olarak kurtulmayı başarmış, çalıştığı Sanal Gerçeklik Merkezi'nden altı ay izin almak zorunda kalmış, takip edilmiş, dinlenmiş, tehdit edilmiş, gizeme meydan okumuş biri olarak geleneksel polis yöntemleri ve siber silahlar arasında, nakit para ve bitcoin arasında, İyi ve Kötü arasında hareket etmek zorunda kalmıştır. Ben de onunla birlikte sanal gerçeklik kavramını terk edip kendi korkularının rehberliğinde gerçek ve sanal olarak birleşen iki düzlemde onu izledim. Tüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adımları, kilometre taşlarını ve gelecek yıllarda yaşayabilmek için yönetmemiz gereken teknolojileri Harry'yi takip ederek hiç zorlanmadan anlayabiliriz.

Miller ve onun izlenme, kontrol edilme ve öldürülme takıntısıyla birlikte –ki daha sonra bunun haklı mı yoksa atlattığı reality şovun travmasının bir meyvesi mi olduğunu öğreneceğiz– insan ruhunu, aşkı, aldatmayı; roman karakterleri ile okur arasında saklambaç oynayan yapay zekâyı keşfedeceğiz.

Kararsız yapay zekâ kontrol sağlar, polise yardım eder ama aynı zamanda matematiksel paraların engeli içinde yasal ya da yasadışı olan kazancı gizlemek için de kullanılır.

Bu gerilim romanında internet bağlantısı, mobil cihazlardan ve tenden geçip insan bedenine girer. Amaç kişinin konumunu tespit etmektir. Aynı şekilde derin web ağının ve Darknet'in yeraltına gömülü dünyası da bilinçsizlikle ya da daha kötüsü Jung'un ifadesiyle "alt fonksiyonla" karıştırılır.

Bu, hiç uyandırılmaması daha iyi olan kontrol edilemez ve çok tehlikeli "troldür".

Hikâyede kötü, en ileri teknolojileri kullanırken seksenli yıllarda Roma'da aktif olarak görev almış olan çok tanınan gerçek bir polisin ismini taşıyan komiser ise daha çok geleneklere bağlıdır. Okura eşlik eden şüphe asla ifade edilmez, ki bu gerçek hayatta da böyledir. Bu bilgi teknolojileri dünyası, içinde Zuckerberg gibi birkaç güçlünün yer aldığı büyük bir reality şov olabilir. Bu güç sahipleri bizleri sosyal ağlarda tüm hayatımızı ve düşüncelerimizi halkla paylaşmaya davet ederken bir yandan da kendilerine dış duvarları ve çatıları bile görünmeyen zırhlı evler inşa ederler. Biz ise bir güç oyunundaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

piyonlarız sadece. Bir noktadan sonra ekranda mı yoksa kendi evimizde mi olduğumuzu bile anlayamadan içine hapsolacağımız bir bilgisayar oyununun oyuncularıyız.

Dünya öyle kötü bir yer halini aldı ki,
çalıkuşları kartalların bile cesaret
edemediği yerlerde avlanıyor.
W. Shakespeare, III. Richard, I. Perde, III. Sahne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Kişiler

HARRY MILLER, takma ismiyle SILVER

Dramatik bir reality şovun tek hayatta kalan kişisi

LADY NIGHTMARE

Baş katil, reality şovun baş kahramanı

IMPROTA

Komiser

DOMINA

Silver'ın baş koruması

BUDA

Silver'ın korumalarından biri

SCARLET

Silver'ın korumalarından biri

RAMBO

Silver'ın korumalarından biri

PSYCHO

Silver'ın korumalarından biri

BENJAMIN MILLER

Harry'nin babası

FRANK TURNER

Kaçakçı

CARLOS CORTÉS

Katil

CRISTINA

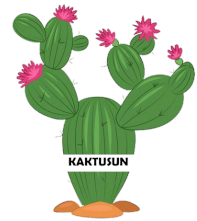
Gizli servis ajanı

SANDRO

Gizli servis ajanı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Giriş

Her ne kadar simya ilmi kurşunu altına dönüştürmeyi başaramamış olsa da, bir kiralık katil için bilinen bir gerçek varsa o da mermilerin bir bavul dolusu para anlamına geldiğidir.

Kariyeri boyunca birçok kişi öldürmüş olan Santiago henüz otuz beş yaşında olmasına rağmen alanında sağlam bir üne sahipti. Temiz bir iş gerektiğinde herkes büyük bir güvenle ona giderdi. Ödemeyi yarısı iş başında yarısı da iş tamamlanınca olmak üzere peşin alırdı. Profesyonellik ve gizlilik. İlgili kişiler onunla irtibata geçiyor, görevi hakkında detaylı bilgi alıyor, zorluk seviyesine göre ücreti belirliyor (Hedef kimdi? Korunaklı bir yerde mi yaşıyordu? Silah kullanma alışkanlığı var mıydı?) ve sonrasında da harekete geçiyordu.

Yılda dört ya da beş "operasyon" ona oldukça yüksek bir ekonomik hayat standardı vermek için yeterli oluyordu. Sadece çok riskli bulduğu birkaç teklifi geri çevirmişti o kadar. Ve sadece bir kez başarısız olmuştu, o da iki hafta önce Paris'te: Tam silahını ateşlediği sırada bir koşucu hedefinin önüne geçivermişti. *"Kahretsin, aptal herif forma girmek için spor yapmaya soyunmuş ama karnını büyütmeye devam etse onun daha hayrına olurdu."*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Teknik bir hata sözkonusu değildi, sadece talihsiz bir tesadüf yaşanmıştı o kadar. Ama müşteri hataya açık olmadığından Santiago herhangi bir misilleme ile karşılaşmamak adına ortadan kaybolmak zorunda kalmıştı. Bu iş böyleydi, asla hata kabul etmezdi.

Santiago Kolombiya'nın ikinci büyük şehri Medellín'de doğmuştu. Şiddet dolu bir ortamda yaşayanların boğazını tıkayan o endişe hissini iyi bilirdi. Avrupa'da çalışmanın daha iyi olacağını hemen anlayıp yirmi yaşındayken Barselona'ya yerleşmişti. İspanyolcanın yanı sıra mükemmel seviyede İngilizce konuşuyordu. Yaşamını dürüstçe idame ettirecek yollardan para kazanmayı asla düşünmemişti ve mesleğinden hiç utanç duymuyordu. Hatta tam aksi. Kolombiya'da kahve ve muz üreten büyük şirketlerde kamburu çıkana kadar çalışmak en baştan devre dışı bıraktığı bir seçenekti.

O, gazete okuyup aksiyon filmi izlemekten hoşlanıyordu. Zeki ve hırslıydı. Daha küçücük bir çocukken böcekleri öldürüyordu. Sonra tavuklara, köpeklere ve en sonunda da erkeklere geçti (kadınlara asla el sürmezdi, onurunu korumaya özenliydi çünkü). Hem sonra onun için bir sinek ya da insan öldürmek arasında pek de büyük bir fark yoktu. Evet, arkada dul kadınlar ve yetimler bıraktığının farkındaydı. Ama öldürdüğü kişilerin pek de masum kuzular olduğu söylenemezdi, bu yüzden de ortada insanlık için büyük bir kayıp yoktu.

O an çok basit bir görev için Roma'da Corso Caddesi üstündeki yan sokaklardan birindeydi. Hedefinden altı yüz metre uzakta bir pansiyon seçmişti. Rahat terası ve kutsal şehri ziyaret etmek için ekim ayını seçen az miktardaki turistin pek de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uğramadığı sokağıyla pusu kurmak için mükemmel bir yerdi.

En çok hoşuna giden şey ise eylem planını hazırlamaktı: hedefi belirlemek, ne zaman ve nasıl saldıracağı üstünde çalışmak, pusuya yatacağı yeri belirlemek ve olası aksilikleri öngörmek. Sonra bir de hassas nişan özelliğiyle gurur duyduğu tüfeği vardı: Birkaç yıl önce eski bir deniz subayından satın aldığı, yeni sanılacak kadar iyi korunmuş bir M24. Dürbünüyle birlikte altı kiloyu bile bulmayan bu silah dönen ve kayan şarjörüne beş mermi alıyordu; yedi altmış iki kalibrelik mühimmatı ile uzak mesafe bile iyi atışlar yapabiliyordu. Tek kusuru kabıydı: Yaklaşık bir metre uzunluğundaki bu sert paralel kenar kabın dikkat çeken kahve yeşil arası bir rengi vardı. İşte bu yüzden bir nakliye şirketinde bir suç ortağı olması çok önemliydi. Bu kişi, kusursuz sahte belgeler sayesinde hiçbir gümrük sorunu yaşamadan silahın güzelce paketlenmiş bir şekilde otele ulaşmasını sağlıyordu.

***

Saat öğleden sonra beşti. Hedef, Sovyetler Birliği'nin çöküşü sırasında doğru zamanda doğru yerde olan kırk yaşlarında Zafesov isimli bir Rus'tu. Vahşi kapitalizm onun kutsalı olmuştu. Ve diğerlerinin aksine Zafesov devlet büyüklerini desteklemeyi hiç ihmal etmemişti. Ve tabii gereksiz tartışmalara girmemek için rüşvet vermekten de hiç geri kalmamıştı. Sloganı şuydu: "Yönetmek için *Büyükanne* ile anlaşmak gerekir." İtalyan şirketlerinin olası sermaye satışlarını değerlendirmek üzere bir haftadır İtalya'daydı. Her gün o saatlerde eşi Condotti Caddesi'nde alışveriş yaparken o jakuzisinin keyfini sürer sonra da bornozuyla geniş balkona çıkardı. Romalıların alışık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğu üzere serin geçen ekim ayı onu hiç de rahatsız etmezdi, o daha sert bir iklimden geliyordu sonuçta.

Manzaraya hiç doyamıyordu. İspanyol Merdivenleri ve Dört Nehir Çeşmesi tam karşısındaydı. Biraz yukarıda ise Trinità dei Monti Kilisesi ve Sallustian Dikilitaşı yer alıyordu. Bernini'nin yarı batık kayığı çok dikkatini çekiyordu ve iki küçük simetrik kulesi olan kilise çok güzeldi ama merdivenler hayranlığının odağıydı. O yüz otuz beş basamak olağanüstü ve doğal bir sahne ortaya çıkarıyordu. Bu merdivenleri kendi yükselişinin, girişimciliği anlamayan bir ülkedeki küçük bir taşerondan zengin ve saygıdeğer bir milyonere dönüşünün bir temsili olarak görüyordu. Bu merdivenler neredeyse üç yüz yıldır oradaydı. Onlara bakarken gözlerinde bir hız yıldırımı çakıyordu: Zafesov'un imparatorluğu da uzun sürecekti. Dünyaya birçok çocuk getirmenin vakti gelmişti, hem de birçok. İçlerinden en kurnaz olanı kendine varis olarak seçecekti.

Santiago gerekli tüm bilgilere sahipti. Hedefi alışkanlıkları olan bir tipti ve bu da onu daha kolay bir görev haline dönüştürüyordu. O saatlerde bir puro içer ya da bazen plazma televizyonunda spor programları izlerdi. Koruma görevlilerinden nefret ediyordu ve bu karşılıklıydı. Dört koruması vardı. Bir tanesi hep Mercedes CL-Class Coupé marka arabasında hazır bulunur, biri sevgilisini izler, diğer ikisi de süitinin girişinde nöbet tutardı. Birbirleriyle kulaklık telsizleri aracılığıyla irtibat halindeydiler ama patronları bunu kullanmazdı. Keskin emirler verirken muhatabının karşısında olması hoşuna giderdi. Onun bakışlarını yere indirip hiç sorgulamadan kendinden isteneni yapmasına bayılırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Santiago Rolex'ine göz attı, harekete geçme vakti gelmişti. Odası terasa yakındı, kimse fark etmeden tüfeğini oraya taşıyabilirdi. Bu meslekte kolaylığın önemli olduğunu öğrenmişti. Her zaman bilinci henüz cilalanmış bir zemin kadar parlak bir şekilde hareket ederdi. Kimseyle karşılaşmadı. Teras kapısını önlem olarak arkasından kapattı. Rahatsız edilmek istemiyordu. Yeri önceden incelemişti ve tam olarak nereye konuşlanacağını biliyordu. Valizi yere koyup açtı. Dürbünü takmak onun için çocuk oyuncağıydı. O uzaklara bakıp aklından detayları geçirirken elleri hiçbir belirsizlik izi taşımadan çalışıyordu. Atışta mutlak bir tutarlılık sağlamak için üç ayaklı dayanağı açtı. Susturucuya gerek yoktu, tek el atışın duyulması zordu ve dışarıdaki gürültünün içinde kaybolup gidecekti. Dürbünü alıp Rus'a baktı. Tereyağından kıl çeker gibi kolay olacaktı, adam zarif bir şezlonga uzanmış elindeki belgeleri okuyordu. Bir yandan votkasını yudumluyordu ve şişe neredeyse boşalmıştı. İhtiyatlı ya da endişeli bir havası yoktu. Süitin büyük pencerelerinin ardından da kimsecikler görünmüyordu. Koruma ekibinden biri olsa bile katilin görüp ona ulaşması için çok zamana ihtiyaç vardı. Santiago tüfeğini alıp Zafesov'u dürbünün tam ortasına aldı. Görüntüyü altı kat büyüttüğünden hedefine neredeyse dokunacak gibiydi. Rus bu arada ayağa kalktı. Korkuluğa yaslanmış tam karşısına bakıyordu. Sanki Santiago için poz almış da hareketsizce duruyor gibiydi. Kurbanının son düşüncesi bilmek katilin çok hoşuna giderdi doğrusu.

Zafesov'un tam kalp hizasında tuttuğu votka bardağının üstünde küçük kırmızı bir nokta belirdi. Cam bardak Rus'un

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elinde parçalandı ve beyaz bornozunda bir leke oluştu. Sonra havlu kumaş üzerinde daha belirgin koyu kırmızı ikinci bir leke belirdi. Zafesov hayret dolu bir ifadeyle göğsüne baktı. Tepki verecek vakti bile olmadı. Bacakları büküldü ve gözleri karardı. Komik ve orantısız bir jest içinde arkaya düştü. Hayatı, o güzel manzaralı terasta son bulmuştu. Güç beraberinde parayı ve nefreti getirmiş, nefret ise nişancıyı devreye sokmuştu.

Santiago parmakları tetikte hareketsiz bir halde üç saniye kadar durdu. Ateş eden onun tüfeği değildi, katilin yerini açık etme tehlikesi olduğundan hedef tutmak için lazer nişanı kullanmazdı. Hedefini başka biri indirmişti. Hemen anladı. Bu Final Shot'tan başkası olamazdı! Şu an onun izine çoktan düşmüş olmalıydılar. Birkaç hafta önceki hatası yüzünden olmalıydı. Büyük tehlikedeydi. Orayı hemen terk etmeliydi. Dürbünü ve üç ayaklı sehpayı söküp silahını büyük bir hızla kabına yerleştirdi. Düşünüp sakin ve soğukkanlı kalmak zorundaydı. Hızla düşünüp harekete geçti. Lazer ışığı nereden gelmişti? Eğimine göre birkaç metre aşağısından gelmiş olabilirdi. Böyle olması halinde diğer katil yakında, hem de çok yakında olabilirdi. Her şey çok ani olmuştu. Anlık bir duraklama, korku ya da yanlış bir adım yaşanmamıştı. Santiago Smith & Wesson 340PD marka tabancayı eline aldı. En kötü olasılığın yaşanması halinde postu kolay sermemeye kararlıydı. Diğer eliyle tüfeğin kabını kavradı. Arkasından kilitlediği terasa açılan kapının kilidini açtı. Merdivenlerde kimse yoktu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki onu sakinleştirmek için derin derin nefes aldı. Odasına dönüp gerekli şeyleri alıp hemen ortadan kaybolmak zorundaydı. Art arda yanlış giden ikinci işiydi ve buna inanamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odasının kapısını açıp kararlı bir şekilde içeri daldı. Ama bu bir hataydı. Göz ucuyla sol tarafında bir şeyin hareket ettiğini fark etti. Ve sonra da boynuna güçlü bir darbe indi. Sersemlemiş halde yere yığıldı. Sağ eline gelen tekmeyle silahını da düşürdü.

***

Dünya etrafında dönüyordu. Saniyeler sayılırken ringde dizlerinin üstüne çökmüş bir boksör gibiydi. Zaman kazanmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Karşısındaki kişi ondan bir şey istiyor olmalıydı, yoksa onu hemen öldürmüş olurdu.

"Selam Santiago."

Bu sesi daha önce nerede duymuştu? Güçlükle nefes alıyordu ve midesi bulanıyordu ama muhtemelen Zafesov'un katili olan ve ışığa karşı önünde duran adamı görebilmek için kendini zorladı. Sol elinde bir silah olduğunu fark etti. Ve silahın susturucusu vardı.

"Beni hatırlamıyor musun?"

Adam tiz bir sesle sırıttı: "Hihihihi."

Bunu binlerce kilometreden bile tanırdı.

"Carlos!"

"Günaydın. Evet, arkadaşın Carlos."

Santiago yavaşça yere oturup sırtını duvara yasladı. Hasmının kim olduğunu anlamıştı. Küçük de olsa bir adımdı.

"Niyetin ne?"

"Ne biçim soru bu, tabii ki seni öldürmek."

"Peki neden hâlâ öldürmedin?"

"Seni cehennemin dibine kimin göndereceğini bilmen önemli de ondan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlayamıyorum."

Carlos sabırsızlanıyor gibiydi.

"Kafana darbe aldığın için mi yoksa? Santiago, her şeyi unuttun mu? Bir zamanlar dosttuk ama sonra…"

"Sonra Alejandra geldi."

Geçmiş geri dönmüştü. Bu, Avrupa'ya ve Barselona'ya doğru yola çıkmadan önce Kolombiya'daki uzak bir geçmişti.

"Alejandra benimle birlikteydi ve sen gelip her şeyi mahvettin."

"Bu konuyu çoktan açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum ben."

"Açıklığa kavuşturmak mı? O benim için önemliydi Santiago! Bir daha asla onun gibi bir kadın bulamadım. Sen onu sadece becermek istiyordun. Bana bunu kendin söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Ve sen de beni bunun için öldürmek istiyorsun öyle mi? Hem de on beş yıl sonra?"

"Daha önce yapmak isterdim ama sana göre çok düşük bir konumdaydım. Sen liderdin, bense senin arkanı kolluyordum. Sen kurnaz ve becerikli olan, bense sonsuza dek dalkavuk olarak kalacak olandım. Sen çok akıllıydın, alnımdan tek kurşunla ölmem çok kolaydı."

"Ne değişti peki?"

"Final Shot. Artık kendimi hazır hissediyorum."

Ensesi korkunç bir şekilde zonkluyor olmasına rağmen Santiago'nun bilinci biraz yerine gelmişti. O aptalı konuşturmalı ve hissettiği tüm hayal kırıklığını ortaya dökmesini sağlamalıydı. Bu arada da bir çıkış yolu düşünecekti. Carlos uzağın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daydı, yakın dövüş yolu aramanın imkânı yoktu. Dahası elinde silah vardı. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Final Shot iki ucu keskin olan bir silahtır biliyorsun değil mi? Bir gün biri de seni öldürecek."

"En azından ilerleme kaydettim. Fark ettiğin üzere optimal olmayan bir açıdan Rus'u indirmeyi başardım. Sanırım seni birkaç saniyeyle geçtim. Ayrıca senin nasıl çalıştığını iyi bilirim. Hızlı hareket edersin. Senin terasa çıktığını gördüğümde Rus'un senin ya da benim elimden on dakika içinde öleceğini anladım."

"Beni nasıl buldun?"

"Artık bunu söylememde bir sorun yok. Final Shot, nakliyecinle biraz laflamamı söyledi. Ondan değerli bilgiler aldım. Bundan sonra kimseye bir şey gönderemeyecek."

"Onu öldürdün mü?"

"Tıpkı şimdi seni de öldüreceğim gibi."

Carlos silahını Santiago'ya doğrulttu. Gözlerinde hiçbir şüphe ya da acıma izi yoktu, bir tek kararlı bir öfke seçiliyordu.

"Carlos..." Santiago'nun sözü sertçe kesildi.

"Açın Polis!"

İki katilin gözü bir anlığına kapıya çevrildi, sonra her şey inanılmaz bir hız içinde yaşandı. Carlos'un anlık şaşkınlığını fırsat bilen Santiago onun üstüne atıldı. Ama hasmı elindeki silahı bırakmadı. Silah ateş aldığından Santiago yıldırım çarpmış gibi yerde kalakaldı. Bu arada biri kapıyı anahtar ile açtı. İçeri adımını atan ilk polis elindeki Beretta'nın güvenliğini açtı. Daha adam kendisini göremeden Carlos onu tam şakağından vurdu. Sonra sol kalçasının üstünde dönüp aynalı girişte kendini sila-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hıyla korumaya çalışarak ileri atıldı. İkinci polis tam da düşündüğü yerdeydi: Söveye yakın duran korkmuş bir genç. Carlos onu aşağıdan ateş edip yukarı doğru sağ yanağından vurdu. Boğuk bir çığlık atan ikinci polis de yere yığıldı. Ama henüz bitmemişlerdi. Puma gibi çevik bir hareketle ayağa fırlayan Carlos odadan çıktı. Koridorda birkaç metre ilerledikten sonra karşısında kocaman açılmış gözleriyle ona bakan bir oda hizmetlisi gördü. Kapı giriş kartı ellerinin arasında titriyordu.

"Lütfen, lütfen…" diye kekeliyordu. "Küçük bir kızım var…" Belki gerçekten de kimseye bir şey anlatmayacaktı. O kadar korkmuştu ki belki onun yüzünü asla hatırlamayacaktı. Belki eğer polise konuşacak olursa kızını öldüreceğine yemin etmek yeterli olacaktı. Hem sonra kadındı. Santiago onu asla öldürmezdi. Ama o Santiago değildi. Hiçbir ciddi katil ardından görgü tanığı bırakmazdı.

"Hihihihi."

***

"Yüce Tanrım, ne katliam!"

Komiser Improta bıyıklarını ovaladı. Tam bir mezbahaydı.

Kimliği bilinmeyen bir kişi sıradan bir otel odasında tek bir kurşunla öldürülmüştü. İki meslektaşı öldürülmüştü. Bir tanesi kapının hemen dışında yerde uzanıyordu, başındaki kurşun yarası net bir şekilde görünüyordu ve silahı hâlâ elindeydi. Diğeri ise kapı pervazına yaslanmış bir halde doğal olmayan bir pozisyonda yere çökmüştü. Yanaklarından biri yüzünün balmumu rengindeki solgunluğuyla tezat oluşturacak şekilde kana bulanmıştı. Bir de bir kadın vardı. Genç oda hizmetlisinin başı duvara yaslanmıştı, gözleri cam gibiydi, dudakları küçük

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kırmızı bir bulamaca dönüşmüştü, kafasının arkasında pütürlü bir leke ve duvarda ise sayısız küçük kan damlası vardı.

Adli tıp ekipleri sessiz bir şekilde fotoğraflar çekip numuneler topluyorlardı. Etkilenmiş görünmüyorlardı. Onlar için belki de önlerinde kobaylar var gibiydi. Ya da belki de yalnızca katili bulmak için en küçük detayları bile kaçırmamaya konsantre olmuşlardı. Neredeyse bitmişti zaten, birazdan kadavralar dışarı taşınacaktı.

"Onları köpek gibi öldürmüş! Infelisi onu iyi tanıyordu, yanından hiç ayrılmazdı. Ve Loiacono genç bir delikanlıydı, göreve başlayalı henüz iki ay olmuştu. Lanet olası!"

Komiser Improta'nın ardında otuz yıllık bir görev mazisi vardı ve o güne kadar oldukça fazla ölü görmüştü. Ama günahsız cesetlerin önünde olmak içinde hep büyük bir öfke yaratırdı. Ve bu sefer diğerlerinden daha kötüydü. İkisi polis olan dört kişi öldürülmüştü. Infelisi'nin ve Loiacono'nun silahları hiç ateşlenmemişti, buna vakitleri olmamıştı. Biri büyük bir hızla art arda dört el ateş etmişti.

Bıyıklarını bir kez daha okşadı. İçinde yine aynı iktidarsızlık hissini duyuyordu. Yaptığı iş bir süredir ona ağır gelmeye başlamıştı. Oysaki vaktinde ne büyük bir kararlılıkla seçmişti bu mesleği. Onlarca suçlunun peşine düşmüş içlerinden bazısını tutuklamıştı ama aslında suçlular yaptıklarının bedelini nadiren sonuna kadar ödüyordu. Elinden kaçmaya başaranların uzun bir listesini yapabilirdi. Kaynaklar çok azdı, konuda iyi olan çok az sayıda uzman polis memuru vardı ve yasal kısıtlamalar çok fazlaydı. Yıkılmamak ve bunu yapmaya değdiğine inanmayı sürdürmek için büyük bir güce ihtiyaç vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir kez daha Infelisi'nin seyrelmiş saçlarına, Loiacono'nun genç harap olmuş yüzüne, ağzından vurulmuş kıza baktı. Damarlarında adrenalin kol geziyordu. Şimdi hepsi ellerinden gelenin fazlasını yapmalıydı. Çünkü bu zavallılar adaletin yerini bulmasını hak ediyordu.

Onunla konuşan polisler durumdan daha fazla etkilenmişti. Meslektaşlarının cesetlerini görmek içlerinde büyük bir güvenlik açığı hissi yaratmıştı. Bu, hepsinin her gün taşıdığı bir histi ama bu şiddet karşısında şimdi daha da güçlenmişti.

Bir tanesi otuz beş yaşlarında uzun boylu ve gözlüklüydü. En üzgün olanı bu gibiydi. Diğeri en az on yaş daha gençti. Arada sert ve derin sesiyle araya girip bir şeyler söylüyordu.

"Ama... dinamik nedir? Burada neler olduğu biliniyor mu?" diye sordu, yüzü çok gergin olan gözlüklü memur.

"Bu zavallıcık silah sesini duyduğunda bu kattaki odalardan birini temizliyormuş. Hemen resepsiyona haber vermiş, onlar da polis çağırmış. Polis ise durumun yanlış bir ihbar olabileceğini düşünmüş. Yakınlarda olan Infelisi ve Loiacono bir bakmak için hemen yukarı çıkmış. Oda hizmetlisi kapı kartıyla onları içeri sokmuş. Sonrasında neler olup bittiğini anlamak için adli tıp raporunu beklememiz gerek. Görünen o ki manyağın teki bu adamı öldürmüş sonra da odada polisin gelmesini beklemiş. Bu katliamı yaptıktan sonra da sıvışmış."

"Sıvışmış derken?" dedi sert sesli polis. "Ortadan nasıl öyle kaybolmuş olabilir? Mutlaka gören biri olmuştur!"

"Anlaşılan o ki adamımız bina haritasını ve acil çıkışları iyi biliyor, Anchisi. Yangın merdivenini kullanmış olmalı. Resepsiyonun önünden geçmediği çok açık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Affedersiniz komiser," dedi arayan giren gözlüklü polis memuru. "Bunun ne anlamı var, yani birini öldürüp burada durup polisi beklemesinin sebebi ne? Bir tutarsızlık var."

"Evet, her şey çok tuhaf. Ve şu tüfek..."

"Tüfek mi?"

"Henüz odaya giremedim ama adli tıptan bir arkadaşım içeride dürbünlü bir M24 olduğu bilgisini verdi."

"Demek ki ortada bir kiralık katil var!" diye atıldı genç polis.

"Arkada dürbünlü tüfeğini bırakan bir katil mi? Hem sonra yüz yüze öldürdüğü bir kişi için tüfeğe neden ihtiyaç duysun ki?"

"Tabii eğer tüfek öldürülen diğer tipe ait değilse," dedi söylediğinden pek de emin olmayan Anchisi.

"Anchisi ne saçmalıyorsun sen? Odada iki silahlı adam olduğunu mu söylemek istiyorsun? Biri diğerini indirdi, sonra biraz soluklanıp polislerin gelmesini bekledi ve sonunda tüm katliamını tamamladı? Ne saçmalık bu?"

Polis başını öne eğdi. Sonunda hep haklı çıkan komiserle tartışmaya girmenin hiçbir anlamı yoktu. Dahası bu ona kendini tam bir aptal gibi hissettiriyordu.

"Affedersiniz komiser." Asansörden inen, aynalı gözlükleri olan bronzlaşmış bir polis aralarına girivermişti.

"Ne var Scanu?"

"Az önce Sheraton'da Rus bir işadamının öldürüldüğü bilgisini aldım."

Improta irkildi: "Bugün ne oluyor böyle? Kimmiş?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Polis Ray Ban gözlüklerini çıkardı, kül grisi gözleri ortaya çıktı. “Bir kiralık katil. Adamı dürbünlü tüfekle indirmiş. Bir görgü tanığı tüfeğin kırmızı lazerini görmüş. Kırmızı bir nokta yani.”

“Yani… mermi nereden gelmiş?”

“Bu odadan komiser,” dedi çenesiyle Santiago’nun odasını işaret eden Scanu.

Improta ona baktı. “Mezbahadan demek istiyorsun yani...” dedi ekşi bir sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kâbusun Dönüşü

Marzio Polis Merkezi Kampüsü tanınması kolay bir yerdi. Siyah kapı kolları olan mat kahverengi çift kanatlı bir kapıdan oluşan basit girişin üstünde yarısı mavi yarısı beyaz zemin üzerine yazılmış "Polis" yazısı dikkati çekiyordu. Camlarında taç şeklindeki arması ve içeriyi gizlemek için yarıya kadar indirilmiş gri kepenkleri vardı. Yaklaşık üç metre yükseklikte asılı yuvarlak neon ışıklı tabelada 113 numarası göze çarpıyordu. Binanın tam önünde üç Alfa Romeo 159 bekliyordu. İçeride çalışanlar için burası "Merkez'di". Polis merkezi karakola dahil edilmişti, dört katlı geniş bir yapıydı, tümü örme taşla kaplı zemin kat ve ilk katta İtalyan bayrağı asılı geniş balkonu en büyük karakteristik özelliğiydi. Panjurlu şık pencereleri ve etrafındaki kemerleri, ana balkonun tam altında yer alan girişi çevreleyen büyük sütunlu kemer ile birlikte dış cepheyi tamamlıyordu.

Dışarıdan bakıldığında bürokrasi dolu huzurlu bir yer gibi görünüyordu. Ama o gün farklı bir durum sözkonusuydu. Önünden geçenler dikkatli bakacak olursa sürekli dalgalanan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bayrağın yarıya indirilmiş olduğunu fark ederdi. Çünkü bir hafta önce iki polis öldürülmüş ve cenazeleri yeni kalkmıştı.

Komiser Improta'nın canı çok sıkkındı. Çifte cinayet günü maktullerin ailelerine vaktinde haber verememişti. Infelisi'nin eşi aile dostu bir polis tarafından bilgilendirilmiş, Loiacono'nun kız arkadaşı ise cep telefonundan son dakika haberlerini okuyup sevdiği adamla ilgili bir durum olmaması için dualar ederek hemen olay yerine gelmişti.

Improta ancak törenden sonra iki eşe taziyelerini bildirebilmişti. İkisini de ilk defa görüyordu. Tek heceli sözcüklerle yanıt veren dul eş gurur, haysiyet ve acı dolu bir sessizliğe gömülmüştü. Bu durum Improta'ya kendini faydasız hissettirmişti. Diğer genç kadın ise umutsuzca ağlıyordu. Kıpkırmızı olmuş sulu gözleriyle bakıp hıçkırarak şöyle demişti: "Onu korumalıydınız!" Komiser kızın ellerini sıkarken kız kaya gibi sert sesiyle eklemişti: "O en yeninizdi... onu korumak zorundaydınız." Adam bu sözler altında ezildiğini hissetmişti.

Infelisi'nin biri dört diğeri iki yaşındaki iki çocuğu bu kadar ufak olmalarına rağmen babalarını bir daha görmeyeceklerinin farkında gibiydiler. Koyu renkli giysilerinin içinde hiç kıpırdamadan durup töreni büyük bir dikkatle izlemişlerdi, kilisede gözyaşı dökmeyen nadir kişilerdendiler. Babaları gibi dayanıklıydılar. Ama sert bakışları kırgınlık doluydu, bunu kim unutabilirdi?

Araştırmalar kör bir noktaya gelip tıkanmıştı ve komiserin üstündeki baskı gün geçtikçe artıyordu.

"Ben bunu anlayamıyorum," dedi Improta, müfettişe dönüp. "Balistiğe göre M24'ten ateş edilmedi. O zaman o silahın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

orada ne işi vardı? Dahası odadaki diğer cesedin kime ait olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Tamam, sahte kimlik belgeleri vardı ama şu lanet bilgisayarlarınızda bu kişinin bilgilerine ulaşıp ismini bulabilmeniz nasıl mümkün olmaz? Bu adamın ortadan kaybolup kimsenin hakkında kayıp ihbarında bulunmaması mümkün mü? Tüm bunların içinde beni en çok sinirlendiren şey ise adamımız tam oradan geçerken etraftaki tüm kameraların aynı anda bozulması. Bu ne anlama geliyor?"

Müfettiş Scicchitano komisere ne cevap vereceğini bilmiyordu. Yedi yıldır birlikte çalışıyorlardı ve belki de yüz kez onu cehennemin dibine göndermişti (düşüncelerinde elbette, sadece düşüncelerinde). Improta'nın meslektaşlarının büyük çoğunluğu tarafından tahammül edilemez bir karakteri vardı, orta yolu hiç yoktu. İyi bir polisti, evet bu doğru ama uzağında durmak her zaman için iyiydi.

"Komiser size sadece bildiklerimi aktarıyorum. Kameralarla ilgili durumun tuhaf olduğuna katılıyorum. Görünen o ki katil oradan geçerken hepsi kısa devre yapıp hemen sonrasında da düzgün bir şekilde tekrar çalışmaya başlamışlar."

"Kaç kameradan bahsediyoruz?"

"Otelin hemen yakınında olan sekiz kamera. Sanki katilin geçişi frekanslarını bozmuş gibi."

"Desene uzaylı bir katil…"

Scicchitano kendini tutamayıp gülümsedi. "İşte bu olaylara bir açıklama getirebilir."

"Müfettiş, neden gülüyorsunuz? Beş kişi öldü ve biz henüz olayla ilgili tek bir adım bile atamadık. Rus büyükelçiliği savcı ve içişleri bakanıyla irtibata geçmiş. Hızlı bir sonuç bekli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorlar. Sizce müdürüme gidip ona bir hafta boyunca bu olayla ilgili elde ettiğimiz tüm bilginin otelde belki de iki katilin olduğu, bunlardan birinin Rus'u öldürdüğü ve hazır oradayken ikisi polis dört kişiyi daha temizlediği sonra da ardında bir nişancı tüfeği bırakıp elinde bir tabanca ve tüfekle ortadan kaybolduğu olduğunu anlatabilir miyim? Ve tüm bunlar olurken kimse bir şey görmedi ve kameralar çalışmıyordu, ona bunları mı söyleyeceğim?"

Müfettiş, Improta'yı bu şekilde kışkırttığı için tam bir salak olduğunu düşünürken komiser devam etti: "Scicchitano, haydi gerçekleri itiraf edelim, biz birer beceriksiziz. Bir davayı çözmek için ilk kırk sekiz saat kritik öneme sahiptir, biz ise bir hafta geçmesine rağmen çamurun içinde debelenip duruyoruz… birbirimizi anlıyoruz öyle değil mi? Biraz hareketlenin de bana birkaç sonuçla gelin, daha iyisini yapabildiğinizi bana gösterin. Adli tıpla, balistikle konuşun, silahın lazerini gören tanığı, iki otelin çalışanlarını sorgulayın, kısacası ne istiyorsanız yapın ama bana so-nuç-lar-la, ger-çek-ler-le ve ke-sin-likler-le gelin. Anlaşıldı mı?"

"Elbette komiser, her zamanki gibi," diye yanıtladı Scicchitano, belli belirsiz bir ironiyle. "Hemen harekete geçiyorum," diye de ekledi, ne yapacağıyla ilgili en ufak bir fikri olmamasına rağmen. İnsanları defalarca sorguya çekmişti, karşılaştırmalar yapıp verileri teyit etmiş sayısız ayrıntılı varsayımlar ortaya çıkarmıştı. Ellerinde işe yarar tek bir şey yoktu. Sanki her şey onların çabalarını boşa çıkarmak için sözleşmiş gibiydi. "Bir şey daha var komiser. Şurada… Miller adlı kişi var, koruma verilmesi hakkında sizinle konuşmak için bekliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunun Zafesov olayıyla ne ilgisi var?" Improta adamı bakışlarıyla âdeta yaktı ama Scicchitano onun kendisini korkutmasına izin vermedi. Hatta aksine komiserin gününü biraz da olsa zorlaştırmak hoşuna gidiyordu.

"Hiç, hiçbir ilgisi yok. Ama bir saatten fazla bir süredir orada bekliyor. Onu son sefer çağırmamız saldırı gününe denk geldiği için kendisini evine geri yollamıştık... yani bu adama koruma verilmesi gerekiyor. Pek de iyi görünmüyor zaten. Yani tekrar ertelersek sonrasında başımıza iş açılabilir."

"Müfettiş, bana ne yapmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Buna asla cüret etmem," diye yanıtladı hemen Scicchitano, sahte bir saygı içinde.

Improta homurdanmaya devam etti, ama artık astıyla değil kendi kendine konuşur bir hali vardı. "Korumayla ilgili konuşmak için doğru gün bugün değil. Hem sonra bu adam gerçekten de hayati tehlike altında değil, bir koruyucudan çok psikoloğa ihtiyacı var."

"Babası büyükelçi. Zaten Rus diplomatları tarafından baskı görüyorsunuz..."

İstemeden de olsa Improta bu sefer Scicchitano'nun haklı olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Dişlerini fırçalayıp bu yemek artığını çıkartması gerekiyordu.

"Anlaşıldı. Onu beş dakika sonra odama gönder."

***

Improta masasında oturuyordu. Berbat bir gündü, saat öğleden sonra beşi çeyrek geçiyordu. Etrafta dolaşan bir katil vardı ve o, bir babanın oğluna koruma görevlisi vermek zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ofisinin kapısı açıldı. Komiser karşısında otuz yaşlarında yüzünde haddinden fazla kırışıklık olan, uzun boylu, zayıf, açık renk gözlü, gür siyah dalgalı saçları olan birini buldu. Klasik bir gözlük takıyordu ve entelektüel bir havası vardı. İki günlük sakalı dikkat çekiyordu, üstünde bir kot pantolon ve yağmurluk vardı. Ama en öne çıkan şey gözlerinin altındaki dev torbalar ve polis merkezinin içinde olmasına rağmen ihtiyatla etrafına bakan korku dolu gözleriydi.

"Girin, girin." *Acele etmeye çalışalım.*

Masaya yaklaşan genç adam komiserin elini sıktı. Improta bu hareketi ilk bakışta iyi bir izlenim yaratma girişimi olarak gördü. Nezaketten nefret etmesine rağmen yerinden kalkmadan adamın elini ucundan tutup sıktı. Miller durumu fark etmesine rağmen üstünde durmamaya karar verip tam karşısındaki eski ve rahatsız tek ofis sandalyesine oturdu.

"Ben komiser Improta ve siz…"

"Harry Miller. Koruma görevlisi için buradayım."

Neden sözünü bitirmesine izin vermemişti? O buyurgan ton da neydi öyle? Improta masasındaki belgeleri düzenlerken adama hızlı bir bakış attı. Duvardaki ahşap armaları inceleyen Miller onunla pek ilgili görünmüyordu. Odada bilgisayar bile olmadığını fark etmiş olduğuna şüphe yoktu ve bunun bir sonucu olarak da polisin kötü durumda olduğu kanaatine varmış olmalıydı.

"Evet, size acil koruma verilmesi kararına varılmış, bu durumda herhangi bir sorun yok. Ama neden böyle bir şey talep ettiğinizi daha iyi anlamak isterim. Olanları yüzeysel biliyorum. Sanırım kaçırdığım önemli detaylar var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miller bu hikâyeyi birçok kişiye defalarca anlatmıştı ama komiserin merakı ona çok haklı geldi. "Bir seri katil tarafından tehdit edildim."

Ve benim bunu yutacağımı mı sandın, diye düşündü Improta.

Neden yüzünde böyle şaşkın bir ifade oluştu ki, diye düşündü Miller.

"Anladığım kadarıyla bu katil hakkında şu ana kadar çok az bilgiye ulaşıldı ve siz kendisiyle çok özel bir durumda karşılaştınız," dedi komiser.

Miller dudaklarını sıktı. Bu adam nereye varmak istiyor? Belki de prosedürü takip ediyor ama ses tonu hiç hoşuma gitmedi. Ona bu kibrini bir kenara bırakmasını söyleyeceğim. Hayır, söyleyemem. Tavrını değiştireceğini umarak kibarca cevap vereyim.

Aynı hikâyeyi anlatmaktan sıkılmıştı; neden olup biteni internette yayınlayıp bu işten kurtulmuyordu: "İki yıl önce Bahamalar'da bir reality şova katıldım. Bu, şifreli bir televizyon kanalınca canlı olarak gösterilen ve her gün bir katil tarafından bir yarışmacının öldürüldüğü bir programdı. Tüm şov bu bahsettiğim katil tarafından tasarlanmıştı. Ve hayatta kalan tek kişi ben oldum. Bu deneyimi çalıştığım Sanal Gerçeklik Merkezi'nde fütüristik bir video oyunu geliştirmek için kullandım. Ekranda beni canlandıran karaktere Giovanni adını verdim. Her şeyin o adada bittiğine ve katilin kısa sürede yakalanacağına inanıyordum, oysa... üç hafta önce bana bir mesaj gönderdi, şeytanca programına bir yenisini ekleyeceğini ve benim de bunun bir parçası olacağımı söyledi. Ve bu sefer hayatta kalan kimse olmayacakmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama sizce..." diye yorum yapmaya başladı masallara hiç inanmayan Improta.

"Bir sorun mu var?" diye tepki verdi Miller sertçe.

"Hayır, hayır, ama... bana bu şeytan ruhlunun bir kadın olduğu söylendi. Etrafta kadın olan bir seri katil bulmak bu kadar zorken bir de onun kimseye fark ettirmeden böyle bir organizasyon kurmuş olmasını düşünün."

Miller gözlerini kocaman açtı, şaşırmıştı ama çok fazla değil. "Sanırım bana inanmıyorsunuz."

"Eğer savcılık size koruma atadıysa ikna edici olmuşsunuz demektir. Her ne kadar görgü tanığı olmasa da hikâyenizde doğru olan kısımlar olduğuna şüphe yok."

"Doğru olan kısımlar mı? Suç örgütü benim tanıklığım sayesinde tasfiye edildi! Zaten katil de bu yüzden beni öldürmek istiyor, intikam için. O kadın için uluslararası tutuklama emri var." İçinde sağır bir öfkenin doğduğunu hissetti. Bu komiser, Tom Selleck benzeri o komik bıyıklarıyla onun sözlerinden şüphe etmeye nasıl cüret ederdi? O ana kadar hikâyesini dinleyen kimse ona yalancı gibi davranmamıştı. Tüm olayı baştan inşa etmişti, geri bildirimler haklı olduğunu ortaya koymuştu ve şovun farklı zamanlarda yapılan bölümlerinin katılımcılarına ait çok sayıda kadavraya ulaşılmıştı...

"Ne düşündüğümü bilmek istiyor musunuz Bay Miller?" diye ekledi komiser sinsi bir tavırla.

Adam dudaklarını sıktı. Improta'nın konuyla ilgili ne düşündüğü zerre kadar umurunda değildi ama elbette ki bunu ona söylemedi. "Söyleyin," dedi meydan okurcasına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizin spot ışıklarının cazibesine kapılıp canlı yayında insanların ölmesini izlemekten büyülenen televizyon manyaklarının hizmetine sunulan ve katılımcıların çılgın cesaret sınavlarına tutulduğu çok gizli bir reality şova katıldığınızı düşünüyorum. Bu testlerde yanlış giden bir şey olduğunda biri ölüyordu. Ortada bir katil falan yoktu, kimbilir hangi büyük ödüle ulaşacağını umarak gönüllü bir şekilde imkânsızı başarmaya cüret eden sizlerdiniz. Birkaç macera arkadaşınızın öldüğünü gördükten sonra ise zihniniz biraz berraklığa kavuşup geri vitese taktınız." Olayı başarılı bir şekilde kurgulamış olmaktan memnun olan Improta el parmaklarını birleştirip bekledi.

"Normal insanların dünyasına geri döndüğünüzde ise konusu tamamen sizin hayal ürününüz olan süper bir video oyunu geliştirdiniz. Ama bu oyun, halk arasında sizin bizzat içinde yer aldığınız gerçek bir kâbustan esinlendiği reklamıyla yayılırsa daha çok para kazandırırdı. Röportaj taleplerini ve hayret dolu ünlem cümlelerini hayal edebiliyorum. Böylece gizli servise bu yönde birkaç saçmalık anlatmayı uygun buldunuz. Zaten bunu kim yalanlayabilirdi ki? Mucizevi bir şekilde elinden kurtulduğunuz o süper katili kim görmüş?"

Miller'ın gözleri iki karanlık oyuğa dönüşmüştü.

Komiser dikkate almayarak devam etti: "Saçma yarışmalara katlanıp bir kamikaze gibi ölüme meydan okumaktan daha iyi bir yalan. Kurban kıyafetine bürünmek için kendinize başka birinden bir mesaj attırdınız. Gönderen belirsizdi, böylece bunu size gönderenin katilin ta kendisi olduğunu söylediniz. Video oyununuz satışa hazır olduğunda küresel bir başarı kazanması için tüm malzemeler hazırdı. Peki bunu diğer iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oyunlardan ne ayırt edecekti? Yazarının inanılmaz hikâyesi elbette! İşte oldu."

Ayağa fırlayan Harry ellerini Improta'nın masasına yaslayıp tehditkâr bir tavırla komiserin üstüne doğru eğildi. Ama sesini hiç yükseltmeden konuştu.

"Ahmak, sığ bürokrat... Adadan döndükten sonra bana tek yalancı diyen kişi sizsiniz. Ben ne gördüğümü biliyorum ve o kâbusun her anını çok net hatırlıyorum. Olup biten her şeyi Digos'a anlattım. Beni zorladığı için bu hikâyeyi tam bir gizlilikle korudum. Tam iki yıldır bu yükü içimde taşıyorum. Her gün birinin beni arayıp bana o kadının yakalandığını söylemelerini bekliyorum ama yok." Miller yutkundu. Büyük zorlukla bilinçaltına gömdüğü bu karabasan o mesajı aldığında tüm zehriyle tekrar yüzeye çıkmıştı. "O kadın beni öldürmek istiyor ve bunu yapacak. Eğer beni korumak zorunda olan insanlar bile bana inanmıyorsa o zaman benim için hiç ümit yok demektir. Üç haftadır uyku uyumuyorum, başım ağrıdan çatlıyor, artık çalışamıyorum ve sevdiğim insanları ölüm tehdidi altına sokmaktan korktuğum için sosyal bir hayatım kalmadı. Kendinizden utanın: Böyle bir tavır takınarak katile yardım ettiğinizi üstlerinize itiraf edebilirsiniz ve... yaşanacaklar vicdanınızda yer etsin. Cehennemin dibine gidin!"

Adam kalkıp arkasını döndü ve kararlılık içinde kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında karşısında müfettiş Scicchitano'yu buldu.

"Müfettiş, Miller'a geri dönüp yerine oturmasını söyleyin," dedi Improta sarsılmış bir halde azarlar gibi.

"Müfettiş, komisere beni bir daha asla görmeyeceğini söyleyin," dedi Harry bitkin bir tavırla.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Scicchitano kapıdan giren ışığı kesiyordu, öyle kararsız ve hareketsiz bir halde dururken Harry'nin dışarı çıkmasına da engel oluyordu.

"Bay Miller, lütfen içeri girip oturun. Rica ediyorum. Bir yanlış anlaşılma olsa gerek," diye mırıldandı müfettiş ortamı yatıştırmaya çalışarak.

"Yanlış anlaşılma falan yok. Komiser benim yalancı olduğumu düşünüyor. Benim de siz polisler gibi hayatım her gün tehlikede."

Bu cümle Improta'nın kafasına bir düğmeye bastı. "Bay Miller, *lütfen*."

Scicchitano komisere onu sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı. Birkaç saniye ağzı açık kaldıktan sonra fısıldadı: "Bunca yıllık görev hayatımdan komiserin 'lütfen' dediğini hiç duymadım. Ona çok pahalıya mal olmuş anlaşılan. Haydi, oturun da size korumanızı atasın."

Miller müfettişin birkaç santim uzağındaki yorgun gözlerine baktı. Gördüğü korkutucu berraklık karşısında birden içinde korumanın hiçbir fark yaratmayacağını hissetti. O artık ölü bir adamdı. Scicchitano'yu sertçe itip ofisten çıktı ve sokağa çıkana kadar hiç durmadan ilerledi.

***

Improta ne diyeceğini bilemiyordu. Yani neredeyse.

"Scicchitano, defol git ayak altından."

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Miller'ın tepkisi içini parçalamıştı. Bu genç adamın hiyerarşiden haberi yoktu, bir sivil bir komiseri cehennemin dibine gönderemezdi. Hem de kendisi ona "lütfen" bile demişken. Neden? Her gün kelle koltukta ça-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lışan polislere karşı bir suçluluk duygusu içinde miydi? Yoksa Infelisi ve Loiacono'yu mu düşünmüştü? Bu çok saçmaydı, polis birliklerinin her gün karşı karşıya oldukları gerçek risklerle bu baba kuzusunun varsayımsal riskleri arasında hiçbir benzerlik yoktu. Evet, Miller'ın yaşadığı patlama çok samimi görünüyordu. Belki adada yaşananlara yönelik düşüncelerini kendine saklamalıydı ama içinde şişen bir hayal kırıklığı vardı ve Miller yanlış zamanda gelmişti. Scicchitano'ya bu koruma görevlisi işini konuşmak için uygun gününde olmadığını söylemişti sonuçta, öyle değil mi?

Peki ya şimdi? Genç adamın korumayı reddettiğini bildirmek zorundaydı. İnanılması oldukça güç bir durumdu. Miller'ın herhangi bir ret belgesi imzalamadığı da göz önünde bulundurulunca konu kapanmış sayılamazdı. Hele bir de bir şanssızlık yaşanır da adamın başına bir kaza gelirse, mesela bir araba falan çarparsa? O zaman herkes bunu katilin intikamı olarak yorumlardı. Haber gazetelerde çıkar ve o sığ bir komiser olarak mükemmel bir günah keçisi ilan edilirdi.

Birkaç saniye boyunca bıyıklarıyla oynamaya devam etti, sonra ne yapacağına karar verdi.

***

Harry Miller Prati ilçesindeki Cola di Rienzo Caddesi'ndeki evine doğru ilerliyordu. Polis merkezinden yürüyerek bir saat uzaklıktaydı. Yürümek rahatlamasına yardımcı oluyordu. Zaten arabasını da bu yüzden garajda bırakmıştı. Onu orada bir saatten fazla bekleteceklerini ve komiserle yaptığı görüşmenin tam bir felaket olacağını bilemezdi. Saat neredeyse akşam altı olmuştu. Ve yağmur yağıyordu. Düzenli ve rahatsız edici bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yağmurdu, kaçıp kendini koruyacak gibi sağanak şeklinde değildi ama korunmaya gerek duymayacak kadar ince de yağmıyordu. Elleri ceplerindeydi ve kafasına yağmurluğunun su geçirmez başlığını örtmüştü ama pek işe yaradığı söylenemezdi. Ruh hali kapkaraydı ve etrafındaki her şey ona griydi: Suratsız gökyüzü, asfalt yollar, sokak lambaları, metalik renkli arabalar, Sant'Angelo anıt mezarı, San Pietro Kilisesi'nin kubbesi. Depresyonunu artıran monoton düzlüğe tek isyan eden şey yeşil yapraklarıyla asi bir şekilde yükselen çam ağaçlarıydı.

Komisere hakaret etmekle yanlış mı yapmıştı? Şekil olarak belki evet ama özde hayır. Yaşadıklarından sonra kendini bu kadar saldırgan yorumlar yapacak şüpheci bir polisin karşısında bulacağını hayal bile edemezdi. İçinde ne dindirmeyi ne de dışarı vurmayı beceremediği capcanlı bir öfke vardı. Acısını yansıtamadığı için üzgündü. O reality şova katıldıktan sonra bir daha hiç ağlamamıştı. İnanılmaz bir durumdu bu. Ağlamak teslimiyet demekti, gözyaşları onun kesinlikle önlemek zorunda olduğu bir çöküşün başlangıcıydı. Bu yüzden ağlamayı reddetmeye başlamıştı. Ve bu zorunluluk normal hayata döndükten sonra bile beynine çakılı kalmıştı. Bunu psikoloğuyla paylaşmış ama hiçbir sonuç elde edememişti. Er ya da geç hıçkırarak ağlamaya başlayacaktı. Bu esnada da bunu her üzgün olduğunda yapabilen insanlara gıpta etmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Bu onun başvuramadığı bir çareydi. Sanki gözyaşlarına bağlı olan mekanizmayı devre dışı bırakmış gibiydi. Bir seferinde sırf gözlerinin nemlendiğini hissetmek için aynanın karışışında kendini tokatlamıştı. Yanağındaki iz birkaç gün kalmıştı. Bunun için bir bahane uydurmak zorunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalmıştı. Biliyordu. Engellenmesi mümkün olmayan bir geri sayımın başladığını biliyordu. Saatli bir bomba amansızca dakikaları sayıyordu. Biri, bir gün, bir hafta ya da bir ay sonra onu yakalayıp öncekinden daha da korkunç bir reality şova katılmaya zorlayacaktı. Ya da katil her an, herhangi bir gün onu öldürüp hesabı kapatacaktı. Katil, öyle ya, onun gerçek ismini bile bilmiyordu, o kadın ise ona dair tüm bilgilere sahipti. Bir kez mucize eseri kurtulmuştu. Ama mucizeler tekrar etmezdi. Çaresizce beklemek zorundaydı. Bu his ona diğer her şeyden daha ağır geliyordu. Keşke onunla kanının son damlasına kadar mücadele edebileceği bir ortam olabilseydi. O ya da kendi. Sonucun ne olacağı şüphe götürmezdi elbette ama yine de bir şekilde karşılık verip hayatta kalmak için savaşırdı.

Bir araba kornasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

Mavi renkli bir Ford Taunus kaldırıma yanaşmış duruyordu. Yolcu tarafındaki cam yavaşça aşağı indi. Improta kafasını uzattı: "Suyun altında ne yapıyorsunuz böyle? Yağmur yağıyor görmüyor musunuz? Haydi binin arabaya, sizi götüreyim."

Üniformasını çıkarmıştı, üstünde beyaz bir gömlek ve gri çizgili bir ceket vardı, kravat takmıyordu. Adem elmasının hemen altında fanilası görünüyordu.

"Teşekkürler, yürümeyi tercih ederim." Bunun çocukça bir tepki olduğunun farkındaydı ama bazen içgüdüleri izlemek gerekirdi. Yağmur artmış olsa bile bu yabancının ona arabasında eşlik etmesini istemiyordu.

"Miller, beni tekrar 'lütfen' demek zorunda bırakmayın, bundan nefret ediyorum."

İkili birbirine baktı. Improta kendini son bir kez zorladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah. Haydi ama ikimizin arasında bir sır olarak kalacak. Lütfen binin."

Harry komiserin kendini ikna etmesine izin verdi. Birkaç saniye boyunca aralarında tam bir sessizlik oldu, bunu bozan tek şey Taunus'un motor sesiydi. Sonra Miller buzları kırıp küçük bir intikam almaya karar verdi: "İlk olarak, sakın benim yapılan hakaretleri kolayca unutan biri olduğumu düşünmeyin. Tam tersi bu konuda çok hassas ve kinciyimdir."

"İkincisi nedir?" dedi Improta aceleyle.

"İkincisi, beni nasıl buldunuz? Polis merkezinden çıkalı neredeyse on beş dakika oldu."

"Çok basit: Bir hafta önce geldiğinizde müfettiş Scicchitano size park yeri bulmakta zorlanıp zorlanmadığınızı sormuş. Siz de yürüyerek geldiğinizi söylemişsiniz, evlerinin altındaki markete bile arabayla giden günümüz insanını düşünecek olursak bu çok nadir rastlanan bir durum. Bu detay onu çok etkilediğinden bana da söylemişti, ben de sizin bugün de aynı şeyi yaptığınızı düşündüm. Açıkçası sizin ev adresinizi biliyorum. Böylece sizin yürüyeceğiniz yol boyunca ilerlemek sizi bulmak için yeterli oldu."

"Üçüncüsü: Ben video oyunlarıyla ilgilenen basit bir tasarımcı değilim, Sanal Gerçeklik Merkezi'nde sanal mühendis olarak çalışıyorum. Elektrik mühendisliği diplomam ve birçok uzmanlık sertifikam var. İşimle Savunma Bakanlığı ilgileniyor, işimin eğlence dışında çok farklı yönleri var anlayacağınız."

"Anlıyorum. Biliyor musunuz ben bilgisayarları hiç sevemedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah demek o yüzden ofisinizde görmedim. Oysaki çok değerli…"

"Miller bana bakın. Elli beş yaşındayım, siz henüz doğmamışken polis merkezinde çalışmaya başladım, bana suçları çözmek için sahada çalışmanın gerektiği öğretildi. Bilgisayarların önemini inkâr etmiyorum, sadece onlara dayanamıyorum o kadar. Beni gözünüzde saatlerce bir klavyenin üstüne eğilmiş vaziyette canlandırabiliyor musunuz? Benim bir ustanın elinden çıkan bir el işini izlemek hoşuma gider. Meslektaşlarımın ekran karşısında iki büklüm çalıştığını görmek içimi sıkıyor."

"Dördüncüsü…"

"Daha kaç tane var?"

Miller ona kasten cevap vermedi. "Dördüncüsü: Bu sardalye kutusu kaç yıllık? Sanırım otuz kadar olsa gerek…"

"Sizin adlandırdığınız şekliyle bu sardalye kutusu 1985'te bir küçük hanımdı ve hâlâ çok güzel bir arabadır. Tüm bu yıllar boyunca beni yarı yolda hiç bırakmadı. Motorunu duyuyor musunuz? Bu Amerikalı hanımın nasıl da sağlam olduğunu görüyor musunuz? Günümüzün kâğıt gibi arabalarına benzemez. Hele bagajı? Çok rahat ve genişti. Bu gerçek bir araba, benim paramla alabildiğim ilk araba. Onu sıkıca tutuyorum. Şimdi, siz "beşinci" konuya gelmeden önce bırakın da size bir bira ısmarlayayım ve bu kötü günü sonlandıralım."

Improta cevabı beklemeden arabayı Miller'ın evinin iki yüz metre uzağındaki "Er Mejo" adlı barın önüne çekti.

"İddiaya girerim ki buraya hiç adımınızı atmadınız ve günümüz modasına uygun yerleri tercih edersiniz."

Komiser her konuda haksız sayılmazdı. Bar hiç de şık bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yer değildi, hele klas olarak nitelendirilmesi imkânsızdı. Merdivenlerden inerek girilen mekânda insanı hemen kiraz kerestesinden bir bar bankosu ve bir dizi tabure karşılıyordu. Sağ ve sol tarafta üstünde üstünkörü serilmiş kırmızı kâğıt örtüler olan birkaç küçük masa vardı. Loş aydınlatmada menüyü okumak bile zor olmalıydı. Ama sonuçta sandviç ve küçük pizzalar dışında servis edilen başka yiyecek alternatifi de yoktu. Birkaç kişi küçük bir televizyonda İtalya futbol ligi Juventus ve Fiorentina maçını izliyordu. Barmenin hemen arkasında pek yakışıklı denemeyecek genç bir Çinli çoğunluğu ikinci sınıf süper alkollü içkilerle kaplı aynalı bir duvarın önünde duruyordu.

"Bar mı masa mı? Hatta hayır, ben seçiyorum: Masa, tabureler çok rahatsız görünüyor."

Miller itiraz etmedi. İkisi de birer light bira ısmarladı, ikisi ilk defa bir konuda hem fikirdi. Atıştırmalık tabağı müessesenin kibar bir ikramıydı. Improta ceketinin cebinden bir zarf çıkardı. İçinde korumayla ilgili belgeler vardı. Korumaya dair kısıtlamaların kabulüne ya da korumadan feragat ettiğine dair Miller'in birkaç imzasına ihtiyaç vardı.

"Size doğruyu söylemem gerekirse Miller, size atanan korumayla ilgili düşüncem değişmedi. Kadromuz yetersiz ve bu mesleklerini icra etmek için gerçekten hayati tehlike içinde olan politikacılar, savcılar ya da gazetecilere ayrılmalı. Eğer talep eden herkese birer koruma verecek olsak milyonlarca polis memuru yetmez."

Miller kaba ses tonunu olmasa bile bu açıksözlülüğü takdir etti. En azından onu dikkate almıştı. Improta zarfı genç adama itip küçük pizzalardan birinin tadına baktı. Sonra devam etti:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama onaylandığından ötürü bu koruma programını kabul etmeniz gerekiyor."

"Bunun hayatımda neyi değiştireceğini pek anlamadım: Sürekli bir bodyguard tarafından takip mi edileceğim?"

"Maalesef bundan biraz daha karmaşık. Sizin için ikinci seviye koruma öngörülmüş."

"Nasıl yani?"

"Size Roma'da başka bir daire verilecek. Burayı ekip memurlarıyla paylaşmanız gerekiyor. Bu konuda özel eğitimli kişiler sözkonusu. Bir süre ücretsiz izin almak zorundasınız. Belki işinize evden devam etmeniz mümkün olur. Saat 7'den gece 22'ye kadar yanınızda hep iki koruyucu melek olacak. Yer değiştirmeniz gerektiğinde zırhlı bir araçla hareket edeceksiniz."

Miller alnını kırıştırdı. "Ama... bu mafyanın hedefi olmaktan bile daha kötü. Bu şekilde kendime ait bir hayatım olmayacak. Bu ne kadar sürecek?"

Improta kısa bir an için karşısındaki kişiye küçük bir dayanışma hareketi yapıp onun koluna dokundu. "Kimbilir? Sanırım katil yakalanana kadar."

"Bu biraz belirsiz bir cevap. Peki gece 22'den sabah 7'ye kadar geçen süre için ne diyeceksiniz? Ben yirmi dört saat sürekli bir koruma olacağını düşünüyordum."

"Böyle bir korumaya yetecek kadar adamımız yok. Bu yüzden yaşadığınız yeri ve alışkanlıklarınızı değiştiriyoruz. Ortadan kaybolacaksınız, en azından Prati semti için öyle. Bu zaten kısmen de olsa güvenliğinizi sağlayacak."

Miller'ın gergin yüzünden şaşkınlığı çok net görülüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zarfı itti. "Olacak iş değil. Katilin tutuklanmasını ümit ederek münzevi gibi yaşayamam. İnanın bana o kadın, tam bir deli ama son derece zeki ve çevik. Ve kurnaz. Eğer onu bugüne kadar yakalayamadıysalar muhtemelen asla yakalayamayacaklar demektir."

"Ama bana söylediğinize göre siz katilin yeni oyununa alet olacaksınız. Aldığınız mesaj sizi basitçe ölümle tehdit etmiyor daha karmaşık bir mekanizmadan bahsediyordu, öyle değil mi?"

"Evet ne olmuş?"

"O zaman katil tam da yeniden eyleme geçtiği sırada yanlış bir adım atabilir. Böyle bir şey olduğunda korumalar onu yakalamak üzere hazır olacak."

Miller anlık bir sessizlikten sonra ekledi: "Anladığım o ki siz bu delinin ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsiniz. Yanında çok güvenilir adamları var, her şeyi mükemmel bir şekilde planlıyor, şovunu takip eden politikacılar ve işadamlarıyla iyi ilişkileri var, iş dünyasından iyi anlıyor ve... işini kusursuz yapmayı çok seviyor."

Komiser ona büyük bir yalan sallamış gibi bakıyordu.

"Size yemin ederim ki tüm bunlar gerçek! Siz işinizi iyi yapmayı sevmez misiniz Improta? Bu kadın için de durum aynı, bugüne kadar tek bir yanlış adım atmış olmasına rağmen. Evet bir hata yaptı ve beni öldürmeyi başaramadı, henüz tabii."

"Öyledir muhakkak, sonuçta onu deşifre etmenizi istemez," dedi komiser alaycı bir tavırla.

"Ben böyle bir şey söylemedim. Tek söylediğim bu katili durdurmak için iyi eğitimli altı adamın yeterli olmayacağı. Dahası geceleri korumasız olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım iyi izah edemedim. Toplamda altı adam var ama sadece dördü aktif olacak, bunlar kendi aralarında her gün değişecek. Geri kalan iki kişi ise diğerlerinin tatil ya da hastalık dönemlerinde falan onların yerine geçmek üzere yedek tutulacak. Bu son iki görevliyi nadir göreceksiniz. Aslında sizi aktif olarak sürekli koruyacak iki polis memuru olacak, geceler dışında tabi. Ama karanlık sizi korkutmamalı, katiller ani hamleleri sever sizinkinin de gün ışığında harekete geçeceğinden eminim. Tabii bunu gerçekten sizi arıyor olduğu ve yeni evinizi bulacağı gibi varsayımlardan yola çıkarak söylüyorum. Belirsiz tahminler yürütüyoruz o kadar."

"Toplamda iki polis mi dediniz? Siz şaka yapmak istiyor olmalısınız."

"Zırhlı bir aracınız bile olacak."

"Ah mükemmel! İki adam beni korumaya yetmez Improta! Hatta aksine elimizde fazladan iki potansiyel kurban daha var demektir bu! Beni kurtarmaya çalışırken yok yere ölebilirler."

"Biraz karamsar olduğunuzu düşünüyorum. Şunu unutmayın ki bu onların işi. Hayatlarını sizin için tehlikeye atmasalar bunu başka biri için yapacaklar."

"Bunun hiçbir anlamı yok."

"Bakın, şöyle yapalım..." dedi Improta zarfı tekrar adama uzatırken. "Siz bu evrakları evinize götürün, yarın koruma isteyip istemeyeceğinize karar verirsiniz. Gece insanın aklına türlü çözüm yolları gelir. Bir düşünün: Kaybedecek neyiniz var? Hiç. O kadını durdurmak istiyor musunuz? O zaman yem rolünü üstlenin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miller zarfa baktı. Ne yapacağıyla ilgili nadiren şüpheye düşerdi. Bu da o anlardan biriydi. Katili hayatından sonsuza dek çıkarmak istiyordu ama sunulan çözüm önerisi pek de ikna edici değildi.

"Atıştırmalıklardan hiç tatmadınız."

"Canım istemiyor. Ve doğruyu söylemek gerekirse pek güzel göründükleri de söylenemez."

"Haklısınız, gerçekten de iğrençler. Ama çok açım ve sizin için de uygunsa kalanları da yemek istiyorum. Biraya su katılmış olduğunu fark ettiniz mi bu arada? Buraya güzel bir teftiş yapmak geliyor içimden."

"Evet, fark ettim."

Birkaç dakika geçti. Birbirlerine söyleyecek başka bir şeyleri yoktu. Hesapla ilgili utandıkları birkaç saniyeden sonra ikisi de kendi payına düşen tutarı ödedi. El sıkışmadan vedalaştılar.

"O zaman görüşmek üzere Miller. Hayatta kalmaya çalış," dedi Improta esprili bir şekilde veda etmeye çalışırken.

Bu tür laf oyunları hiç de onun kalemi değildi aslında.

Miller'ın buz gibi yanıtı gecikmedi: "Siz de öyle komiser."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Taşınma ve Koruma Timi

Tam üç gün boyunca düşünmüştü. İlk gece aklına hiçbir fikir gelmemişti, ikinci gece de öyle.

Katilin mesajı geçmişi tekrar su yüzüne çıkarıp bir solucan gibi zihnine sokuvermişti. Sanal gerçeklik üstünde çalışmaya başlamasının bir sebebi vardı. Yaşadığı korkunç tecrübeyle barış yapma şekliydi bu, delirmemek için kendince bulduğu yoldu. Korku gerçekliğini tekrar yaşamasına ve aynı zamanda aklından uzaklaştırmasına yardımcı olan, kendini tümüyle adadığı bu simülasyon birdenbire artık ona iyi gelmemeye başlamıştı. Oyunu hâlâ kontrol edebilirdi ama hayatı için aynı şey sözkonusu değildi. Katil geri dönmüş ve onu uyarmıştı: Ölümle randevu, vahşi bir ölüm sadece ertelenmişti o kadar. Miller bir hedef olmaktan daha fazlasıydı. O, "askıya alınmış bir idamın" keyfini sürmüş olan bir tür mahkûmdu. Bu farkındalık her geçen gün endişesini, uykusuzluğunu ve üstündeki baskı hissini daha da artırıyordu.

Improta'nın cimri sözlerini soğukkanlı bir şekilde düşünmüştü. Kendisinin de katıldığı böyle bir reality şova insanlar neden katılmak isterdi? İki yıl önce seçme duyurusunu oku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunda iyi bir sarsıntıya ihtiyacı olduğunu, monoton ve boş gelen hayatında bir yenilik istediğini düşünmüştü. Ev, iş, seyahatler, altı ayı geçmeyen birkaç ilişki, az sayıda arkadaş, hiçbir zaman yanında olmayan bir aile... *Önceleri* ne kadar da sakindi, uyumaya giderken ne kadar da huzurluydu. Reality şova katılmadan *önce*, evet. Yaptığı kapristen başka bir şey değildi, olabildiğince yüzeysel bir şekilde öylesine alınan kararlardan biriydi. Ona dönüş yaptıklarında ise aynen şöyle düşünmüştü: *Ne büyük şans*.

Sonra ölümü ensesinde hissettiği o iki yıkıcı hafta. Ve "normal" hayata adım adım geri dönüp psikolojisini toparladığı işine geri döndüğü, bağımsızlığını ve özgürlüğünü yavaşça geri kazandığı dönem. Babasına hiçbir şey anlatmamıştı, bu yalnızca psikiyatristler ve Digos'un soruşturma bölümüyle paylaştığı bir sırdı. Sonuçta anlattığı olaylar öncesinde benzer durumlar yaşanmamasına rağmen "uluslararası terörizm" adlı altında sınıflandırılmıştı. İş arkadaşları ve cumartesi akşamları buluştuğu arkadaş grubu hiçbir şeyden haberdar değildi. Polisin konuyla ilgili tavrı çok netti: Örgüt mağlup edilip *eski ölüm tanrıçası* tutuklandığında bu haberi ona zamanında ve doğru bir şekilde ifşa edeceklerdi.

Bu olayı kendine saklamak bazı açılardan hiç de zor olmamıştı. İnsanların onun bir aptal olduğunu düşünmesinden ya da ona merhamet duyulmasından korkuyordu. Ve özellikle de, bunu kendine itiraf etmekte zorlansa da insanların ona tam olarak inanmamasından korkuyordu.

O lanet mesajdan sonra bu kadar zahmetle geri kazanılan huzur yok olup gitmişti. Tansiyonunu kontrol altında tutabil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek için ilaçlar alıyor, bir avuç dolusu uyku hapı içiyordu. Ama ağır ilaçlar kullanmıyordu çünkü zihninin açık olmasına ihtiyacı vardı.

Komiser onu aceleye getirmemişti, böylece durumu enine boyuna düşünecek vakti oldu.

Sonunda korumayı kabul etmeye karar verdi çünkü bunu reddetmek bir anlamda sonunu pasif bir şekilde beklemek demekti. Harry teslim olmak istemiyordu, kabullenmiş bir şekilde idam tahtasının hazırlanmasını bekleyen suçlu rolü hiç ona göre değildi. Adada hayatta kalmasını sağlayan kendini koruma içgüdüsü hâlâ hayatta ve canlıydı. Bunu başarma şansı yüzde bir bile olsa bu küçük olasılık için bile savaşmaya değerdi.

***

Sanal Gerçeklik Merkezi'ndeki müdürü Calabresi'ye ailevi nedenlerden ötürü altı aylık izin kullanacağını bildiren bir e-posta gönderdi. Bu dönemde elbette ki ulaşılabilir olacak ve projenin başarılı bir şekilde devamını sağlamak üzere mümkün olduğunca evden destek vermeye çalışacaktı.

Kuşkulu ve/veya rahatsız olmuş bir cevap bekliyordu ama yarım saat içinde özetle şunları söyleyen bir cevap aldı: "Aramızda olamayacağın için çok üzgünüz, umarız ciddi bir durum sözkonusu değildir, Merkez'de senin kredin sonsuz." Bu kadar basit olabileceğini düşünmemişti. Merkezin en iyi beyinlerinden biriydi ve bugüne kadar onu hep sımsıkı ellerinde tutmuşlardı. Buna rağmen bu kadar lütuf biraz aşırı gibiydi. Belki de Digos görevlileri Calabresi'ye gerçekte neler olduğunu anlatmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkadaş ve meslektaşlarına babasının sağlık sorunları olduğunu ve bu yüzden de bir süre Berlin'de kalması gerektiğini söylemişti. Yalan söylemek zorunda kalmıştı, bu durum adaya gitmek üzere yola çıktığı zamana benziyordu biraz. O zaman bir kâbusun içine gömülmek için hayatını terk etmişti, oysa şimdi bir gün gündelik hayatını geri kazanabilme ümidiyle kendini bir kâbustan kurtarmak için kaçıyordu.

Talimatları izleyip iki valiz hazırlaması gerekiyordu. Birkaç saat sonra onu almaya geleceklerdi. Ama nereye gitmek için? Ona bir tek "Roma'nın başka bir semtine" demişlerdi. Merkezden çok uzak bir yer olmamasını ve neredeyse on yıldır yaşadığı semti Prati gibi seçkin ve konuksever bir yer olmasını umdu.

Evinden ayrılacağı için çok üzgündü. Banka kredisi yeni bitmişti, oysa şimdi pişmiş toprak zemininden sıcak renkli duvarlarına, Frau marka koltuklarından Cassina marka mobilyalarına ve girişteki Ficus Benjamin'e kadar tüm detayları kendi düşünerek dekore ettiği bu yüz elli metrekarelik mücevheri terk etmek zorundaydı. Büyük ekran LED televizyonuna ne demeliydi? Peki ya jakuzili küveti? "*Uyum sağlamak mı yoksa ölmek mi"*, dedi kendi kendine girişte ileri geri gidip gelirken. Feragat etmek kaçınılmazdı. Ellerini yüzünde gezdirdi. Tüm bu olup bitenlerin bir anlamı olup olmadığından emin değildi.

***

Zil bir tür din-don sesi çıkararak yumuşakça çaldığında Miller kendisini almak için arabanın geldiğini anladı.

"İyi günler, koruma ekibindenim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ekranda yuvarlak bir yüz, sıfır tıraşlı bir kafa, küçük çocuklarınkine benzeyen iki büyük berrak göz ve güzel bir gülümseme gördü.

Asansörle aşağı inerken içine bir şüphe saplandı: Ya bu gelen kişi bir polis değilse? Adam herhangi bir açıklama yapmamış, polis rozeti falan göstermemişti. Eğer katil onu gözetliyorsa koruma talep ettiğinden haberdar olmalıydı. Koruma görevlisi kılığına girecek bir tetikçi göndermesi yeterli olurdu. Miller'ın şüpheleri adamın mavi beyaz bir polis aracı yerine metalik gri renkli sıradan bir Audi A3'ün yanında beklemekte olduğunu görünce iyice arttı.

"Valizlerinizi verin de bagaja yerleştireyim."

Adam bir adım ilerlerken Miller iki adım geri gitti.

"Sizin gerçekten de beklediğim polis olduğunuzdan nasıl emin olabilirim?"

Adam gözlerindeki çocuksu ifadeyle gülümsedi. "Haklısınız. Size sahte bir kimlik gösterebilirdim, koruma ekibi hakkında bilgi edinmiş olabilirdim, sizi merkezden biriymiş gibi numara yapacak bir suç ortağıyla konuşturabilirdim. Hımmm, şey, sanırım bana güvenmekten başka yapabileceğiniz bir şey yok."

Polis memuru bekliyordu. Eğer telefon numarası olsa Miller hemen Improta'yı arardı ama aptallık etmiş ve numarasını almamıştı.

"Ben bir polis arabası bekliyordum," dedi.

"Onlar çevrede devriye atmak içindi. Bu çok başka bir konu. Ama sizi anlıyorum biliyor musunuz? Sizin için yeni bir durum olmalı, sanırım detayları size anlatmamışlar."

Sakin. Uzlaştırıcı. Zen felsefesinden. Belki de hayatı her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gün tehlikede olan biri için çok *"zen"*. Miller silahlardan nefret ederdi ama bu gibi durumlar için bir tabanca çok faydalı olabilirdi. En azından bu şekilde olası çirkin sürprizlere karşı kendini koruyabilirdi. *Ne aptal bir durum*, diye düşündü.

Polis sanki onun zihnini okumuş gibi inisiyatifi ele aldı. Yavaş hareketlerle cırt cırtlarını açtığı kurşun geçirmez yeleğini çıkarıp Miller'a uzattı.

"Size biraz dar olacak ama belki kendinizi biraz daha iyi hissetmenize yardımı dokunur."

Bu bir silah değildi ama bir kalkan sayılırdı.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Ve Miller ona güvenebileceğini hissetti. Bunun nedenini bilmiyordu. Bu hareket hoşuna gitmişti. "Anlaştık. Sanırım biraz abarttım. Hayır, yeleği siz giyin lütfen ve valizleri bagaja koyalım."

Audi yola çıktı. Miller adamın muhabbet etmeye açık olduğu hissine kapıldı. Ama sanki buzları kıranın karşı taraf olmasını bekler gibi bir hali vardı.

"Ben Harry, Harry Miller. Şey, sanırım bunu zaten biliyorsunuz," dedi.

"Bana Buda diyebilirsiniz."

Miller yanlış duyduğunu sandı. "Affedersiniz, nasıl?"

Polis gülümsedi. İşinin bazen eğlenceli tarafları da olabiliyordu.

"Güvenlik sebebiyle kod isim kullanıyoruz. Koruma altındaki kişi de kendine böyle bir takma isim seçmeli. Benim ismime gelince, yıllar önce biri sakinliğimi hiç kaybetmediğim için Buda ismini kullanmamı önermişti." Adam kel kafasına değdikten sonra ekledi: "Bir de bu yüzden tabii."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miller ne diyeceğini bilemiyordu. Hayatı Buda'nın ellerindeydi. Ekibin diğer üyelerinin isimlerini düşünmeye cesaret edemiyordu.

"Bana nereye gittiğimizi söyler misiniz?"

"Torbella'ya."

"Yani... Tor Bella Monaca'ya mı?"

"Şey evet. Prati semti gibi olmadığının farkındayım."

"Roma'nın o kadar çok semti varken, tam olarak oraya mı gidiyoruz?"

"Bakın, orada evlerin fiyatları çok düşük... Polis teşkilatının elinde fazla imkân yok. Ama yine de içiniz ferah tutun, Magliana'ya da düşebilirdiniz, biljrsiniz işte hani şu *Romanzo Criminale*'de geçen yer."*

Buda mükemmel bir sürücüydü. Ne tereddüt ediyor, ne virajları sert bir şekilde alıyor ne de yoldaki bir çukur yüzünden arabayı zıplatıyordu. Net kararlar vererek hızla ilerliyordu.

"Bizi takip eden biri olup olmadığını kontrol ettiniz mi?"

"Elbette... sakin olun, hep kontrol ederim."

"Nasıl oldu da beni zırhlı bir araçla almaya gelmediniz?"

"Öyle yaptım zaten."

"Ne? Bu Audi zırhlı mı şimdi?"

"Ne bekliyordunuz? Politikacıların kullandığı Mercedeslerden mi? Ya da bir SUV mu? Önemli olan burada içeride güvende olmanız. Aracın tüm gövdesi özel çeliktendir ve alt gövdede ise patlayıcılardan koruyan zırhlı bir kabuk vardır. Camlar da kurşun geçirmez, elbette."

Miller başıyla onayladı. Nitekim arabaya binerken kapının

* ***Romanzo Criminale:*** *15 ödüllü bir İtalyan cinayet filmi.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıradan Audi arabalara nazaran çok daha sert ve ağır olduğunu fark etmişti.

Her şey hayal ettiğinden o kadar farklıydı ki. Koruma ekibiyle en baştan iyi ilişkiler kurmalıydı. Elinde olmadan bir kez daha aklına ada geldi: Orada da yeni bir ortam vardı, yeni bir ev ve ilişki kurmak zorunda olduğu yeni insanlar vardı. Bazı yönleriyle sanki aynı hikâye tekerrür ediyor gibiydi.

***

Yaklaşık bir saat sonra Tor Bella Monaca'ya varmışlardı. Miller grafitiler ile boyanmış duvarları, yol kenarındaki çöp yığınlarını, camlarından sarkıtılarak asılmış çamaşır yığınlarıyla dolu uzunlu kısalı, griye yakın farklı renk tonlarına sahip düzensiz evleri kederli bir şekilde izliyordu. Semt sakinleri ise gözlerini Audi'ye dikmiş gibiydi. Rahatsız mı olmuşlardı, yoksa sadece merak içinde miydiler? Miller bunu hiç bilemiyordu.

"Bak, hepsi bu değil. Çizgili çadır gibi görünen ve uca doğru gittikçe daralan şu garip binayı görüyor musun? İşte orası Santa Maria Kilisesi. Belki bir gün gidip gezeriz. İsa'nın oradaki temsilinin haç yerine kazık üstüne olduğunu biliyor musun? Temsilde onun için dua eden Giovanni Paolo II ve Kalkütalı Rahibe Teresa da var. Ya da Tor Bella Monaca Tiyatrosu'na da gidilebilir. Kısa bir süre öncesine kadar sanat yönetmenliğini Michele Placido yapıyordu, hiç de yabana atılır bir şey değil."

Buda onu neşelendirmeye çalışıyordu. Polisten ziyade bir sosyal hizmet elemanı olarak daha başarılı olacağı kesindi.

"Öyle mi, istediğim zaman tiyatroya gidebilir miyim yani?"

"Şey, hayır. İzin isteyip onay cevabının gelmesini beklemek gerek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buda arabayı etrafındaki diğer yapılara göre biraz daha iyi durumda görünen soluk pembe renkli bir binanın önünde durdurdu. Miller iyi düşünmek için kendini zorladı. Bavullardan birini alıp polisi takip etti.

"Üçüncü kat, diğer memurlar içeride. Büyük bir beklentiye kapılmayın. Biraz konforsuz bulacağınızı düşünüyorum."

Apartman kapısının ve girişin anahtarları Buda'da vardı. Asansör, ucunda iki büyük ahşap kapının bulunduğu loş bir koridora açıldı.

"Bu taraftan," dedi polis kararlı adımlarla soldaki kapıya yönelirken. Zili çaldı. Bir kadın kapıyı hemen açtı.

"Selam Domina, işte koruyacağımız yeni kişi."

Bu bir çift parıltılı göz içeri girerken onu merakla izledi.

"Merhaba. Ben Harry."

Domina'nın yüzü gibi geniş omuzları vardı. Boyu bir altmış bile değildi. Çenesine doğru hafif sivrilerek inen çekici bir yüzü vardı. Bakışları kararlıydı ve sarıya boyalı hacimli saçları vardı. Manyetik bir kadındı.

Miller merakına yenik düşüp sordu: "Neden...?"

Kadın cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girdi: "Neden mi bana Domina diyorlar? Çok basit: Çünkü sadist mazoşist ilişkiye bayılırım."*

Böyle bir şakayı beklemeyen Miller'ın yüzü şaşkına dönünce Buda, Domina ve odadaki diğer kadın keyifle gülümsemeye başladı.

* Yazar "yönetmek" anlamına gelen "Dominare" fiilinden gelen 3. tekil kişi fiil çekimi "Domina" kelimesini kullanarak kelime oyunu yapıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sabırlı olun, biraz gülmek morali yüksek tutar. Bazen çizgiyi aştığımız oluyor tabii," dedi diğer kadın özür diler gibi.

İki kadının sesleri birbirinden tamamen farklıydı. Domina tiz ve yüksek bir sese sahipken diğer kadın dikkat çekmeyi sevmeyen insanlar gibi neredeyse alçak denebilecek bir sesle konuşuyordu.

"Ben Scarlet," dedi elini uzatan kadın. Zorlukla yapılan çok resmi bir el sıkışmaydı bu. Domina ise bu girizgahı unutmasını telafi etmek üzere adamın sağ elini tıpkı bir erkek gibi güçlüce sıktı. Scarlet Domina'dan fiziksel olarak da farklıydı. Boyu daha uzundu ve hatları daha az yumuşaktı, koyu renk gözlü ve ince dudaklıydı. Saçları arkada bir tür topuz gibi toplanmıştı. Muhtemelen ince bir fiziğe sahipti ama olması gerektiğinden en az üç beden büyük olan kazağı yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Odada onlardan başka iki adam daha vardı. Bir tanesi insanı sadece bakmakla bile korkutan kasları olan yapılı biriydi.

"Ben Rambo." En azından burada takma adla ilgili bir belirsizlik sözkonusu değildi.

Diğeri soluk benizli ve zayıf bir adamdı, alnı kel olduğu için oldukça geniş ve açıktı. Sanki bir camın ardından bakıyormuş gibi duran gözleri hiçbir duygu yansıtmıyordu.

Adam kendini tepkisiz düz bir sesle tanıttı: "Psikopat".

Miller, Psikopat'ın ellerinin buz gibi olduğunu hissetti.

Sonra kibar bir gülümsemeyle daireyi incelemeye başladı. Beyaz tavanları ve duvarları olan, kirli beyaz fayanslı üç odalı bir evdi. Şükürler olsun ki mutfak kullanılabilir haldeydi ve kiraz ağacından mobilyalar vardı. Biri büyük biri küçük iki ban-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yo vardı. Büyük olan banyoda bir küvet bulunuyordu. Plastik duş perdesi tuhaf turuncu bir renge sahipti.

Miller'ın bu duşta sorun yaşayacağından hiç şüphesi yoktu: Yer dardı ve taban çok alçaktı.

Oturma odasına daha şaşkın bir halde döndü. Duvarların yıllardır boyanmadığı belliydi. Tavanda örümcek ağları vardı. Tek bir televizyon olduğunu gördü, o da alışkın olduğu ölçülerden çok ufaktı. Ve onun Prati'deki dairesinin terasına göre ufacık olarak nitelendirilebilecek bir balkon.

Belki de koruma hizmeti alma kararı yanlıştı. O soğuk ve yabancı yerde yaşama fikri onu rahatsız ediyordu ama belli etmemeye çalıştı. Dilini dudaklarında gezdirdi.

"Güzel, şimdi bana bu işin nasıl olacağını anlatır mısınız? Benim için bu durum çok yeni."

Domina konuşmaya başlamadan önce ona sıcacık bir gülümsemeyle baktı.

"Çiftli ekipler Scarlet-Buda ve Rambo-Psikopat olacak. Bu iki ekip dönüşümlü çalışacak. Yer değiştirme gereği olduğunda Buda ve Psikopat şoförlük de yapacak. Scarlet ve Rambo kıdem olarak üst olduklarından kararları onlar verecek. Sizden onlara asla itiraz etmemenizi rica ediyorum, özellikle de olası bir tehlike anında. Amir benim, aralıklarla haber vermeden gelip işlerin yolunda olup olmadığını kontrol edeceğim. Benim alternatifim olacak ve bugün aramızda bulunamayan başka bir polis arkadaşımla telsiz aracılığıyla iletişimde olacağım."

Ekipte ona ilginç gelen tek insan nadiren kendini göstereceğini söylüyordu. Miller'ın pek şanslı olduğunu söylenemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç yalnız kalmayacaksınız. Tuvalete giderken bile refakatçiniz olacak," diye ekledi Rambo.

Miller bunun yalnızca bir şaka olduğuna inanmak istedi, eğlenerek onun şaşkın yüzüne bakan Rambo ve Domina'ya bakılırsa muhtemelen de öyleydi.

"İlişkiyi bu kadar ilerlettiğimize göre artık birbirimize sen diye hitap edebiliriz," diyerek o da oyuna katıldı.

"Kural gereği kesinlikle yasak," diye yanıtladı Domina. "Ama kuralları bazen esnettiğimiz düşünülürse neden olmasın."

Tam bir ekip gibi görünüyorlardı. Daire ve semt tam bir felaketti ama koruma ekibi kendi içinde kabul edilebilir gibiydi. Tabii olası bir tehlike anında maharetlerini gösterip gösteremeyecekleri daha mühimdi.

"Kendine bir takma ad seçmen gerek," dedi Buda.

"Düşünürüm."

"Seni tehdit eden kişinin ismi ne?" diye sordu Scarlet.

"Bilmiyorum."

"O zaman o adam için de bir takma ad bulmak gerek," dedi Rambo lafı dolandırmadan.

"O kadın için demek daha doğru olur, kendisi bir kadın. Bunu size söylemediler mi? Kim olduğu, neler yaptığını ve ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Benim bildiğim tüm kadınların tehlikeli olduğu. Eski karımı düşünmek bile yeter, onun ne kadar aşağıl..."

"Rambo, biraz kibar ol. Koruduğumuz kişi bir VIP. Hakkındaki dosyayı okudum, üniversite ve yüksek lisans diplomalı bir dâhi olduğunu biliyorum. Trajik bir şekilde sonlanan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

reality şova katılmışsın. Ama oyundaki kötü karakterden bize hiç bahsetmediler, tek bildiğimiz seni ölümle tehdit ettiği."

"Domina, bundan çok daha kötü emin olabilirsin," dedi Miller.

Bu cevap kadına ilginç gelmiş olmalıydı ama hiç de endişeli görünmüyordu.

"İyi o zaman anlat."

***

Miller'ın hikâyeyi ekibe anlatması bir saatten fazla sürdü. Hepsi de onu büyük bir dikkat ve sabırla dinledi ama tepkileri onun beklediğinden çok farklı oldu. Durum vahametini anlamış gibi görünen tek kişi Scarlet'tı. Detayları öğrenmek ve açıklama almak için birçok kez araya girip sorular sormuştu. Her şeyi derinlemesine deşen titiz bir tipti. Diğerleri ise endişelenmekten çok meraklanmış gibi duruyorlardı. Psikopat ağzını bile açmamıştı ama sersemlemiş havasına rağmen muhtemelen anlatılanların tek bir noktasını bile kaçırmamıştı. Domina ve Rambo da telaşlanmış bir havadan çok uzaktı.

"Durumu biraz izah edebildim mi emin değilim," dedi sonunda ihtiyatlı bir şekilde.

"Bak Harry, biz sana inanıyoruz. Koruma sağlanması Digos'un da sana inandığını gösteriyor."

Buda Miller'ın dışarıdan kompülsif bir yalancı gibi görünmekten korktuğunu hemen anlamıştı. İnsanlarla empati kurma konusunda çok yetenekliydi.

Domina durumu açıklamaya çalıştı.

"Ortadaki riski küçümsemiyoruz. Ve sen de durumu abart-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıyorsun. Kadının ortaya çıkardığı bir örgütün engellenmesine yardımcı oldun, uluslararası polis teşkilatının peşinde olduğunu biliyor ve dikkatli olmak zorunda. Seninle hesapları kapatmak istiyor olsa bile ihanet uğruna yakalanma riskini göze alması aptalca olur. Ve anlaşılan o ki, bu... ufff, kesinlikle bir takma ad bulmak lazım... ne diyordum, evet anlaşılan o ki bu kadın hiç de aptal değil."

"Anlatamadım galiba, cep telefonuma mesaj gönderdi diyorum size!"

"Seni korkutmak için," diye yanıtladı Rambo. "Anlamıyor musun? Seni öldürmek için karşına çıkmanın ne kadar riskli olduğunu bildiğinden böyle şeylerle seni huzursuz ediyor. Eğer gerçekten intikam almak istiyorsa neden iki yıl geçmesini bekledi? Demek ki başka düşünecek şeyleri var bu... bu..."

"... Lady Nightmare." Psikopat bunu oldukça kısık bir sesle söylemişti. Bir an için sanki gözleri canlanır gibi oldu. Hepsi bu fısıltıyı ve söylediği o tuhaf ismi duymuştu. Olabilir miydi?

Domina grubun kararsızlığını ortadan kaldırmak üzere konuştu:

"Kahretsin Psikopat, ağzından laf damlalıkla çıkıyor ama konuştuğunda iz bırakıyorsun. Bayanlar baylar, canavarın takma ismini bulduk. Bence mükemmel bir takma ad."

Kimisi tam, kimisi daha az ikna olmuş olsa da hepsi onayladı, sonra bir süre sessiz kaldılar.

"Peki ya sen?" diye sordu Scarlet Harry'ye. "Kendine ne isim takmak istersin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşlarını kaldıran Miller, "Şey... Survivor, belki," dedi.

Sesinde büyük bir umutsuzluk vardı. Atılmış bir bomba sonrası kendini yapayalnız bulan biri gibiydi o an. Scarlet başını iki yana salladı.

"Silver olamaz mı mesela?" dedi onu teşvik etmeye çalışarak. "*Hazine Adası*'ndaki korsanın adı. Long John Silver, hatırlıyor musun? Sonuçta senin hikâyen de bir adayla ilgili, o yüzden dedim."

Miller kadına baktı. Silver İngilizce *gümüş* demekti. Asil bir metaldi. Kâbuslardaki kurt adamları öldürmek için kullanılan gümüş mermilerle bir alakası yoktu.

"İyi o zaman, Harry Miller'ı unutun. Bundan sonra benim ismim Silver olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lady Nightmare Burada

"Selam Harry. Yoksa artık sana Silver mı demeliyim?" Bu ses! Silver'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. İçgüdüsel bir hareketle yakmak üzere abajuru aradı ama komodinin üstünde hiçbir şey bulamadı. Nitekim Prati'deki kendi evinde değildi, bir ayı aşkın bir süredir misafir olduğu Tor Bella Monaca'daki konuttaydı. Orada ne bir abajur ne de yatağın yakınında bir elektrik düğmesi vardı. Yataktan kalkıp el yordamıyla kapının dışındaki prizleri bulması gerekiyordu. Panjurlar sımsıkı uyumak zorunda olduğundan tam bir karanlık hakimdi. Nefes nefese kalmıştı ve ter içindeydi, oysa odanın sıcaklığı çok düşüktü ve üstünde sadece ince bir yorgan vardı.

Kâbus görmüş olmalıydı. Lady Nightmare'in konuştuğunu duymuştu. O ses... Bir insanda unutulan ilk özellik olduğu söylenirdi. Yüzü, tavırları ve başka özellikleri hafızaya kazınırdı ama ses öyle değildi. Oysaki Silver o yatıştırıcı olduğu kadar kararlı sesi, yanıltıcı bir hoşluğa sahip o tınıyı çok iyi hatırlıyordu. Kendini toparlayıp mantıklı düşünmeye çalıştı. Odada kimsenin olma ihtimali yoktu, bu sadece bilinçaltının bir oyunuydu. Improta ani hamleleri seven katilin gündüz harekete geçme ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylemişti...

"Hey, eski bir dostu selamlamayacak mısın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu sefer yanlış duymuş olamazdı: Dikkat kesilmiş, en ufak bir sesi bile yakalamak üzere kulaklarını dört açmıştı. Yine *o sesi* duymuştu.

Daha önce hiç olmadığı bir şekilde titremeye başladı, adada bile böyle kuvvetli sarsılarak titrememişti. Yataktan kalkmak, ya da en azından bağırmak istiyordu ama içinden, hislerinden, sinirlerinden, kaslarından gelen bir şey onu âdeta felç ediyordu. Sadece küçük bir fısıltı çıkarabildi: "Sen..."

"Evet, ben. Lady Nightmare! Hiç de kötü bir takma ad değil doğrusu. İyi misin? Seni pek iyi görmedim. Yaprak gibi titriyorsun. Belki de ne kadar savunmasız olduğunu bildiğin içindir. Açık kalan bir hesabımız var, sen ve ben ve artık bunu kapatmanın zamanı geldi."

Silver yolun sonuna geldiğini anladı. Katil onu öldürmek için o geceyi seçmişti. Koruma ekibi orada olsa bir şey değişir miydi acaba? Peki ya polis teşkilatının üst kademesinden birileri Lady Nightmare'in işini kolaylaştırmak için ona gece koruması vermeme kararı aldıysa? Bu kadının her yerde suç ortakları vardı sonuçta. Improta'ya gelince o sadece tam bir aptal olduğu için tehlikenin büyüklüğünü tam olarak hesap edememişti. Ardından biraz pişmanlık duyacak mıydı acaba?

Derin bir nefes aldı. Titremesi azalıyordu, neredeyse durmuş gibiydi. Tabutundan bir adım uzaktaydı, pes etmişti artık. Kâbus bitmek üzereydi. Manyak bir katilin elinde rehin yaşamaktansa ölmek daha iyiydi. Her şeyin karanlıkta olup bitmesini diledi, çünkü o yüzü bir daha görmek istemiyordu. Doğru ya karanlıktaydılar, peki katil onu nasıl görüyordu? Neredeydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biri yılı aşkın bir süredir bu anı bekliyorum. Ben olağanüstü bir teşkilat kurdum, sen ise her şeyi mahvettin. Şov bize çok iyi ödeme yapan seçilmiş bir izleyici kitlesini eğlendiriyordu. Ve kim olduğum gizli kalarak öldürmeyi seviyordum. Sen bile kim olduğumu tahmin edemedin." Karanlık nefese benzeyen bir ses duyuldu. "Başıma bir dolu bela açacağını asla tahmin edemezdim. Sen de diğer birçokları gibi sıradan bir yarışmacıydın, hatta diğerlerinin içinde en az uyanık olan karizmadan, hayal gücünden ve zekadan yoksun olandın. Ama hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde duruma uyum sağlamayı başardın, ortaya umulmadık bir akıl gücü çıkardın ve umudunu hiç kaybetmedin. Diğerleri etrafında zehirlenip, kafası kopup, elektriğe kapılıp, boğulup, parçalanıp ölürken sen umudunu kaybetmedin." Kısa bir ara verdikten sonra ekledi. "Söylesene Harry, bu pes etmeme yeteneği sana nereden geliyor? Bu, yaşama içgüdüsünden daha öte bir şey. Beni büyülüyor."

Ona yanıldığını, sonunda onun da düştüğünü ve şimdi kendini nasıl koruyacağını düşünmeden ya da bir çıkış yolu bulmaya çalışmadan pasif bir şekilde sonunu bekliyor olduğunu söylemek isterdi. Kendinden çok daha güçlü bir rakibe karşı dövüşmekten yorulmuştu. Sanki tüm olup biteni onurlu bir pes edişle dışarıdan izliyor gibiydi.

"Zugzwang," diye fısıldadı. Bu, satrançta oyunculardan birinin rakibine fırsat sağlayacağını ve kaçınılmaz bir yenilgi getireceğini bilmesine rağmen yapmaya zorunlu olduğu hamleye verilen isimdi. Onun da elinde mevcut bir hamle şansı vardı ama oyunu kimin kazanacağı zaten belliydi: Lady Nightmare için şah ve mat.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kara Kraliçe yavaşça güldü. "Seni şimdi öldürmeye hiç niyetim yok."

Silver korkmuş olmaktan çok şaşkındı. Lady Nightmare onu şaşırtmaktan büyük keyif alıyordu. Bir saniye önce onu ölüm cezasına çarptırırken bir saniye sonra ona kısa da olsa bir erteleme sunuyordu. Onu delirtmek istiyordu. Onun kendini sakinleştirici ilaçlarla doldurmasına sebep olmuştu, onu uykusuzluğa zorluyordu, onu endişe korku ve hayal kırıklığı içinde yaşamaya mecbur bırakıyordu. Silver yürüyen bir ölüydü, psikolojik açıdan sıfırlanmış bir insandı, bunun ancak o an farkına varıyordu o kadar.

"Şimdi değilse ne zaman?" diye sorabildi güçlükle.

"Bunu hiç beklemediğin bir zaman. Kimbilir. Bilgisayarının başında çalışırken olabilir ya da koruma ekibiyle dışarı çıktığında veya benim yakalandığım haberini aldıktan hemen sonra. Zaten konuyla bizzat benim ilgileneceğimi de söylemedim sana."

"Beni başka birine mi öldürteceksin? Hesaplarını kendi başına kapattığını düşünüyordum."

"Elbette, öyle. Ama şu an yeni bir organizasyonun başındayım. Ağır sorumluluklarım var. İkinci bir yanlış adım atamam. Bu sefer oyun çok daha büyük. Ayağa kaldırdığım bu yeni yapıda sen küçücük bir piresin o kadar."

Kısa bir ara verdikten sonra devam etti: "Diyelim ki başka önceliklerim var. Bu belki de son konuşmamız olabilir. Tek kesinlik senin ölecek olman ve benim de kafamdan bir düşüncenin eksilmesi. Yarın görüşürüz, belki."

"Yarın görüşürüz, belki..." Adada her gün onlara eşlik eden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o alaycı cümle. Yarışmacılara içlerinden birinin ertesi güne canlı çıkmayacağını beyan eden cümle.

Karanlıkta yataktan fırlayan Silver hızla önce kapıya sonra da duvarlara çarparak elektrik düğmesini buldu. Ani ışıktan kamaşan gözleriyle odayı tam olarak görebilmesi birkaç saniye aldı. Kimse yoktu. Odada hiç kimse yoktu. Ama onu duymuştu. Ve o Silver'ı görüp onunla konuşmuştu. Bir rüya olamazdı.

Telefonuna atıldı. Yeniden titremeye başlayan elleriyle rehberde Scarlet'ın numarasını aradı. Ekipte herkesin telefonları kayıtlıydı ama neden önce onu aramayı düşünmüştü bilmiyordu. Telefonunun açık olması için Tanrı'ya yalvardı. Saat gecenin üçüydü.

"Alo? Silver sen misin?" Anlaşılan o ki telefonu kayıtlıydı."

"Scarlet, o buradaydı! O... buradaydı! Lady Nightmare!"

Scarlet birkaç saniye cevap vermedi. Şaşırmış mıydı? Anlamamış mıydı?

"Sen nasılsın? Yaralandın mı?"

"Hayır, beni öldürebilirdi ama yapmadı."

"Şu an nerede? İçeri nasıl girdi?"

"Bilmiyorum. Ben... ışığı açtığımda gitmişti. Ama sana yemin ederim ki rüya değildi."

"Sakinleşmeye çalış. Şimdi Rambo'yu arıyorum. Sana çok yakın bir yerde oturuyor, birkaç dakika içinde yanına gelir. Ben de en kısa zamanda oradayım."

"Digos'a haber vermek gerek! Kaybedecek zaman yok. Tüm bu bölgeyi sarmak gerek. Belki hâlâ yakınlardadır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Önce olayların nasıl geliştiğini anlamam gerek."

Bu cümle üstüne bir çekiç gibi indi. Ona inanmıyordu. Aksi halde neden hemen üstlerine haber vermesindi? Silver konuşmayı sert bir şekilde sonlandırdı. Onun gerçekleri söylediğine tam olarak inanmak için ölüsünü mü bulmaları gerekiyordu?

***

Rambo on beş dakika içinde geldi. Daha diyafondan gelen sesinden sıkıntılı olduğu anlaşılıyordu ama Silver kapıyı açtığında adamın gecenin bir yarısı onun yanına koşmaktan ne kadar acizlendiğini yüzünde net bir şekilde gördü.

"Scarlet bana Lady Nightmare'in buraya geldiğini söyledi. İçeri nereden girdi? Nasıl çıktı? Bana kilit zorlanmış gibi gelmedi."

"Seni beklerken olup biteni kafamda kurmaya çalıştım. Onunla konuştum, o beni görüyordu. Oda tamamen karanlıktı. Ama o beni görebiliyordu ve elektrik düğmesine ulaştığım o birkaç saniye içinde ortadan kaybolmuş olamaz. Yani tek açıklama odamda mikrofonların, mikro ses kayıt cihazlarının ve kızılötesi mikro kameraların olduğu. Tıpkı adadaki gibi! Mutlaka böyle olmalı."

"Koruma altındaki insanların kaldığı daireler her yeni kişi girişinden önce temizlenir. Hemen sonrasında böcekleri buraya nasıl yerleştirsin ki? Bu daire hiç gözetimsiz kalmadı." Adam ona kaşlarını çatarak baktı. "Yatak odanda mikrofon olup olmadığını kontrol etmemi ister misin?"

"Evet, eğer etkisiz hale nasıl getireceğini biliyorsan."

"Uygun ekipman ile hızlıca yaparım... Her halükârda ön bir araştırma yapmak istiyorum, birkaç dakika sürer. Tüm bu olup biten bana biraz tuhaf geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O da ona inanmıyordu. Silver iyice yılmıştı.

***

Scarlet Rambo'nun aksine kapıyı çalmayıp kendi anahtarını kullandı.

Kararlı adımlarla içeri girdi. Uzun kirpikleri neredeyse burnunun başlangıç noktasına kadar iniyordu. Düşünceliydi.

"Bir şey buldunuz mu?"

"Rambo yatak odasında mikro kamera var mı diye kontrol ediyor, yaşananların tek mantıklı açıklaması bu."

"Mikro kameralar... o kadın bu daireye nasıl mikro kamera yerleştirmiş olabilir?"

Scarlet'ın aksi tonu onu rahatsız etmişti. Ama henüz kadının söyleyecekleri bitmemişti.

"Bu arada yeri gelmişken neden telefonu öyle kapattın? Eğer görevimizi düzgün bir şekilde yerine getirmemizi istiyorsan kurallara uymak zorundasın. Konuşmanın ne zaman bittiğine biz karar veririz."

Silver farkında bile olmadan sesini yükseltti: "Kahretsin Scarlet, zor bir göreviniz olduğunu anlıyorum ve size minnettarım ama burada ölme tehlikesi içinde olan ilk kişi benim! Ve bir de beni koruyanların kınamalarına maruz kalmak zorundayım. Benim yalancı olduğumu mu düşünüyorsun? O zaman bunu yuvarlamadan açıkça söyle ve ben de yarın bu koruma işinden vazgeçeyim!"

"Hey Silver, biraz sakinleşmeye bak..." Rambo yanlarına gelmişti ve yangına körükle gitme niyetinde olduğu belliydi.

Durumu biraz da olsa normale döndürmeye çalışan Scarlet oldu. "Her şey yolunda Rambo, sinirleri çok bozuk ve üstün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deki baskı düşünülecek olursa bu anlaşılabilir bir durum. Katile odaklanmaya çalışalım. Silver'ın tezini destekleyen bir şey bulabildin mi?"

"Gördüğüm kadarıyla he şey yolunda. Silver'ın söyledikleri havada kalıyor."

Scarlet bir an düşündükten sonra ekledi: "Güvenlik açısından yarın dairenin acil olarak yeniden temizlenmesini talep edeceğim. Belki diğer odalarda bir şey vardır," dedi Scarlet.

"Ya da belki de sen iyi bakmadın," diye ekledi Rambo'ya dönen Silver.

"Hah, ben bu işi yirmi yıldır yapıyorum ve yeterli donanıma sahip olmayan biri tarafından profesyonelliğimin sorgulanmasına izin veremem. Gecemi mahvettiğin için teşekkür ederim."

Rambo kimseye veda bile etmeden kapıyı çarpıp çıktı.

"Böyle gitmesine izin mi vereceksin?"

"Buraya gelmiş olmak bile bir bakıma büyük bir jest. Hem sonra havada büyük bir elektrik var."

Haksız değildi.

"Sen de mi gidiyorsun?"

Silver yalnız kalmak istemiyordu ama bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu. Ama Scarlet anladı.

"Yarın Rambo ve Psikopat'ın nöbet günü. Ben biraz daha kalabilirim, tabii bana her şeyi baştan anlatman şartıyla. Kendini benim yerime koy. Domina'ya bilgi vermem gerek. Uzun görev yıllarından sonra bana gelip de katili korunan kişinin evinde bulduğunu söyleyen kimse olmadı. Saçının tek bir teline bile dokunmamış, sadece bununla da kalmayıp gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş. Ben hayaletlere inanmam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada kalman benim için önemli. Teşekkürler."

"Yalnızca uykum kaçtığı için," diye yalan söyledi Scarlet sahte bir gülümseme takınarak.

***

Ertesi sabah Rambo ve Silver neredeyse hiç konuşmadı. Polis onun anlattıklarına inanmıyordu. Üstelik Scarlet'ın temizlik için gönderdiği kişiler de dairede mikrofon ya da kamera olmadığını teyit etmişti.

sikopat her zamanki gibi tek bir kelime etmiyordu. Sürekli iPod'undan dışarı sert baslı elektronik sesler yayan bir müzik dinliyordu. Büyük olasılıkla Prodigy ya da Chemical Brothers'tı. Ama sıklıkla sesi kısıyordu, belki de Rambo'nun konuştuklarını duyabilmek içindi bu hareketi.

Silver Scarlet'a Lady Nightmare ile olan karşılaşmasını tüm detaylarıyla anlatmıştı ama onu ikna edebildiğinden emin değildi. Diğer taraftan evde mikrofon bulunamadığı için bu anlattıklarının bir anlamı da kalmıyordu. Ama o sesi duyduğundan emindi. Bir rüya ya da telkin gibi bir durum değildi. Lady Nightmare'i görmüş olmaktan kaynaklı o teslim olma ve pasiflik hissi çoktan geride kalmıştı. Tüm o karamsarlık dişlerini sıkıp pes etmediğini hâlâ göstermeye çalıştığı diğerlerine geçmişti. Ama Scarlet ile konuşmanın iyi geldiği bir gerçekti.

Zihni açıktı. Ve her şeyin mikrofon ve mikro kameralar üstüne kurulu olduğunu biliyordu. Yaşanan bu olaya rasyonel bir temel vermenin tek yolu bu çıkış noktasından hareket etmekti. *Mikrofon ve kameralar vardı*, dedi derin bir iç çekerek kendi kendine. *Başka yolu yok, olmak zorundalar. Ama bugün yoklar*. Gitmekte olan teknisyenleri başını sallayarak izlemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamlar hiçbir şey bulamamıştı. Çünkü biri bu cihazları onlardan önce sökmüştü. Çok basit. Ama kim? Bunları ortadan kim kaldırmış olabilirdi?

Rambo!

Scarlet, Silver'dan durumla ilgili bilgileri alırken odaya ilk giren o idi. Cihazları söküp cebine atması tam bir çocuk oyuncağıydı, sonra da Silver'ın çıldırdığını izlenimi yaratmıştı. Ama Rambo neden böyle bir şey yapmış olabilirdi? Bunun tek bir cevabı vardı: Bu cihazları daireye yerleştiren de oydu.

Oh, hayır, hayır. Mutfağa gidip sakinleşmek için bir bardak su içmeden önce bir süre musluktan akıp bardağı dolduran suyu izledi. Eğer varsayımları doğruysa ekipte bir köstebek vardı. Belki Scarlet da bu olayın suç ortağıydı. Bu inanılmaz bir şeydi! Adadayken kendine müttefikler arama gereği vardı ama aynı zamanda kimseye de güvenemiyordu. İşte yine aynı şey oluyordu. Lady Nightmare koruma ekibinin bazı üyelerini ele geçirmişti ve Silver güvende olmak yerine ateşin tam içindeydi.

Gözlerini kırpıştırarak düşünmeye çalıştı. Rambo belki ama Scarlet olamazdı. Peki ya Buda? O da katilin suç ortağı olamazdı. Belki de gerçekten deliriyordu. Zulüm dolu sanrılar içindeydi. Koruma ekibinin adamlarına bile güvenemiyorsa o zaman gerçekten bitmiş demekti.

Son ay çok zor geçmişti. Evden çalışma imkânını yakalamıştı ama Sanal Gerçeklik Merkezi'nin güçlü bilgisayarları olmadan çok az şey yapabiliyordu. İş arkadaşlarının eksikliğini de hissediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse her şeyi özlüyordu: Prati semtindeki dairesi, istediği zaman dışarı çıkma özgürlüğü, arkadaşlarıyla bir akşam yemeğinde buluşabilme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

imkânı. Şu an yattığı yatak çok yumuşaktı ve geceleri camlar kapalı ve panjurlar inik olduğu halde bile duyulan büyük bir sokak gürültüsü vardı. Tor Bella Monaca'nın gece hayatı... Alçak banyo tavanı yüzünden iki büklüm eğilerek duş almak zorundaydı. Ekip üyelerinin tuhaf beslenme saatleri olduğundan dolayı neredeyse sürekli yalnız başına yemek yiyordu. Buda ve Scarlet ile laflamak hoşuna gidiyordu ama bunu da ancak iki günde bir yapabiliyordu. Rambo ve Psikopat ile konuşacak ortak konular bulmaya çalışmıştı ama her ikisinin de dünyası ona çok uzaktı. Kitap okumak en iyisiydi. Rambo'nun katı bir Katolik rahip gibi suskunlaştığı düşünülecek olursa bu daha da mantıklı bir hal alıyordu.

Son kırk günde kafasını biraz dağıtmak için evden üç kez çıkmıştı (yanında hep Buda vardı, ona semti tanıtmış ve elbette ki bir dizi sinir bozucu izin süreci sonrasında onunla birlikte tiyatroya ve sinemaya gitmişti), buna ek olarak birkaç kez de alışveriş yapmaya gitmişti.

Ortada gizlenmiş bir katil olduğu düşüncesi bir an olsun aklından çıkmıyordu. Ani bir hareket, garip bir ses ya da camdan yansıyan bir gölge bile bunu pekiştirmeye yetiyordu. Lady Nightmare'in tehditlerinden sonra kafasındaki katillerin sayısı artmıştı. Her an herhangi birinden bir darbe gelebileceğini biliyordu. Keşke deşarj olma imkânı yakalasaydı ve güzel bir plan yapabilseydi. Ama her şey içinde kalmaya devam ediyordu.

Tor Bella Monaca'ya taşınmadan önce en azından sıkıntının ne demek olduğunu bilmiyordu. Hep yapacak bir şeyleri vardı, zaman ona yetmezdi. Bu çok iyiydi çünkü ona durup yaşadıklarını düşünme fırsatı vermiyordu ve bu da ileriye bak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masına olanak tanıyordu. Şimdiyse oturup düşünmek için bitmek tükenmek bilmez saatler vardı önünde, bunun sonucunda ise hiçbir yere varamıyor ekipte bir köstebek olduğu şüphesi içini kemirmeye devam ediyordu.

Silkelenip canlanması gerekiyordu. Telefonunun rehberinden bir numara aradı. Bu neredeyse hiç kullanmadığı bir numaraydı, çünkü aralarında karmaşık bir ilişki olan bir kişiye aitti. Ama belki de ona biraz yakınlaşmanın vakti gelmişti.

"Alo? Merhaba baba."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şüphenin Gerginliği

Benjamin Miller kırk yılı aşkın tecrübesi olan ve Reagan'dan başlayarak Beyaz Saray'dan gelip geçen tüm başkanlar tarafından tanınan ve takdir edilen bir büyükelçiydi. Buenos Aires'te deneyim kazandıktan sonra tüm dünyayı dolaşmıştı: Londra, Cape Town, Roma, Paris, Pekin. Şu an Berlin'deydi. Yakışıklı, uzun boylu ve atletikti, çok hoş sohbet ve meraklı biriydi. Beş dil konuşuyordu ve âdeta diplomasi için doğmuştu. Görevi ekonomik işbirliğini artırmak, herkesi tatmin edecek bir iş yolu bulmaktı. Güney Afrika'nın altyapı sıkıntısıyla, İtalya kanunlarının karmaşıklığıyla, Fransızların şovenizmi ve Çinlilerin isyankarlığıyla uğraşmak zorunda kalmış ama hep mükemmel sonuçlar elde etmeyi başarmıştı. Kadınlar onun güven veren maharet karışımına hayrandı. Karşılıklı sadakat düşüncesini çok romantik bulsa da bunu uygulamakta zorlanan bir yapıya sahipti.

Seksenlerin başında Londra'da dolar ve sterlin arasındaki sinerji üstüne düzenlenen bir toplantıda Londra borsasında uzmanlaşmış bir analistle tanıştı. Kadının adı Karen idi. Ondan birkaç yaş büyük olan bu kadın büyük bir klasa, zekâya ve güzelliğe sahipti. Bu da onu büyükelçi eşi olmak üzere mükem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mel bir aday yapıyordu. Çiftin tanışmasının üstünden henüz bir yıl bile geçmemişti ki Harry doğdu. Hemen sonrasında da Güney Afrika'ya taşınma haberi geldi. Kadın kocasının yanında olabilmek için çok sevdiği işini terk etmek zorunda kaldı. Bu adama aşıktı ve tüm arkadaşları onu delicesine kıskanıyordu. Kocasına gelince, o da kendi adına aşk maceralarını terk etmek zorunda kaldı.

Cape Town'a vardıklarından kısa bir süre sonra Benjamin'in hem karısına hem de kendine yalan söylediği anlaşıldı. Örnek bir davranış sergileyerek geçirdiği evliliklerinin ilk yılından sonra yaşanan bu görev yeri değişikliği günaha karşı koyamayan gerçek Ben'in bir şekilde yeniden uyanmasına sebep oldu. Karen ilk ihanetten sonra durumu yönetmeye çalıştı. Her halükârda kocası hep yanlarındaydı; ona ve oğluna şefkat doluydu. Kadın kendini bunun küçük bir kaçamak olduğuna ikna etmeye çalıştı. Yetişkinler arasında yaşanan bu tür bir kaza affedilebilirdi. Ama başka bir diplomat eşinin "Ah, ben bildiğini sanıyordum," diyerek yüzüne vurduğu acı verici o aşağılanma anını hiç unutmadı. Aşılması en zor olan şey ise kocasına "yeterli olamadığı", onun gereksinimlerini yerine getiremediği hissiydi.

Ben, yalan ve suçlarını gizleme konusunda çok iyiydi ama karısı da bir aptal değildi. Kocasının ikinci ihanetini keşfetmesi zor olmadı. Durumu artık net bir şekilde masaya yatırmaya mecburdu. Benjamin hiçbir pişmanlık belirtisi göstermemişti. Sanki egosu her şeyin önündeymiş gibi bir tavır içindeydi. O yapmıştı ve Karen bunu kabullenmek zorundaydı. Sonuçta bu tüm büyükelçi eşlerinin ortak problemiydi. Ortada psikolojik ve duygusal bir ihanet yoktu, sadece "menüdeki yemekleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çeşitlendirmeye" yönelik fiziksel bir gereklilikti bu o kadar. Miller gibi parlak bir konuşmacıya çok ters düşen böyle bir söylem, kendisini kırmak niyetiyle kasten telaffuz edildiği düşüncesine kapılan Karen'ın âdeta zihnini yaktı. Bu olay sonun başlangıcı oldu. Çift, Roma'ya yapılan bir sonraki görev yeri değişimi esnasında ayrıldı. Harry dört yaşındaydı. O günden sonra babasını gittikçe daha az görmeye başladı ve her seferinde bundan mutsuz olmasını gerektirecek bir sebep olmadığına ikna oldu. Karen oğlu yanındayken eski kocası hakkında tek bir kötü kelime etmiyordu ama Harry onun derin nefretini hissediyordu. Anneyle oğul arasında simbiyotik bir ilişki gelişti. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki, Harry'nin on dördüncü yaş gününe kadar...

***

On iki santimlik topuk sesi Domina'nın daireye girdiğinin habercisiydi. Silver onu karşısında her gördüğünde daha da çekici buluyordu. Aniden ortaya çıkıveriyordu ve asla üniforma ya da resmi kıyafetler içinde olmuyordu, sanki acil çağrılmış da üstüne daha uygun bir şey giyme fırsatı olmamış gibi. Yine benzer bir kıyafetle karşısındaydı: Önden üç düğmesi açık ipek bir gömlek ve daracık marka bir kot pantolon. Gömlek cömert bir dekolteyi taçlandırıyor olsa da pantolon işin eski zamanlardaki gibi sıkı olmayan başka bir yüzünü ortaya koyuyordu. Ama genel anlamda sonuç çok başarılıydı. Özellikle de gören herkese baştan çıkaran hafif makyajlı yeşil gözlerinin evcilleşmiş bir güzellik kattığı yüzü işin içine girince. Acaba gerçekten de sadist mazoşist ilişkileri seviyor muydu, kimbilir... Silver bu olasılığı göz ardı etmek istemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam, Scarlet dün geceden bahsetti. Seninle bizzat konuşma gereği duydum."

Domina boş gevezeliklerle vakit kaybetmeyi sevmezdi. Silver onunla görüşme talebinde bulunmayı düşünmüştü zaten. Koruma ekibinde rütbesi en yüksek olandı ve Silver en güvenilir olan olması için de dua ediyordu. Ona şüphelerini anlatmak zorundaydı. Onlardan üç metre uzakta oturan Rambo televizyonda saçma bir program izliyordu.

"Benim de seninle konuşmam gerek ama yalnız," diye yanıtladı Silver alçak sesle.

Domina şaşırır gibi oldu ama kendini hemen toparladı.

"Rambo, Psikopat; Silver ile çıkıp biraz laflayacağız. Benim sorumluluğumda olacak. Fazla uzaklaşmayız."

İki koruma başlarıyla onayladı.

"Gel, arabayla gidelim."

Psikopat arabanın anahtarlarını kadına fırlattı. Domina geliş yönünü takip bile etmeden anahtarları havada yakaladı.

Silver kadının peşinden giderken tek bir korumayla dışarı çıkmanın ne kadar ihtiyatlı bir davranış olduğunu kendine sormakla meşguldü. Ama bu program dışı eylem çok hoşuna gitmişti doğrusu. Domina ile baş başa olmak çok hoş bir histi. Araba kurşun geçirmez olandı ve bu da kadının korumadan ödün vermediğinin bir göstergesiydi. Ayrıca silahlıydı. Beretta'sı ceketinin altındaki omuz kılıfının içindeydi. Tüm bu detaylar içinde bile seksi olmayı başarıyordu.

Sürücü koltuğuna oturdu ve hemen konuya girdi: "Evet, neler oluyor? Neden benimle yalnız konuşmak istedin? Ekipteki birinden mi şüpheleniyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lafı uzatmamıştı. Güzel, Silver da aynısını yapardı.

"Başka çare bulamadım. Dün gece duyduğum ses gerçekti. Dairede benden başkası olmadığına göre bunun tek açıklaması mikrofonlu bir ses sistemi. Biri bunu odama yerleştirip sonra da söktü."

"Baştan başlayalım: Sen bir ses duydun. Bunun bir mikrofondan mı yoksa odadaki gerçek bir insandan mı geldiğini hemen anlayamadın mı? Çünkü ikisinin tınısı farklıdır."

Domina ikna olmamıştı. Ekipteki kimse ikna olmamıştı. Böyle olması normaldi. Ekipte bir köstebek olduğunu kabul etmek hiç de kolay değildi.

Dudaklarını yaladı. "Adadayken ses komplike hoparlörler tarafından veriliyordu. Sanki konuşan kişi etten kemikten bir şekilde odada bizimleymiş gibi geliyordu sesi, oysa Ev'de bizimle birlikte değildi ve kim olduğunu asla öğrenemedik."

"Yani sesin Lady Nightmare'in fiziksel olarak odada olup olmadığını anlayamayacağın kadar net olduğunu mu söylüyorsun?"

"Karanlıkta olduğum süre boyunca çok yakınımdaymış gibi geldi. Işığı açmam sadece birkaç saniye sürdü. Buharlaşıp uçmadığına ya da dairede gizli geçitler falan olmadığına göre?"

"Gizli geçitler mi? Ne tuhaf bir düşünce. Mikrofonlara geri dönelim bence. Eğer bu varsayımın doğruysa şimdi nerede bu mikrofonlar? Neden Rambo ya da aramaya gelen ekipler tarafından bulunamadılar?"

"Bunun tek bir açıklaması var," diye yanıtladı Silver yavaşça.

"Rambo... onları ortadan kaldırdı, öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Domina keyifli bir kahkaha atarak Silver'ı hayrete düşürdü.

Kadına adamlarından birinin köstebek olduğunu söylüyordu. Alınabilir ya da öfkelenebilirdi ama böyle yüzüne karşı kahkaha patlatmak da ne demek oluyordu.

Göz kenarlarındaki yaşları silen kadın ona çok eğlenen bir ifadeyle baktı.

"Scarlet bana senin bu mikrofon varsayımını anlattığında, hemen aklıma ekipten birinden şüphe edeceğin geldi ama Rambo... seni temin ederim ki her şüpheden uzak biridir. Bana güven, o olamaz, bu imkânsız."

Silver ısrar etmemeye karar verdi.

"Odaya temizleme ekibi elemanlarından önce ondan başka kimse girmedi. Ve eğer onlar mikrofon falan bulamadıysa..."

"... demek ki odada mikrofon falan yoktu. Ortada köstebek de yok zaten."

"O zaman sen tüm bunları benim uydurduğumu düşünüyorsun."

"Böyle bir şey söylemedim. Adada yaşadıklarının psikolojin üstünde derin izler bıraktığına inanıyorum ve tabii aldığın o mesaj bu tabloyu daha da kötüleştirdi. Bunlara bir de içinde bulunduğun izolasyonu ekle. Arkadaşlarının, bir kadının, normal hayatının eksikliğini düşün. İyi niyetine inanıyorum ama bence rüyayla beyin oyunu arası bir şey yaşadın."

Silver ne cevap vereceğini bilemiyordu. Belki de olanların tek mantıklı açıklaması Domina'nın bu son söylediğiydi.

"Sana bir tavsiye vermemi istersen, ekiptekilerle daha çok konuşmaya onları daha yakından tanımaya çalış. Göreceksin sonunda hepimize güvenin tam olacak. Huzurlu bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

devam etmek çok önemli. Tabii yakında Lady Nightmare'in tutuklanması umuduyla."

"Bu kolay değil. Mesela gördüğüm kadarıyla Psikopat ile ya çok az konuşuyorlar ya da hiç konuşmuyorlar."

"Şey, evet... Psikopat'ın bazı açılardan biraz farklı olduğunu kabul ediyorum. Sessizliği ve elektronik müziği sever ama başka tutkuları da vardır. Mesela arabalar. İşte, onunla arabalar hakkında konuşmayı dene."

"Domina, bu hikâye ne kadar sürecek?"

"Sana altı aylık koruma tahsis edildi. Eğer inandırıcı tehditler alıp gerçek bir saldırı tehdidi altında olduğun görülürse bu uzatılabilir. Tabii dün gece Lady Nightmare'in sesini duyduğunu söylemeni bir "tehdit" olarak kabul edemiyoruz açıkçası. Görgü tanıkları önünde yaşanacak ya da en azından ortada destekleyici kanıtların olduğu tehditlerden bahsediyoruz."

Yani Lady Nightmare bulunamazsa er ya da geç özgür bir şekilde kendi evine dönecekti. Bu haber içini ferahlatacağı yerde ona korku verdi. Korunmasız bir halde katilin insafına kalacak olmaktan korktu. Neden? O ana kadar hep ekibin onu korumak için yetersiz kalacağından korkmuştu. Şimdi buna bir de ekip üyelerinin sadakatsizliği eklenmişti. Kafası karışmıştı, çelişkilerle doluydu, kaygılıydı, gerçek referans noktalarından yoksundu. Tam bir felaketin içindeydi.

Ne kadar çökkün olduğunu gören Domina ona moral vermeye çalıştı: "Pes etme Silver. Hiçbir gece sonsuz değildir."

***

Domina, Psikopat ve Rambo'ya bir şeyler söyledikten sonra Silver'a veda edip görünüşte çok sakin olan daireden ayrıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıyı kadının ardından kapar kapamaz ikili onun yanına yaklaştı. Rambo'nun elinde ağzı açılmış iki bira şişesi vardı, Psikopat ise kendininki çoktan içmeye başlamıştı.

"Domina seninle biraz laflamamızı söyledi."

Düşmanca bir tavır içinde değillerdi. Bu gerçekten de aradaki buzları eritmek için güzel bir fırsat olabilirdi. Tabii yöntemin biraz anormal olduğu bir gerçekti.

"Domina'nın sizi istemediğiniz halde benimle konuşmaya zorlamasının doğru olduğunu düşünmüyorum. Kendinizi buna mecbur hissetmeyin."

"Kes şunu. Domina bana odaya mikrofonları benim koyduğumdan şüphelendiğini söyledi."

Silver'ın utançtan âdeta dili tutulur gibi oldu. Yüzündeki ifade beklenmedik bir şekilde Psikopat'ı bile güldürdü. Adamın o güne kadar gülümsediğini bile görmemişti oysa. Onun bu şekilde kıkırdaması Silver'a hiç de normal gelmedi. Gülünce alnı birçok küçük kırışıkla çatılıyor açılan ağzı düzensiz dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Rambo ise ciddiydi ama dargın bir ifadesi yoktu.

"Dün gece olanlarla ilgili en mantıklı açıklama bu gibi gelmişti bana," dedi Silver.

Diğeri şişeyi işaret etti:

"İç, haydi..."

Silver gözlerini polisten ayırmadan içti.

"Ben Lady Nightmare'in sesini duyduğuma eminim."

"Psikopat, bak senden daha delisini bulduk. Böyle bir şey olacağına inanır mıydın?" Bu kas yığını polis Silver'a öfkeli olmayabilirdi ama eteğindeki taşları dökme niyetinde olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir gerçekti. "Olayları açıklığa kavuşturalım koca beyin. Ben senin güvenliğinden sorumluyum, bu şu anlama geliyor: Gerektiğinde canını kurtarmak için senin yerine ben kurşun yiyebilirim, çünkü işim bu. Eğer sen Jan Dark gibi gaipten sesler duyuyorsan, bu benim problemim değil. Dün gecenin bir körü Scarlet tarafından uyandırıldım ve hemen buraya geldim. Sen bana deli saçması şeyler anlattın, sonra kuşkulandığım için odanı kontrol ettim. Ne kadar küçük ve sofistike olursa olsun her tür böceği bulabileceğime eminim. Her ihtimale karşı tüm daireyi arayan ekip gelmeden önce o odaya benden ve senden başka giren kimse olmadı. Bir iğne bile bulunamadı, bu durumda mikrofon tezin gerçekleri yansıtmıyor. Eğer seni koruyan ekibe bu kadar az güven besliyorsan hiç yol kat edemeyeceksin demektir."

"Benden de şüphe ettin mi?" diye sordu Psikopat, çok eğlenir gibi bir hali vardı.

"Elbette etti. Scarlet'tan da şüphe etti. Ve Buda'dan. İnsan paranoyak olunca öyle olur."

Başını öne eğen Silver hiç itiraz etmedi. Bu yüzleşme söylenmemiş her şeyi ortaya döküp ekiple ilişkilerine en baştan başlama fırsatı sunuyordu çünkü. Domina fitili ateşlemişti bir kere.

"Üzgünüm. Sırtında bir katil olunca insan mantığını kaybediyor. Bunu daha önce de defalarca söyledim, en son birine güvendiğimde az daha hayatımdan oluyordum. Adada yaşadıklarım beni olumsuz yönde değiştirdi. Elimde kanıt olmadan kimseyi suçlamamalıydım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rambo tatmin olmuş görünüyordu. "Tamam, konu kapandı. Dengeni yeniden bulmaya ve dostları düşmanlardan iyi ayırmaya çalış. Gördün mü Psikopat? Nihayetinde iyi bir şeytan bu. Bana yirmi euro borçlusun."

Psikopat parayı hemen ödedikten sonra şaşkın bakışlarını Silver'a çevirdi. "Senin ne tepki vereceğin üstüne bahse girmiştik de. Ben kavga edeceğinden emindim, oysa Rambo..."

***

Ertesi gün Buda civarda inceleme yapmak üzere arabayla çıkınca Silver, Scarlet ile uzun bir söyleşi yapma imkânı buldu. Günlük iki koruma görevlisi atanmış olmasına rağmen bazen bir tanesiyle yetinmek zorunda kalması gerektiği artık çok açıktı. Zaten bu durum pek de bir şey değiştirmiyordu.

Scarlet o sabah görüntüsüne daha fazla özen göstermiş gibiydi. Zarif bir kesimi olan açık renk sıradan bir kot pantolonun üstüne mavi balıkçı yaka dar bir kazak giymişti. En belirgin değişiklik ise yeni kıvrıldığı belli olan uzun ve açık bırakılmış saçlarıydı. Dalgaların arasında Silver'ın daha önce gördüğünü hatırlamadığı altın parıltılar göze çarpıyordu. Domina'nın fikrini almış mıydı acaba? En azından böyle daha hoş görünüyordu.

"Çok yakışmış."

Kadın gülümsedi. Belki de Silver'ın bu değişikliği fark etmiş olması onu mutlu etmişti.

"Teşekkürler, arada değişmek gerek," dedikten sonra ekledi: "Psikopat bana Rambo'nun seni artık "Zeki" diye çağırdığını söyledi." Scarlet sakin ve konuşmaya hevesli görünüyordu. Ama Silver bu fırsattan ekiple ilgili daha fazla bilgi edinmek için faydalanmayı tercih etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyor musun sizin bu takma isim takıntınızı bir türlü anlayamadım. Ne anlamı var?"

"İsmimi öğrenmek ister misin?"

"Güzel bir başlangıç olabilir."

"Benim ismim *elbette bunu sana söylemeyeceğim*. Takma adlar önemli. Sadece korunan kişinin kimliğini saklamaya izin verdiği için değil, aynı zamanda iş dışında koruma ekibi üyelerinin güvenliğini garanti ettiği için de önemlidir. Üstler dışında hiç kimse Scarlet'ın gerçek kimliğini bilmemeli. Hepimizin hem "içeride" hem de "dışarıda" bir hayatı var. "İçerideyken" yeni bir kimlik kazanıyoruz, "dışarıdayken" ise normal hayatımıza geri dönüp gerçek isimlerimizi kullanıyoruz."

"Ama bana en azından ekip arkadaşlarınla ilgili bir şeyler söyleyebilirsin. Siz benimle ilgili her şeyi biliyorsunuz ama ben sizi hiç tanımıyorum."

"Eğer senin için bu kadar önemliyse deneyebilirim. Kiminle başlamak istersin?"

"Buda."

Scarlet hiç tereddüt etmeden anlatmaya başladı: "Buda benim aklımın ermediği bir mucize. Yıllardır birlikte çalışıyoruz. Bana ailesini hiç tanımadığını söyledi. Bir aileye evlatlık verilmiş. Ekonomik durumu iyi bir aileymiş ama korkunç insanlarmış. Adam alkolikmiş, kadın da çocuğu olmadığı için sürekli depresyondaymış. İkisi de onu uzun süre dövmüş. Halbuki çok iyi bir çocukmuş ve şimdi de... böyle, gördüğün gibi bir yetişkin oldu. Her gün dünyada olduğu için şükreden biri. Kötülere karşı savaşmak iyi ve doğru bir şey olduğu için polis teşkilatına katılan biri. İnsanlara hemen uyum sağlayan eğitimli biri."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sevgilisi var mı?"

"Bir köpek kadar yalnız. Tüm yaşadıklarından sonra akşam eve döndüğünde kimseyi bulmamak ona daha güven verici geliyor sanırım. Belki fikrini değiştirir. Onun karakterinde birinin aile kurmayı düşünmüş olduğuna eminim. Yıllardır gönüllü faaliyetlere katıldığını da biliyorum. Hasta çocuklara bakıyor."

"Kulağa tam bir aziz gibi geliyor. Ama onun da kusurları vardır muhakkak."

"Onun tek kusuru yaşadığı dünyaya yetersiz olması."

"Tamam bu kadarı yeterli. Şimdi Psikopat'a geçelim."

"Psikopat... Kafasından neler geçtiğini anlamak zordur. İlahi bir şofördür, çok dakik ve titizdir. Asla tartışmaya girmez, az konuşur ve hayatta iki tutkusu vardır: Elektronik müzik ve arabalar. İnanmayacaksın ama onun bir ailesi var. Üç çocuğu var. Bir seferinde beni eşiyle tanıştırdı, güzel ve samimi bir kadın."

"İnanılacak gibi değil dünya tersine dönmüş! Buda yalnızken Psikopat..."

"... bir aile babası. Bence buradan çıkınca bambaşka bir insan oluyor."

Sıra ekibin en çok ilgisini çeken üyesi hakkında bilgi almaya gelmişti.

"Lütfen bana biraz da Rambo'dan bahseder misin?"

"Rambo eşinden ayrılmış, bir oğlu var, iki yaşından beri koyu bir Lazio taraftarı ve tahmin edebileceğin gibi ona karşı gelmemek en iyisi."

"Dün Domina'ya Rambo'nun odama mikrofonları koyup sonra söktüğünden şüphe ettiğimi söyledim. Ama o bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rambo'nun tüm şüphelerden uzak biri olduğunu garanti etti."

Scarlet ne Silver'ın varsayımlarından ne de Domina'nın cevabından şaşırmış görünüyordu. "Yani böyle söylemiş olması anlaşılabilir bir durum çünkü o Rambo'yu benden daha iyi tanıyor."

"Pekala, onunla yıllardır birlikte çalışıyor anladım, benim de Sanal Gerçeklik Merkezi'nde yıllardır beraber olduğum iş arkadaşlarım var ama buna rağmen onlar için elimi ateşe sokmam."

"Evet, ama Domina onu çok iyi tanıyor diyorum sana." Scarlet alçak sesle konuşmaya başlamıştı.

"Yani, demek istediğin... Domina ve Rambo birlikteler mi?"

Scarlet'ın yüzünde net bir yaramaz gülümseme belirdi.

"Hay aksi, işte bu yüzden ondan şüphe ettiğimi Rambo'ya hemen söyledi."

"İlişkileri birkaç yıldır sürüyor, hem de Domina bekar olmadığı halde. Sanırım sevgili fikri hoşuna gidiyor, yani ona kendini özgür ve arzu edilir olduğunu hissettiriyor."

"Peki ya eşi... biliyor mu?"

"Sanmıyorum, Domina aşk konusunda çok tecrübelidir, zaten işinin düzenli saatleri olmaması da ona bu konuda çok yardımcı oluyor."

Silver birkaç saniye durup öğrendiklerini düşündü.

Scarlet'tan bilgi istemek kesinlikle iyi fikir olmuştu.

"Listede bir tek sen eksiksin. Ve bir de... neden fısıldayarak konuşuyoruz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fısıldamaya devam etsem daha iyi çünkü ne de olsa hassas konulardan bahsediyoruz. Küçükken bir casus olmayı hayal ederdim. Ama gerçekler biraz gridir ve arada renklendirilmeye ihtiyaç duyarlar."

Çok ciddi görünen Scarlet'ın çocuksu bir tarafı olduğu şüphe götürmezdi. Belki de kendini biraz bırakmaya başlamıştı.

"Evet? Bana kendinden bahset o zaman?"

"Sana şöyle diyebilirim ki... kötülerle savaşmayı seviyorum, tabii her ne kadar genellikle kazanan onlar olsa da. İyi kitap okumayı seviyorum. Hiçbir şeyden, özellikle de duygusal alanda hiçbir şeyden emin olmayan, kendine kalıcı bir ağırlık merkezi arayan bir kadınım."

Silver birden Scarlet'ın özel hayatını merak ettiğini fark etti.

"Bekâr mısın?"

"Hayır, evliyim," dedi gözlerini kaçırarak.

Bunu hafif bir üzüntüyle mi söylemişti yoksa Silver yanlış bir izlenime mi kapılmıştı?

"Peki ya sen? Ekipte sadece senin bekâr olduğunu biliyoruz, bunun ötesinde... telefonunun da pek çaldığı söylenemez."

"Şu an için özel biri ya da bir kız arkadaşım yok."

"Şey, en azından bunu böyle kederli bir tonla söylemekten vazgeç. Sen... oldukça çekici birisin, üstelik akıllısın da. Tek yapman gereken bu kötü hikâyeyi arkanda bırakmak."

"Nasıl bitecek Scarlet, nasıl? Lady Nightmare özgür olduğu sürece bana huzur yok. Hapiste olsa bile beni her zaman için başka birine öldürtebilir. Zaten bunu bana söyledi. Belki de benim için artık bir gelecek yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver bir an için kontrolünü kaybedip anlık bir cevap vermişti. Güven göstermişti, belki de polis memurunun hoşuna gitmeyecek bir iç döküştü bu.

Oysa Scarlet elini onun elinin üstüne koydu. Sıcak, hoş ve tuhaf bir şekilde içten bir dokunuştu bu. Kadın Silver'ın elini hafifçe okşadı.

"Silver bu savaşı kazanmak zorundasın. Bunu kendine, adada ölen tüm o insanlara, Lady Nightmare'in tüm kurbanlarına borçlusun. Ve bunu aynı zamanda her gün seni korumak için hayatını tehlikeye atmaya hazır olan bu koruma ekibine borçlusun. Bunu başarabilirsin."

Silver elini indirdiği anda Scarlet'ın elini kendisininkinin üstünde buldu. Bu eli sanki kadının onda eksik olan kararlılığını emermiş gibi sıktı. Scarlet da az önce söylediklerinin kuvvetini artırmak için aynı şekilde karşılık verdi. Silver güvenini az da olsa geri kazandığını hissetti.

Domina ve Rambo arasında bir ilişki olması kadının Rambo'ya olan koşulsuz güvenini açıklıyordu ama bir yandan da Domina'nın aşığına karşı objektif olamayacağının da bir göstergesiydi. Onu ikna etmek için ne demişti? Rüyayla beyin oyunu arası bir şey mi demişti?

Hayır, Silver o sesi duymuştu. Hem de ne duymak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sen Hedeflerden Birisin

"İzin çıktı, babanı görebilirsin."

Silver'ın Benjamin Miller'ı aramasının üstünden bir hafta geçmişti. Her iki taraf açısından da oldukça sıcak bir yaklaşımla başlayıp kısa sürede rahatsız edici bir pinpon maçına dönüşen karmaşık bir telefon konuşması olmuştu. Sessizlikle dolu geçen uzun anlar konuşmayı daha da zorlaştırmıştı. Silver zorlukla konuşacak bir şeyler bulmaya çalışırken babası sanki başka bir şey yapmayı bilmeyen bir köpeğin tasmasının peşinden gitmesi gibi oğlunu takip etmeye çalışmıştı. Oysa aylardır konuşmuyorlardı. Birbirlerine anlatacak şeyleri olmalıydı. Benjamin'in oğlunun başındaki belalardan pek haberi yoktu, bu yüzden de ondan herhangi bir açıklama koparma ihtiyacı içinde değildi. Gizli Servis'in dayattığı kurallar yüzünden Silver ondan her şeyi saklamak zorunda kalmıştı. Tabii bir de içinden babasına güvenmek gelmiyordu, aralarında onları engelleyen otuz acı yüklü yıl vardı. Büyük bir mücadele sonunda Silver babasını "her zamanki yerde" öğle yemeği yemeğe davet etti. Her ikisinin de sevdiği Roma'nın biraz dışındaki bu restoranda belki ipleri aşınmış bağlarındaki bu düğümü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çözme imkânı bulabilirlerdi. Oğlunun restoranın ismini kasıtlı olarak söylemediğini anlayan Benjamin oyunu bozmamıştı. Ortada güvenlikle ilgili sebepler olduğunu biliyordu. Bu yüzden de aklına her zaman yaptıkları şekilde konuşmak gelmiş, "bildiğin gün" ve "istediğin saat" diyerek durumu kurtarmıştı. Aralarında iletişim sorunları olmasına rağmen sadece kendilerinin anladığı kodlu bir anlaşma dili bulmuşlar ve birbirlerini anlamışlardı. "Bildiğin gün" 15 Aralık'tı. Bu, Silver'ın ebeveynlerinin tanıştıkları gündü. Zampara olmasına rağmen Benjamin'in romantik bir yanı vardı. Bu tarih onun için hep en önemli gün olarak kalmıştı. "İstediğin saat" ise büyükelçilerin yemek saati olarak bilinen öğleden sonra iki idi.

Şimdi Buda, Silver'a bu buluşma için izin çıktığını söylüyordu. Silver ise randevuyu onaylamak için babasına basitçe "tamam" yazdığı bir mesaj gönderdi. Benjamin ise kısaca "iyi" yazmakla yetindi. Her mesaj geldiğinde Silver nefesini tutuyordu. Lady Nightmare'in yeniden ortaya çıkacağından korkuyordu.

Gerçekten babasını görüp ona koruma altında olduğunu anlatmak istiyor muydu? Yoksa babasını sadece onu ezen yalnızlık çemberini kırmaya çalışmak için mi aramıştı? Eğer kendine konuşacak birilerini arıyorsa muhtemelen yanlış seçim yapmıştı. Benjamin bir öğle yemeği için hayatında su yüzüne çıkıp sonra son on beş yıldır olduğu gibi yeniden kaybolup gidecekti. Tercihini eski bir arkadaş yönünde kullanması hiç şüphesiz çok daha iyi olurdu. Ama ortada çok karmaşık bir durum vardı: Hayatının o noktasında Silver'la görüşmek demek kontrollere, sınırlamalara ve yasaklara maruz kalmak,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onun korkusunu dinlemek ve hayatını riske atmak anlamına geliyordu. Babasını aramıştı çünkü hiçbir beklentisi yoktu. Yalnızlık daha uzun aylar boyunca onun tek arkadaşı olacaktı ve içinde bulunduğu bu çöl belki de ona Benjamin ile yaşadıkları iletişim kopukluğunu giderecek zamanı ve imkânı sunardı. Lady Nightmare'i öldürdükten ya da etkisiz hale getirdikten sonra Silver kendini hayatını yeniden kurmaya adayacaktı ve babasına ayıracak yer bulamayabilirdi. Bu, beklentiyi yüksek tutmadan yavaş bir yakınlaşma için bir vesileydi. Bunu bir fırsat olarak görüp yaşamak istiyordu.

"Babanı göreceğin için pek de heyecanlı görünmüyorsun," dedi onu izleyen Buda.

"Gerçekten de öyle. Babamla aramızda yok seviyesinde bir ilişki var."

"Ama onu aradın. O da seni görmeye hazır."

"Evet ama bu görüşmeden büyük bir beklentim yok. Biraz oyalanmama yarayacak diyelim. "

"Bundan daha iyi olacağına eminim Silver. Ayın on beşinde ben nöbette olacağım, mutlu oldun mu?"

"Elbette Buda, buna çok sevindim," derken gerçekten de samimiydi.

Evet, Buda bir yalnızlık panzehriydi. Son zamanlarda çok konuşuyorlardı. Silver'a bakımını üstlendiği çocuklardan bahsediyor, ona koruma görevi yaptığı esnada başına gelen üzücü detayları ya da eğlenceli durumları anlatıyordu. Mutsuz çocukluğunu asla ortaya dökmüyor hiçbir şeyden şikâyet etmiyordu, neşeli çocuklar kadar kolay takındığı bir gülümsemesi vardı. Silver'ın ekip üyelerine dair hiçbir netliği yoktu ama içini ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve Scarlet'a açmaya karar vermişti. Adada yaşadığı tecrübe onu son derece güvensiz bir insan haline getirmişti ama herkesin arkasında pusuda olduğunu düşünerek yaşayabilmesine imkân yoktu. Etrafında bir boşluk oluşması onun sonu olurdu.

Buda'ya gülümsedi. Tam o sırada başka bir mesaj geldi. Bilinmeyen bir numaradan geliyordu.

O olamazdı.

Mesajda şöyle diyordu:

Sen Hedeflerden Birisin

Telefonu kanepeye fırlatan Silver ellerini saçlarının arasına sokup titremesini kontrol etmeye çalıştı.

"Kahretsin! Bu işkenceye artık katlanamıyorum." Nefes almakta güçlük çekiyordu. Üşüyordu. Bu duyguları çok iyi biliyordu ve her seferinde bir daha tekrar etmemeleri için yalvarıyordu.

"Küçücük bir mesaj. O psikopat bana yeni bir mesaj attı... bu hikâye asla bitmeyecek! Asla!"

Buda onu oturtup sakinleştirmek için bir şeyler fısıldadı. Sonra telefona gelen mesajı okudu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi güven verici bir tonla. Sonra gülümsedi.

"Bana hedef olduğumu yazmış," diye karşı çıktı Silver.

"Hatırlamıyorsan hatırlatayım, sen bu gibi tehditlere karşı bir aydan fazla bir süredir koruma altındasın zaten."

Silver'ın düşünmesine izin vermek için kasıtlı olarak sözlerine ara verdikten sonra ekledi: "Daha net olmak gerekirse sana hedeflerden biri olduğunu yazmış. Yani tek hedef sen değilsin. Sence bu ne anlama geliyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiçbir fikrim yok. Bu kadın hasta, belki de düşünemediğim sebeplerden ötürü benimle birlikte başkalarını da ortadan kaldırmak istiyordur. İntikam için belki de kimbilir."

"Ama onun o korkunç reality şovlarından hayatta kalan tek kişi sen değil miydin? Kaç kişiden intikam almak istiyor bu kadın?"

"Bu kadın sözkonusu olunca her şey tersine döner. Ver şu telefonu da hemen babamla olan buluşmayı iptal edeyim."

Buda ona telefonu geri vermemişti henüz. "Senin yerinde olsam yapmazdım."

Onun bu ruhani sakinliği canını iyice sıkmaya başlıyordu.

"Lanet olsun Buda! Babamı da bir hedef haline dönüştüremem!"

"Düşün biraz. Adadan döndüğünden beri bu kadından yalnızca iki mesaj aldın."

"Her ne kadar kimse bana inanmamış olsa da on gün kadar önce sesini de duydum."

Buda bu açıklamayı duymazdan geldi. "İlk mesajdan sonra telefon numaranı değiştirdin mi?"

"Hayır. Digos katille aramdaki tek bağ olduğu için numarayı kullanmaya devam etmemi söyledi. Eğer katil benimle konuşmaya çalışacak olursa yerini belirlemek için tek mümkün yol muhtemelen bu olduğu için. Gizli Servis telefonumu takip ediyor. Ama eğer ortada bir mesaj varsa onlar bile göndericiye ulaşamıyor."

"Şey, Gizli Servis sana tam bir saçmalık söylemiş. Doğru tavsiye numaranı değiştirmen olurdu, böylece rahatsız edici başka mesajlar alman da önlenirdi. Birinin senin sinirlerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tüketmek istediği açık. Ve sen bir mesajla gerçek bir tehdit arasındaki farkı anlayamadığın sürece bunu başaracak. Sana bu mesajları yollayanın Lady Nightmare olduğuna yönelik kanıt var mı elinde? Ya senin adada yaşadığın tecrübeyi duymuş olan ve sadist yanlarını tatmin etmek isteyen biriyse bu? Ya da en basit haliyle başarılarını kıskanan bir iş arkadaşıysa?"

"Bana... ortada bir tehlike olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hepimizin *belki* biraz fazla endişe ettiğimizi söylüyorum. Ortada basit bir telefon tacizi olabilir. Genellikle erkekler kadınları taciz ediyor ama bu durumda ortada bir erkeğe musallat olan bir kadın var ama olay daha ileri boyuta taşınmadığı sürece... Gerçeklikten şaşmayalım. Adadan döndükten sonra hiçbir saldırıya kurban gitmedin. İki yıldan fazla geçti. Bu bana olumlu bir durum gibi gözüküyor."

"Tamam o zaman bu mesajarın anlamı ne? Tek amaç beni gece uyku uyutmamak mı?"

"Birinin sinirini bozduğun çok açık. Ama bunların hayatını yönlendirmesine izin vermemelisin. Şimdi babanla olan randevunu iptal edersen, kimbilir bir daha onunla sakince konuşmak için ne zaman fırsatın olacak. Biz zaten çirkin sürprizleri engellemek için birçok önlem aldık. Bu daireden dışarıya bilgi sızdığı varsayımında bulunacak olsak bile tek bilinebilecek şey X gününde Y adlı bir yerde Z saatinde babanla buluşacağın. Sizi bulacak kişinin alnını karışlarım."

Buda'nın sakin ve iddialı tonu güven vericiydi. Acaba gerçekten bu söylediklerine inanıyor muydu yoksa tek amacı onu sakinleştirmek miydi? Kimbilir... Hiç şüphesiz tüm ekip üyelerinin korudukları kişiyi sakin tutmak gibi bir amaçları vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada Silver aniden sert bir şekilde çalan kapı zili ile ayağa fırladı.

"Bu da kim? Scarlet hep anahtarlarını kullanır, Domina da dün uğradı."

"Sakin ol, yetkisi olan biri."

"Ben kimseyi görmek istemiyorum. Lanet olasıca zil, bunu kesinlikle değiştirmelisiniz!"

"Sakin olmaya çalış, on beş dakika yetecek. Başka bir gün uğramasını söyleyebileceğimiz biri değil."

Biri kapıyı çaldı, sonra içeriden cevap beklemeden kapıyı anahtarla açtı.

"Merhaba Miller, halen hayatta olduğunu görmek ne güzel." Improta komik bıyıkları eşliğinde içeri girdi.

***

Komiser hiç de hoş karşılanmadığını biliyordu ama bu umurunda bile değildi doğrusu. Domina ona yaşanan tuhaf şeyleri anlatmış, o da gelip bizzat kendisi göz atmak istemişti. Görünen o ki işitsel halüsinasyonlar içindeki kurban güvenliğinin sağlanması için taşındığı dairede katil ile konuştuğunu anlatmıştı. Bu çok korkutucu bir durumdu. Miller ona hiç de dengesiz biri gibi görünmemişti çünkü.

Improta için gerçekten de zorlu bir dönemdi. Rus işadamının öldürülmesi artık gazetelerde yer bulmuyor olsa da cinayet çözülmekten çok uzaktı. Son kurguya göre olay şöyle gerçekleşmiş olmalıydı: Bir hedefi ortadan kaldırmak üzere iki kiralık katil tutulmuştu (anlaşılan o ki bu işi onlara veren kişinin çok parası vardı ve durumu riske atmak istemiyordu), katillerden sadece biri ateş etmiş sonrasında diğer katille aralarında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir anlaşmazlık yaşanmıştı (belki de sonuçta "işini" tek yapan kişi olan ateş eden nişancı ikisine verilen paranın büyük kısmını alacaktı) ve bu noktadan sonra olaylar kontrolden çıkmıştı: Katil ateş etmeyen diğer katili, iki polis memurunu ve oda görevlisini öldürmüştü. Sonra da hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Çılgın bir hikâyeydi. Bir hedef için iki kiralık katil tutulduğunu hiç duymamıştı. Evet, Kennedy Cinayeti vardı ama oradaki katiller aynı binadan ateş etmemişti. İki katilin polisin gelmesini dikkate almadan hesaplaştığını hiç duymamıştı. Geçtiği süre boyunca güzergâhındaki kameralara kısa devre yaptıran bir katil hiç duymamıştı. Bunlar ek olarak diğer suikastçının cesedi üstünde tuhaf bir teçhizat bulunmuştu: Elli metrelik alan içindeki kameraları birkaç dakikalığına devre dışı bıraktıran bir tür radyo frekansı jeneratörü. Gerçek profesyoneller için olan, bulunması zor bir kitti. Üstünde marka ya da seri numarası yoktu. İşin güzel tarafı her iki katilde de bu cihazın bulunmasıydı. Sonunda polis ekipleri kameraların geçici servis dışı kalma anlarını art arda ekleyerek iki katilin geçiş anlarını geniş bir zaman dilimi üstünde ama kesik bir şekilde yeniden oluşturdu. Neyse ki şansları ölen katil için yaver gitti de yapılan diş analizi veri tabanında olumlu bir eşleşme ile sonlandı. Ulaşılan isim daha önce birkaç suçtan sorumlu olduğu düşünülen ama kimlik değiştirme konusunda çok usta olduğu için hiç yakalanamamış olan Santiago Aguilar'dı. M24 tüfeğinin aşınmış ama modern araştırma tekniklerinin rahatça tespit edebildiği seri numarasından sürekli hastaneye yatıp çıkan bir denizciye ulaşıldı. Köşeye kıstırılan adam silahı Ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lombiyalı bir gence sattığını itiraf edip altı adet fotoğraf içinden ölen katilin kimliğini tespit etti.

Kısacası polis iz üstündeydi. Ama seri katilden hiç iz yoktu. Rus elçiliği gelişmelerle ilgili bilgi almak için gün aşırı arıyordu. Daha farklı sonuçlar beklendiği netti.

Buna oranla korumaya alınan kişi yüz kat daha küçük bir problemdi ama Improta en azından bu konuyla ilgili sıkıntı yaşamak istemiyordu. Bir de koruma ekibinin güvenilirliğini sorgulamak üzere Amerikan Büyükelçiliği işin içine karışırsa başı belada demekti.

Buda onları yalnız bıraktı. Silver çok rahatsız olmuştu. Komisere son gelen mesajdan bahsetmeli miydi bilemiyordu.

"Evet Miller, sesler duyduğunla ilgili şu hikâyeler nedir?" Improta sahte bir gülümseme takındı. Sonuçta Harry'yi hiç sempatik bulmuyordu. Belki adada gerçekten de cehennemi yaşamıştı ve her halükârda hatalarının bedelini ödemişti.

"Diğer görevlilere de anlattığım gibi, ben..."

"Evet, evet, biliyorum," dedi sözünü kesen komiser. "Benim anlamak istediğim, siz şu varsayımsal mikrofonları gördünüz mü? Elinizde Rambo üstündeki şüphelerinizi destekleyen bir şey var mı?"

Demek ki Improta'ya her şeyi anlatmışlardı. Silver koruma ekibinin üyelerinden biriyle ilgili şüpheye kapıldığı için komiserin nasıl olup da üstüne saldırmadığına şaşırdı.

"Kanıtım yok ve niyetim kimseyi suçlamak değil. Ama katilin söylediklerini rüyamda duymadım."

"Size ne dedi?"

Improta konuyu derinleştirmek istiyor gibiydi. Adamların-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan şüpheleniyor muydu yoksa? Bu inanılmazdı!

"Bunu kendi eliyle yapmasa bile benim artık ölü bir adam olduğunu söyledi. Yeni bir örgütün başı olduğunu söyledi."

"Sizi neden bizzat öldüremiyor? Ben intikam almak istesem aracısız hareket ederdim. Yoksa bunun tadı olur mu?"

Evet işte durum anlaşılıyordu. Improta ona inanmıyor ve adamlarından da şüphelenmiyordu, Silver artık bundan emindi. Tek niyeti onunla alay etmekti o kadar.

"Ne örgütüymüş bu? Yeni bir reality şov mu?" diye sordu Improta.

"Bilmiyorum. Umurumda değil."

"Bana onun zeki bir kadın olduğunu söylemiştiniz ama bu yaptığı pek de akıllı bir davranış gibi gelmedi bana, şey... takma adı neydi demiştiniz?"

"Lady Nightmare."

"Doğru Lady Nightmare. Etkileyici bir takma ad. Ne diyordum: Örgütü İnterpol kasırgasıyla yıkıldıktan sonra yeniden reality şovlar yapmanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Bu şekilde ancak başına yeni belalar açılır."

"Onu herkesin biraz hafife aldığını hissediyorum. Yerinizde olsam karşıma çıkmaması için dua ederdim."

Kendini rahatsız hisseden Improta hafifçe irkildi. Bunu fark eden Silver'ın içine az da olsa bir memnuniyet yayıldı.

"Korumayı reddedebilirsiniz ama elinizde kanıt olmadan adamlarımın sadakatini sorgulayamazsınız," dedi komiser.

Silver anlık bir tereddütten sonra telefonunu alıp gelen mesajı gösterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Improta şaşırmış görünüyordu. "Ne zaman geldi?"

"Yirmi dakika kadar önce."

"Bu o manyağın ikinci mesajı... hiç hoşuma gitmedi Miller. Bu gerçekten hiç hoşuma gitmedi."

Komiser sinirli tavırlarla bıyıklarını düzeltti. Endişeliydi ve bunu saklamaya gerek görmüyordu. Ortada karanlıkta duyulduğu iddia edilen sesler olduğu sürece kesinlikleri kaya gibi sertti. Ama mesaj gelmesi bambaşka bir hikâyeydi. Buda'nın aksine o hiçbir güven verici varsayımda bulunmadı.

"Ne lanet bir şey bu... 'Hedeflerden birisin mi?' Bu da ne demek oluyor? Bu kadın bilmece gibi konuşuyor."

"Bilmiyorum."

"Kahretsin, sizin bunu anlamanız gerek, anlamak zorundasınız! Onu herkesten daha iyi tanıyan sizsiniz."

Cep telefonunun çalmasıyla sözleri yarıda kaldı.

"Alo, Scicchitano, ne var? Nasıl? Ne yaptınız? Hayır, görünen o ki ortada bir yanlış anlaşılma var. Hatta aksine, siz her zamanki gibi bir b.k anlamamışsınız. Ben geliyorum şimdi."

Improta'nın o günün bitmesini dört gözle beklediği her halinden anlaşılıyordu.

"Gitmek zorundayım Miller, ziyaretimi böyle yarıda bıraktığım için üzüleceksiniz ama mecburum."

"Ah, kalbim kırıldı. Ben de katilimizden ve onun hedef listesinden konuşmak üzere birkaç saat kalacağınızı umuyordum oysaki. Neyse artık başka bir sefere."

Oldukça resmi bir şekilde el sıkıştıktan sonra Improta şöyle dedi: "Şaka bir yana ihtiyatlı olun."

"Bunu bana siz, yani benim güvenliğimi sağlamak zorunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan kişi söylüyor öyle mi... Bu sizce de ironik değil mi?"

Komiser hiçbir şey söylemeden ona ters bir şekilde baktıktan sonra kapıyı arkasından kapattı.

Silver ona babasıyla görüşmek için aldığı izinden bahsetmek istiyordu ama bir şey onu durdurmuştu. Belki de Improta konuyla ilgili henüz bilgilendirilmemişti ya da söylemeyi unutmuştu ama o mesajı gördükten sonra her şeyi yasaklamaya karar vermesi anlaşılabilir bir durumdu. Buda güven verici davranmıştı ama komiserin tepkisi onu kaygılandırmaya yetmişti. Improta'ya bu konudan bahsetmemekle Silver babasıyla olan buluşmasını onaylamış oluyordu. Onu korumak üzere Scarlet ve Buda yanında olacaktı nasıl olsa. Bir sefer olsun korkuya, hareket halinde olarak tepki vermek istiyordu.

***

"Sen lanet olasıca aptalın tekisin!"

Domina'nın sesi Rambo'nun yaşadığı evin yüksek tavanında âdeta çınlıyordu. Burası ailesinin eski eviydi ve ona yeni miras kalmıştı. Rambo için çok büyüktü. On iki yaşındaki oğlu küf koktuğunu söylediği eve zorla geliyordu. Çocuk haklıydı. Duvarlar en son yirmi yıl önce boyanmıştı, evin on odasından sadece üç tanesi düzenli ve yaşanabilir bir haldeydi, ısıtma sistemi güç bela çalışıyordu ve tesisatın hali haraptı. Mutfak mobilyaları Nuh'tan kalmaydı, mat dipli mide bulandırıcı bir lavabo vardı ve ocak temizlense bile bir daha asla beyaza dönemeyecek yanmış bir yağ tabakasıyla kaplıydı. Ama şu an kendisinin olan bu ev sayesinde Villa Torlonia semtinde yaşarken onu boğan ev kredisini artık rahatlıkla ödeyebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rambo buraya taşınmadan önce Domina ona açık davranıp bu eve adımını atmayacağını, evde görüşecekleri zaman kendi evinde buluşacaklarını söylemişti. Ama meraklı kulaklar olmadan konuşmak istediklerinde bu yer mükemmeldi. İşte o gün de bu yüzden istisna yapmıştı.

Polis sinirli bir şekilde karşılık verdi: "Ne yapmamı isterdin? O kadının bana şantaj yaptığını biliyorsun!"

"Başımız büyük belada. Eğer Silver mikrofonları *gerçekten* senin koyduğunu öğrenirse..."

"Niyetin beni suçlamak mı?"

"Saçmalama, ben de boynuma kadar bu işe battım. Sen bana her şey olup bittikten sonra haber verdin. Önce mikrofonları yerleştirdin, sonra da bana gelip her şeyin yolunda gideceğini söyledin. Ne sanıyordun ki? Silver'ın bir kâbus gördüğüne inanacağını mı? Bu gerilim yüzünden çöküp bir psikiyatri kliniğinde tedaviye alınacağını mı? Adam tüm bu olanların tek bir mantıklı açıklaması olduğunu hemen anladı ve şimdi de senden şüpheleniyor."

"Ama senden değil."

"Çünkü ilişkimiz olduğunu bilmiyor da ondan. Çünkü benim ihbar etmek yerine bir ergen gibi davranıp seni koruyacağımı hayal bile edemez de ondan."

"Başka bir seçeneğim olmadığını biliyorsun... Lady Nightmare beni arayıp oğlumu öldürmekle tehdit edince koşup bana söylediği mikrofonları aldım. Çok küçükler ama son derece pahalılar. Onları hemen Silver'ın odasına yerleştirdim. Tertemiz bir görev hayatım var ama oğlum Federico benim her şeyim. Silver yanlış kadının kuyruğuna bastı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama artık şantaja açığız, Lady Nightmare'in tüm emirlerini uygulamak zorundayız."

"Mikro kamera 'iyiliğinden' sonra beni rahat bırakacağını söyledi."

"Ve sen buna inanıyorsun öyle mi? Kadın seni Silver'ın koruma ekibine atandığımızı öğrendiğimiz günden bir gün önce aradı. Kadın bunu bile bizden önce öğrenmiş! Polis teşkilatında tanıdıkları olmalı."

"Peki ona benim cep telefonu numaramı kim sağladı? Bu kadın diğerlerinden on gömlek üstün. Silver'ı öldüreceğine eminim. Bu kadar beklemiş olması beni şaşırtıyor."

İkili bir süre sessiz kaldı. Sonra Domina, belki de az önceki saldırgan tutumunu telafi etmek için şöyle dedi: "Yine de Silver ile aranı düzeltmeyi başardın. Yüzüne karşı böyle yalan söylemek ve senden şüphelendiği için alınmış gibi numara yapmak pek de kolay olmasa gerek. Bu onun teorisini temelden zedeledi."

"Beni koruyarak sen de ona yalan söyledin." Bunu söyledikten hemen sonra hemen ekledi: "Dairede mikrofonlara dair hiçbir iz bırakmamaya çok dikkat ettim ve kontrole gelen araştırma ekibinin raporu da apartmanda hiçbir böcek olmadığını kesin olarak onaylıyor. Bu da bizim lehimize önemli bir nokta. Sonunda Silver'ın tezine kimse inanmayacak çünkü ortada kanıt yok."

Kadın başını salladı. Kadın olarak başka bir kadınla empati kurmaya çalışıyordu. "Lady Nightmare gibi bir kötülük dehası Silver'ı her an öldürebilecekken neden ona mesajlar, mikrofonlar ve tehditlerle işkence etmeyi tercih ediyor acaba? Sanki onun dayanma eşiğini test etmek istiyor, sanki onun tepki ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyetini ve nakavttan sonra tekrar ayağa kalkıp kalkamayacağını merak ediyor."

"Evet, belki stresin geri dönülmez sinir krizlerine dönüştüğü o kırılma noktasını arıyordur. Yani işini bitirmeden önce onun imha oluşunu izlemek istiyor... O hasta kafada neler döndüğünü anlamaya çalışmak faydasız."

Rambo ona yaklaştı. Aralarındaki gerginlik dinmişti. Yaptıkları seçimlerin sebeplerine ikna olmuşlardı ve bunların onları etkileyecek herhangi bir sonucu olmayacağına neredeyse eminlerdi. Yaptıkları işe rağmen Silver'ın kaderiyle ilgili herhangi bir pişmanlık duymuyorlardı.

Sanki düşmanın olağanüstülüğü tepkilerine bir sıradışılık katıyor, bağlı oldukların kuralın bir istisnasını yaratıyordu.

Rambo Domina'yı kalçalarından yakalayıp güçlü elleriyle kendine çekip öptü. İkisi de birbirine bir liman gibi sığınmıştı. Domina hayatında ilk kez onu gerçekten heyecanlandıran bir erkek bulmuştu, en tuhaf anlarda aklına giriyor, onu özlediğini hissediyordu. Oysa böyle sevebileceğine o güne kadar hiç inanmamıştı. Uzun yıllar boyunca romantikleri aptal olarak değerlendirmişti. Rambo ise onu önceki ayrılık girdabından kurtaran bir dayanak bulmuştu kendine: Açıklanamaz sebeplerden ötürü onu eşsiz ve olağanüstü bulan güçlü ve seksi bir kadın.

Göklerden inen bir nimetti bu onun için. Belki aşk bile değildi. Ama tutku olduğu kesindi, yakıcı bir arzuydu, beden ve duyguların bir arada çalışmasıydı. Her şeyin böyle olduğu gibi, yani mükemmel bir şekilde kalmasını istediği farklı bir ruh haliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rambo'nun tam o anda çalan cep telefonu büyüyü bozdu.

Rambo telefonun ekranına baktıktan sonra Domina'ya döndü, kadının kafasında çirkin bir tahmin belirmişti bile.

"Selam Rambo, ben Lady Nightmare. Bir iyiliğe daha ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her Aile Kendi Tarzında Mutsuzdur

On beş Aralık. Sıcaklık on beş derece civarıydı ve Benjamin Miller ile buluşmaya giden Buda'yla Silver'a şiddetli bir yağmur eşlik ediyordu.

Scarlet yanlarında değildi. Hafif baş ağrısının kuvvetli ateşe dönüşmesiyle yatağa düşmüştü. Bu noktada prosedür gereği koruma yedeğiyle değiştiriliyordu. Ama Silver Buda'nın böyle bir şey yapmasına engel oldu. Çünkü Improta durumdan mutlaka haberdar olup Lady Nightmare'in mesajı yüzünden her şeyi yasaklardı. Hem sonra Silver koruma ekibinde yeni yüzler görmek istemiyordu. Kendince tanıma imkânı bulduğu Rambo'ya bile halen güvenmekte zorlanırken tamamen yabancı birine nasıl hayatını emanet ederdi?

Öfkeli bir şekilde ileri geri hareket eden silecekler yağmur damlalarına karşı hiç de adil olmayan bir mücadele içindeydi. Audi saatte neredeyse yüz kilometre hızla ilerliyordu.

"Biraz hızlı gitmiyor musun?"

"Sakin ol Silver, bu yolu iyi bilirim. Üstünde iki trafik ışığının bulunduğu uzun ve düz bir yol burası. Genellikle çok az trafik olur ve yağmura rağmen görüş açısı iyidir. İşi şansa bırakmamak için yol çalışması olmadığını bile teyit ettim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana tekrar teşekkür etmem gerek... Sonuçta kurallara sadık kalabilirdin."

"Domina'nın dediği gibi, biz de bazen kuralları çiğneriz."

Buda Silver'a suç ortağı bir bakış attı. Bu haliyle büyük bir yaramazlık yaptığı halde sevimliliğinden dolayı kimsenin cezalandıramadığı küçük bir çocuğu andırıyordu.

"Eğer böyle devam edersen sonunda seninle dost olacağız Buda."

"Kurallara ters bir durum daha... Hayır, şaka yapıyorum."

Silver adamın omzunu sıvazladı: "Büyüksün Buda. Senin gibi insanlar daha fazla olmalı."

Buda tam sohbet havasındaydı. "İşine karışmak istemem ama Scarlet'ın saç şeklini değiştirip makyaj yapmaya başladığını fark ettim."

"Evet ben de fark ettim. Benim işime karışmayla ne ilgisi var bunun?"

Silver onun nereye varmak istediğini anlamıştı ama bu basit hipotezi saçma buluyordu. Buda ekledi: "Bence senden hoşlanıyor."

"Saçmalama, kadın evli."

"Yani?"

"Buda, bazen beni şaşırtıyorsun. Doğru ve iyi bir erkeğin özeti gibi olan sen, gelmiş bana Scarlet ile şansımı denememi öneriyorsun. Peki kocası bu işin neresinde? Belki çocukları bile vardır..."

"Çocuğu yok. Ayrıca kocasıyla mutlu olduğu da şüpheli."

"Oysa benimle mutlu olacak öyle mi? Haydi ama bu çok gülünç."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buda deli gibi eğleniyordu. "Sana nasıl baktığını görmedin mi? Hem sonra sakın bana güzel olmadığını söyleme."

Evet, Silver kadının ona nasıl baktığını fark etmişti, ona sanki konuşacak ortak şeyler bulmak çok kolaymış gibi büyük bir kararlılıkla bakıyordu. Ve evet, güzeldi. Ona Rambo ve Domina arasındaki ilişkiyi anlattığı gün elini nasıl da sıkıca tuttuğunu unutmamıştı.

"İlgimi çekiyor evet bunu itiraf ediyorum ama başımı belaya sokmamak için en az üç tane iyi sebebim var. Bir, o evli; iki, kendisi beni koruyan ekibin bir üyesi ve üç, benim şu an ilgilenecek çok farklı konularım var."

"En son ne zaman ciddi bir ilişki yaşadın?"

"Hey Buda, biraz abartıyorsun... Ben sana böyle özel sorular sormuyorum."

"Ne zaman?" diye tekrarladı ısrarcı bir tavırla.

Silver kendine son ciddi ilişkisinin adadaki tecrübesinden birkaç ay önce bittiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Belki de o reality şova bu hayal kırıklığını ardında bırakmak için katılmıştı.

"Sana cevap verme niyetinde değilim, bunlar senin üstüne vazife değil."

"Ne istersen onu yap, ben senin biraz hareketlenmen gerektiğini düşünüyorum. Evet, kurallar gereği korunan kişiyle koruma ekibi üyeleri arasındaki duygusal ilişkiler yasaktır, ama..."

"... kurallar sizin umurunuzda bile değil, evet bunu biliyorum."

Saat ikiye on beş vardı ama onlar varış noktalarına çoktan ulaşmıştı bile. Audi'yi ana girişi oluşturan geniş cam kapının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önüne bıraktıktan sonra şemsiyelerini açıp kendilerini hemen girişteki çardağın altına attılar.

"Buda, tüm bu uygunsuz sorularına rağmen sana severek bir öğle yemeği ısmarlayabilirim."

"Teşekkürler, ben çoktan yedim. Başka bir zaman yaparız. Baban gelince ben arabada beklerim ve etrafa göz kulak olurum. Lütfen cama yakın bir masa seç."

"Endişeli misin?"

"Hayır. Polis ve baban dışında kimse senin burada olduğunu bilmiyor. Ayrıca bu restorana birçok üst düzey insan gelir, korumaları olan ünlü film yıldızlarına ve koruma ekipli politikacılara rastlamak çok doğaldır. Pusu kurmak için ideal bir ortam değil, içini ferah tut."

Silver, Buda'nın kendisine yalan söylediğinden neredeyse emindi. Çünkü hassas ve özel bir konuşma yapacaklarını bildiği baba ve oğulun yanında oturmak istemeyeceğini tahmin ediyordu. Restoranın başka bir bölümünde yemek yese işini layığıyla yerine getiremezdi. Koruma ekibinin orada olan tek üyesiydi ve Silver'ın güvenliğinden sorumlu olan tek kişiydi. Bu yüzden aç da olsa işini yapmayı tercih etmişti.

Birkaç dakika sonra restoranın geniş avlusuna siyah bir Mercedes CLS-Class Coupé girdi. Hafif bir korna sesi resepsiyondan elinde büyük şemsiyesiyle bir görevlinin fırlamasına yetti. Şemsiyeyi yağmurdan korunması için sürücüye verirken kendisi direksiyona geçip arabayı elli metre kadar ilerideki üstü kapalı özel parka götürdü.

"Seni gördüğüme çok memnun oldum Harry."

Benjamin Miller şemsiyenin altında tüm ihtişamıyla karşılarında duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boyu bir doksandan uzundu, yüz kiloya yakın atletik bir erkekti. Kimlik kartının söylediğinden on yaş daha genç görünüyordu. Canlı kahverengi gözlerinin altında hafif koyu halkalar göze çarpıyordu, kırlaşmış dalgalı gür saçları vardı, tıraşlı ve son derece şık giyimliydi (beyaz gömlek, çok gösterişli olmayan kırmızı bir kravat, antrasit renkli Versace takım elbise). Adam etrafa dinamizm ve enerji dalgaları yayıyordu. Ona sıkça eşlik eden "kusursuz" sıfatının bir örneğiydi. Çardağın altına girip oğlunu kucakladı, ama bunu doğal bir şekilde değil de olması gereken bir şeymiş gibi yaptığından dolayı tuhaf bir görüntü ortaya çıktı. Silver da hiç kendisi gibi görünmüyordu.

"Bu Buda, benim güvenliğimden sorumlu."

Buda elini uzattı, iki adam önceki kucaklaşmadan çok daha içgüdüsel ve sert bir şekilde el sıkıştı.

"Çok memnun oldum Buda. Oğlum için yaptıklarına minnettarım. Bizimle yemek yer misin?"

Vereceği cevap elbette açıktı ama Buda yine de büyükelçinin tarzını takdir etti.

Baba oğul içeri girdi. Restoran sahipleri değişmemişti ama beş yıl önceki son ziyaretlerinden sonra birkaç detayda değişiklik göze çarpıyordu.

Kırk yaşlarında kısa boylu ve oldukça yorgun ifadeli bir adam onları karşılamaya geldi.

"Miller ailesi, sizi burada yeniden görmek ne büyük zevk."

"Merhaba Pietro, işler iyi gidiyor gördüğüm kadarıyla."

Etki yaratmak için sözlerine kısa bir ara verdikten sonra ekledi: "Son ziyaretimizden sonra bazı değişiklikler olduğunu fark ediyorum, mesela şu güzel çan şeklindeki avizeler. Ya şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeni parkelere ne demeli? Gerçekten etkileyici. Ama en dikkat çeken yenilik şu kuyruklu piyano bence."

Silver dudaklarını sıktı.

"Tanrım Bay Miller, ne göz ama! Ve ne hafıza! İçeri gireli daha birkaç saniye oldu ama mekâna kattığımız tüm yenilikleri hemen fark ettiniz. Evet, krize rağmen işler iyi gidiyor. Sizin düğün ve özel kutlamalar gibi etkinlikler sunma önerinizi uyguladık... ve işe yaradı."

Büyükelçi memnun bir ifadeyle başını salladı. "Bu kadar geniş bir alana sahipken kendini restoranla sınırlı tutmak büyük bir kayıp olurdu. İyi yapmışsınız."

Benjamin Miller'ın övgü yağdırma günüydü besbelli. Silver önce babasına sonra da restoran sahibine hızlı bir bakış attı. "Masa düzeni de değişmiş. Ek olarak... garsonların yeni kıyafetleri de eskiye göre çok daha zarif. Tuvaletler de yenilendi, öyle değil mi?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Oğlunuz da aynı sizin gibi Bay Miller. Ama tuvaletler konusunu sadece tahmin ettiniz sanırım, değil mi?"

"Hayır, buraya ayda birkaç kez gelen bir iş arkadaşımdan öğrendim," diye yanıtladı Silver hazırcevap bir şekilde restoran sahibinin oğluna gülümserken. O arada Benjamin tüm bu konuşulanlara kayıtsız kaldı.

"Pietro, babana selamlarımı ilet. Bize hangi masayı ayırdın?"

"Bugün dışarıda pek de güzel bir hava yok ama eğer sizin için de uygunsa cam kenarındaki masalardan birini ayırdım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok güzel, teşekkürler," dedi Silver babasını beklemeden. Böyle bir masa Buda'nın onları arabadan izlemesine olanak tanıyordu.

Mekân doluydu. İlginçtir ki çoğunluğu kimi elinde bir tabletle tek başına oturan, kimisi de iki ya da üç kişilik gruplar halinde olan ceket ve kravatlı erkeklerden oluşuyordu. Silver arada izlediği bir televizyon programındaki komedyenlerden birini hemen tanıdı. Adamın gerçek hayattaki o kaşları çatık ifadesinin ekrandaki neredeyse sersemlemiş gibi duran kaygısız havayla ne büyük bir tezat oluşturduğunu fark etti. İçeride son yıllarda pek de başarı gösteremeyen bir aksiyon filmi aktörü de vardı. Sanki kendisine senaryo getirecek birini ya da eski âşığını bekler gibi endişeyle otoparka bakıyordu. Enerjisi düşük bu ortamı biraz canlandıran ise birbirini yüzyıllardır tanıyormuş gibi görünen neşe içindeki kadınlı erkekli bir düzine insandan oluşan bir masaydı. Arada koro halinde bir kahkaha kopsa da etrafı rahatsız eden bir halleri yoktu. Millerlara ayrılan masanın yakınında uzak doğulu hatları ve otoriter havası olan bir kadın kimbilir hangi ürünün satış temsilcisi gibi duran bir adamla İngilizce konuşuyordu. Yoksa tam tersi Çinli kadın mı İtalyan'a bir şey satmak istiyordu?

Yerlerine oturdukları an Silver saldırmaya başladı: "Buraya gelmeden önce restoranın internet sitesine bakıp fotoğrafları, yazılanları ve ziyaretçi yorumlarını incelediğine eminim. Böylece hafızanı tazeleyip bu muhteşem girişi yapabildin."

"Bir büyükelçi için zeki olmak önemli bir meziyettir."

"İyi de... burada bunun ne önemi var? Neden sürekli en iyi olduğunu göstermek zorundasın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, mesleki deformasyon. Sen bu tarzı hiç sevmedin ama benim kariyerim için mecburi bir şeydi. İyi büyükelçi bulmak kolaydır ama *çok iyi* olarak nitelendirilen büyükelçiler azdır. Bunun gerçek anlamda böyle olması önemli değildir, önemli olan ilk etkiden başlayarak karşıya bu izlenimi verebilmendir."

"Evet, sen her zaman kendini iyi satmayı bilmişsindir, anneme bile..."

Konuşma kötü bir yöne gidiyordu ama Silver yakınlaşmanın samimiyet olmadan sağlanamayacağına emindi. Sertlik bu paketin bir parçasıydı.

Kırmızı siyah üniformalı bir garson konuşmalarını nazikçe böldü: "İşte sularınız ve şarap listesi. Ne alacağınıza karar verdiniz mi?"

Benjamin Miller henüz menüyü açmamıştı bile ama internet sayesinde ne yiyeceğini iyi biliyordu: "Ben meze tabağı ve ballı pastırmalı bruschetta* ile başlayacağım. Sen Harry?"

Silver kendini baskı altında hissetti, evde dersine çalışmamıştı. Yemekleri hızla inceledikten sonra yanıtladı: "Ben de meze alacağım. Sonrasında kaz yumurtalı carbonara** soslu spagetti istiyorum."

Garson yorum yapmadan hızla not alıyordu. Benjamin kaybettiği alanı hemen doldurdu: "Bana kırmızı biberli ricotta peynirli ravyoli. Ana yemek olarak fırında patates eşliğinde kuzu kaburgası."

"Ben ana yemek almayacağım, teşekkürler."

---

* Bruschetta: Kızarmış ekmek ile hazırlanan bir İtalyan meze türü.

** Carbonara: Yumurta ve jambonlu bir makarna sosu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Harry, emin misin? Seni zayıflamış gördüm, bir şeyler daha ye."

"Maalesef bu aralar pek iştahım yok, böyle iyi."

"Peki ya şarap...?" diye sordu garson.

"Köpüklü kırmızı şarap çok iyi gider, Colli della Sabina* olsun."

"Bana su yeter, teşekkürler."

Garson yanlarından ayrılınca zor sohbetlerine geri döndüler.

Benjamin hafifçe başını salladı. "Su... bazen senin hayatın zevklerini reddettiğin hislerine kapılıyorum."

Oğlu hiçbir yorum yapmayınca hemen konuyu değiştirdi: "Peki, neler olup bittiğini bana anlatacak mısın? Senin taciz kurbanı olduğunu düşünüyordum, ama... şimdi yanında bir koruma görevlisiyle gezdiğini görüyorum. Ortada çok daha hassas bir durum var gibi."

Benjamin konuşmanın karısıyla arasındaki çatışmaya gelmemesi için bilerek değiştirmişti. Silver o an için bunu kabullenmeye karar verdi. Ama babasına olanların ne kadarını anlatıp ne kadarını saklayacağını bilemiyordu. Orta yoldan gitmeye karar verdi.

"Kadının biri bana kafayı taktı. Polis riske girmemenin daha iyi olacağını düşündü."

"Bir kadın derken? Yani... eski sevgiliden falan mı bahsediyorsun?"

"Hayır, uzun zaman önce yollarımızın kesiştiği bir çatlak. Onu polise ihbar ettim."

---

* Colli della Sabina: Bir İtalyan şarap markası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne için?"

"Beni takip ettiği için diyelim ve bunu nereye vardıracağını bilmediğimiz için."

"Anlıyorum, peki polis olaya el atamaz mı?"

"Kadın izini kaybettirdi, şu an nerede olduğunu bulmak imkânsız."

"Ortadan kaybolduysa... seni nasıl rahatsız edebiliyor? Cep telefonuyla mı? Eğer öyleyse numaranı değiştirirsin olur biter."

"Polis benden eski numaramı tutmamı istedi, böylece kadının yerini tespit etmek mümkün olabilirmiş."

"Tam bir aptallık. Ya şu koruma görevlisi... sanırım hep yanında öyle mi?"

"Evet, vardiyalı çalışıyorlar. Evimi değiştirip iş yerimden ücretsiz izin almak zorunda kaldım."

"Ciddi misin sen? Şu an nerede yaşıyorsun?"

Silver anık bir tereddütten sonra yanıtladı:

"Halen Roma'dayım ama daha fazlasını sorma."

"Şey, güvendiğin için teşekkürler."

"Ne kadar az bilirsen o kadar iyi, inan bana. Bana saldıramadığı için seni hedef alabilir."

"Beni mi hedef alır? Hele bir denesin! Ben herhangi biri değilim, çok güçlü dostlarım var. Eğer bana bundan daha önce bahsetmiş olsaydın, işleri çoktan düzene sokardım."

Garson elinde jambon, pastırma, sucuk ve salamlarla dolu büyük bir servis tabağıyla geri geldi. Arada peynir çeşitleri de vardı. Ama Silver'ın kafası bu lezzetleri takdir edecek durumda değildi. Durum zaten oldukça karmaşıktı. Benjamin "arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daşlarıyla" konuşacak olursa dramatik gerçek ortaya çıkar, o zaman da polis mevcut tehlikeli durumla ilgili rapor verirdi. Hal böyle olunca büyükelçi de durumun ciddiyeti kendisine kısmen anlatıldığı için bozulurdu.

"Polis zaten konuyla ilgileniyor. Senin bir şekilde müdahale etmeni istemiyorum."

"Neden? Ben o kadına ulaşıp seni bir daha asla rahatsız etmemesini sağlayabilirim."

"Kulağa tehlikeli geliyor... kurban durumuna düşeriz. Hayır, bu işin dışında kal."

"Üzgünüm, müdahale etmeden hayatının böyle altüst olmasını izleyecek değilim."

"Benim hayatım karına ihanet ettiğin gün altüst oldu zaten."

"Yine mi Harry? Bunu defalarca konuştuk."

"Hiçbir zaman kapsamlı bir şekilde değil."

Silver gittikçe daha çok sinirlendiğini hissediyor ve kendini kontrol etmekte zorlanacağını anlıyordu. Annesi onun en hassas noktasıydı.

"Sana bininci kez tekrarlıyorum: Ben annene âşıktım, onu aldatmadım. Tüm iyi niyetimle kendimi... kontrol edebileceğimi düşünüyordum ama erkek avcı ruhludur. Hem sonra bildiğin üzere ben hep kışkırtılan taraftım. Çekici bir erkek olmak benim suçum değil. Ama seni ve Karen'ı asla bir şeylerden mahrum bırakmadım."

"Roma'ya taşındığımızda sen hayatımızdan çıktın."

"Ne yapabilirdim? Ben sizin için kötü olandım, yanınızda kendimi fazlalık olarak hissediyorum. Annen boşanmak istedi, ben de kabul ettim. Sonra da birçokları gibi kendime bir hayat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kurmaya çalıştım. İşim yüzünden sizi uzun süre göremiyordum ama, sonuçta… bundan hepimiz mutluyduk."

"O zaman annem neden ortadan kayboldu?"

Benjamin Miller derin bir iç çekti.

"Onu bulmak için her şeyi yaptığımı biliyorsun, onu yıllarca aradım. Ama senin on dördüncü doğum gününde bıraktığı o notu biliyorsun…"

O not! Evet Silver o notun her bir kelimesini hatırlıyordu:

"Benim sevgili Harry'm, bunun seni çok üzeceğini biliyorum ama bugün, sen on dördüncü yaşını kutlarken, artık o büyük değişim vaktinin geldiğine karar verdim: İkimizin de iyiliği için gitmek zorundayım. Sakın beni arama çünkü bulamayacaksın. Sen güçlü bir çocuksun, bensiz de yaparsın. Annenin seni dünyalar kadar sevdiğini hiç unutma, elveda."

"O not bana hiçbir şey anlatmadı!"

"Yirmi yıl geçti, sanırım artık şunu kabullenmen gerekiyor, annen…"

"Annemin öldüğünü mü kabulleneceğim? Hayır, asla!"

"En azından yok yere beni suçlama. Eğer annen ortadan kaybolmaya karar verdiyse bunda benim davranışımın ya da boşanmamızın hiçbir etkisi yok. On yıl boyunca her şey yolunda gitti."

Silver farkında olmadan sesini yükseltti:

"İşler senin için yolundaydı o kadar! Sırtında aile yükü olmadan gününü gün edebiliyordun çünkü. Annem bir daha hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evlenmedi, mutlu değildi, muhtemelen iyi de değildi. Ben sadece küçük bir çocuktum, onun her şeye rağmen sana ihtiyacı vardı. Farkına varmadığımız bir şeyler olmuş olmalı."

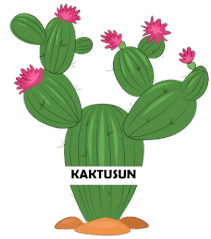
"Lütfen sesini alçalt. Böyle yaparak beni buradaki insanların içinde utandırıyorsun. Aile meselelerini kimsenin duymasına gerek yok."

Artık baba oğluna sanki aralarında bir hiyerarşi varmış gibi zalim gözlerle bakıyordu. Sert bir tonla ekledi: "Karen'ı korumaya devam et, hem de seni hiçbir açıklama yapmadan bir günde terk edip gitmiş olmasına rağmen. Bence onun yaptığı benim yaptıklarımdan çok daha vahim."

Garson yemekleri servis etmeye hazırdı ama meze tabağına daha hiç dokunulmamıştı. Dahası baba oğul Millerlar hiç de iyi bir ruh hali içinde değildi. Saat öğleden sonra üçtü, dışarıda sağanak yağmur vardı ve oturup biraz dinlenmeyi çok istiyordu ama öylece ayakta durup beklemesi gerektiğini anladığından yerinden kıpırdamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaçış Yok

Silver Audi'ye bindiğinde saat dördü biraz geçiyordu ama sokak lambaları çoktan yanmıştı. Yağmur deli gibi yağıyordu. Genç adamın ifadesi babasıyla olan buluşmasının nasıl geçtiğiyle ilgili tüm şüpheleri ortadan kaldırıyordu. Ruh hali insanı melankolik düşüncelere davet eden gri gökyüzünden daha koyuydu.

Buda motoru çalıştırırken rahatsız edici sessizliği kırmak için hemen sordu: "Nasıl geçti?"

"Bir süre babamla yemek yemeyeceğim. Birbirimize yakınlaşmaya çok uzağız. Durum bu ve ben bunu kabullenmek zorundayım. Neden uzun yıllar önce batıp gitmiş bir ilişkiyi kurtarma konusunda bu kadar ısrarcıyım bilmiyorum."

"Şey, belki de çok kötümsersin."

Silver sağındaki camdan dışarı bakıyordu. Cam birbirine çok benzeyen ama bir o kadar da farklı su damlalarıyla kaplıydı. Kendini az da olsa o cama benzetti: Yağmura dönüşmek istemeyen sayısız titrek damlayla doluydu. Teselli dolu sözlerden bezmişti artık. Arabanın içine söylenmeyen sözlerle, kaçırılan gözlerle, kaotik düşünceler ve tükenmiş bir sabırla dolu derin bir sessizlik çöktü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yola çıkalı yirmi dakika kadar olmuştu. İkisi de Tor Bella Monaca'daki daireye varmış olmayı istiyordu. Polis memuru radyoyu açmıştı ama anlaşılan o ki o gün iyi müzik çalma niyetinde olan hiçbir kanal yoktu.

Sonra Buda aniden şöyle dedi: "Bir sorunumuz var."

Silver derin düşüncelerinden çıktı "Neler oluyor?"

"Biri bizi izliyor."

Silver hemen arkasına baktı. Otuz metre arkalarından gelen siyah bir cip gördü. Yoğun yağmurun altında plakasını okumak ya da şoförünü görebilmek imkânsızdı.

"Sen... emin misin? Bu pek kullanılmayan ama bir yandan da hiç virajı olmayan bir yol. Yani birkaç dakika önce arkamızdaysa, şu an hâlâ peşimizden geliyor olması çok normal."

"Hayır, bu aracı restoranın park yerinde gördüm. Biz vardığımızda oradaydı. Kimse binip inmedi. Yola çıktığımız andan beri aynadan onu izliyorum. Hep aynı uzaklığı korudu. İçgüdülerim asla beni yanıltmaz."

Buda bu sefer hiç de güven verici değildi.

"Ne yapacağız şimdi?"

"Ondan kurtulmaya çalışacağım," deyip sertçe gaza bastı: Saatte yüz on, yüz kırk, yüz altmış kilometre hıza ulaştı.

Cip de hızlandı ama Audi'yi yakalamaktan uzaktı. Kısa süre sonra görüş alanlarından çıktı. Belki de yok yere telaşlanmışlardı.

"Ne diyorsun Buda? Yanlış alarm mı?"

"Pek ikna olmadım. Merkeze haber vermekte fayda var."

Cep telefonuna uzanıp bir tuşa basmasıyla hemen bağlantı kuruldu: "Alo Merkez? Alfa 1 konuşuyor. Şüpheli kod 119,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hareket halinde. Acil olarak…"

Tam o anda arabanın gösterge panelindeki tüm ışıklar aynı anda yandı, cep telefonu bağlantısı kesildi, radyo kapandı, kapılar kilitlendi, dijital saat 00.00'a döndü ve hız göstergesi sıfırlandı. Arabanın farlardı söndü.

"Ne oluyor böyle?" diye sordu Silver.

Buda geri çekilip pedallara baktı. Ayağını yavaşça gazdan çekti ama araba yavaşlamadı. Frene bastı ama pedal hiçbir ağırlık vermeden yavaşça aşağı indi o kadar.

"İşlerinde iyiler," dedi polis düz bir şekilde.

"Buda ne demek istiyorsun açık konuş! Pedallarda sorun mu var?"

"Gaz kontrol dışı. Kablolarımızı kesmişler."

Arabanın tüm elektronik aksamı devre dışı gibiydi. Silver hayretler içinde haykırdı: "Buna inanamıyorum! Bunu nasıl başardılar? Radyo frekanslarıyla mı?"

"Sadece o da değil. Benzer bir sonuç elde etmek için pullu bir ekipmana ihtiyaç var. Çok sofistike bir teknoloji yani."

"Ama fren… o elektronik aksama bağlı değil ki. Neden çalışmıyor?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, sanki hidrolik sistem de bozulmuş gibi."

"Saatte yüz altmış kilometre hızla gidiyoruz ve önümüzde iki dört yol var!"

"Onları biraz şans yardımıyla geçebiliriz belki ama birkaç dakika sonra karşımıza çıkacak sert virajı nasıl atlatırız bilmem… Orada iki metre kalınlığında bir kale duvarı var. Kaçacak yerimiz yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman el frenini kullan!"

Buda vakit kaybetmeden el frenine yapışırken lastiklerin asfaltta yırtılırcasına sesler çıkardığını duymak için dua etti.

Hiçbir şey olmadı.

Polis memuru belki de ilk defa öfkesine yenik düşüp gösterge panelini yumrukladı.

"Bu çılgınlık! El frenini kesmişler, normal fren kullanılmıyor, gazın, kapıların ve her şeyin kontrolünü elimizden almışlar. Bir tek direksiyon çalışıyor," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Lanet olası teknoloji! Bu arabanın altmıştan fazla kontrol merkezi olacak bir de! İnsan tam kontrole sahip olduğunu düşünüyor, oysa... dışarıdan gelen bir saldırıya yenik düşüyorsun."

"Ama bunu kim yapmış olabilir?"

"Şimdi bunu düşünecek vaktimiz yok. Sıkı tutun!"

Buda son anda gördüğü önlerinde ilerlemekte olan bir arabadan kurtulmak için direksiyonu sertçe sola kırdı. Farlar yanmayınca dışarıyı görebilmek çok zordu. Sağanak yağış devam ediyordu ve silecekler hareketsiz yatıyordu.

Silver çıkış yolu olmadığını anladı. "Kapana kısıldık. Araba kontrolümüzde değil, kurşun geçirmez camları kırmamız ya da zırhlı kapıları açabilmemiz imkânsız..."

Her şeyi düşünürdü de her şeyi elektronik kontrol edilen son derece güvenli koruma arabasında öleceği aklına gelmezdi.

"Hâlâ bir çıkış yolumuz var," dedi araya giren Buda. "Bagajdan çıkmak."

"Bagajdan mı...?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güven bana henüz çıldırmadım. Şimdi beni iyi dinle."

Buda öyle ya da böyle Silver'ın onun talimatlarını uygulayacak kadar soğukkanlı olmasını ümit ediyordu. Adada tüm yaşadıklarından sonra bir av olarak son ana kadar hiçbir şeyin bitmediğini iyi öğrenmişti, bu yüzden de konsantre olmak için kendini zorladı. Hem de çok zorladı.

"Bu aracın bagajı içeriden açan manuel bir kolu var. Dua edelim de bunu da bozmuş olmasınlar. Denemek zorundayız: Ben direksiyonu tutarken sen arka koltukları yatır, bagaj kapısına doğru yolunu bulup açmaya çalış. Kol sağ tarafta. Eğer mekanizma çalışırsa umudumuz var demektir."

Silver gözlerini kapadı. Bagaj kapağını açmayı başarsa bile saatte yüz altmış kilometre hızla giden bir araçtan kendini asfalta nasıl atacaktı? Sonra bir de arkalarındaki cip vardı. Bu atlayıştan sağ kalsa bile katille karşı karşıya kalacağına adı gibi emindi. Peki ya Buda? Ona ne olacaktı?

"Silver tereddüt etmeye vakit yok. Denemek zorundayız!"

Silver dönüp çılgınca arka koltukları indirmeye çalışmaya başladı. Ancak o zaman aracın ne kadar dar olduğunu fark etti, bagaja ulaşmak için akrobat olmak lazımdı Keşke boyu biraz kısa olsaydı.

"Sıkı tutun!" diye haykırdı Buda. İlk trafik ışıklarına varmışlardı. Ve kırmızı yanıyordu. Korno ise çalışmıyordu.

Buda yağmur suyuyla kaplı camlardan sol taraftan yaklaşmakta olan bir kamyonun ışıklarını fark etti. Hemen sağ tarafa kırıp ters yöne girdi. Son anda Audi'yi fark eden kamyon şoförü tüm gücüyle frene basınca fil kükremesine benzer bir ses duyuldu. Silver ve Buda kamyonun farlarını bir metre uzakla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rında gördüler. Anlık bir şeydi. Kamyon yan tarafından kıvılcımlar çıkararak Audi'yi sıyırdı ve araba altı tekerlekli devin üstünden geçmesine yalnızca bir saniye kala kendini kurtardı.

"Durma! Koltukları indir!"

Buda, Silver'ı hareket etmeye zorluyordu. Çünkü kamyonun bu kadar yakından geçişi genç adamı âdeta felç etmişti.

Arkaya süzülen Silver önce Buda'nın arkasındaki koltuğu yatırdı. Artık bagajın içini görebiliyordu. Ama boş değildi.

"Bagajda ne var böyle?"

"İşine çok yarayacak bir şey. Ama önce bagaj kapağının açılıp açılmadığını kontrol et."

El yordamıyla ilerleyen Silver önünde ne olduğunu zorlukla anlayabiliyordu. Bagajda içinde sert bir şey olan büyük bir çanta vardı. İyice uzanıp çantanın içine ulaşabiliyordu. Sağ tarafına konsantre oldu. Neredeyse çapraz vaziyette çok tuhaf bir pozisyondaydı, ayakları şanzımanın üstünde, sol kalçası arka koltukta, göğsü ve başı ise bagajdaydı. Arabanın her bir titreşimini hissediyordu. Hiç durmadan o pürüzlü yüzeye değip duruyordu. Neredeydi şu lanet kol? Bu kadar küçük bir alanda nasıl bulamazdı?

"Evet? Çok az vakit kaldı! Orada, sol lastik girintisinin hemen üstünde," dedi onu teşvik eden Buda.

Silver'ın sağ eli sivri bir şeye değdi. Küçük bir koldu bu.

Kararlı bir hareketle kolu çekince bir açılma sesi duydu.

"Başardım!"

Bagaja iyice girdi, bir şekilde bagaj kapağını kaldırdığında buz gibi bir hava yüzünü sardı. Altta hızla kayan asfaltı görü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Zorlanarak iyice zayıflayan sol kolu sonunda yorgun düştü. Bagaj sertçe kapandı.

"Hayır, hayır, hayır!

Sağ eliyle kolu yeninden bulup bagaj kapağını tekrar açtı.

Kendini aşağı atacağı ana kadar kapağa dokunmamaya karar verdi. Tabii bunu yapacak gücü kendinde bulabilecek miydi, o da ayrı bir konuydu.

"Silver, çantayı aç. İçinde benim saldırı teçhizatım var. Kask da dahil tüm kıyafeti giymeye çalış. Sana otuz saniye veriyorum."

"Ama sen ne yapacaksın?"

"Sana sonra anlatırım."

Silver o an düşünemeyecek kadar çantanın içindekilere konsantre olmuş bir haldeydi. Yeleği giyerek işe başladı, sonra pantolonu ve korumaları giydi. Neyse ki kıyafet kolay giyilecek şekilde tasarlanmıştı. Kaskı atlamadan hemen önce takacaktı çünkü çok hantal bir şeydi. Çok hızlı hareket etti ama bu arada sürekli olarak arabanın duvarlarına çarpıp durdu. Zaten bagaja girerken de bir sürü darbe almıştı. Sağ bileği kanıyordu. Her yerinde morluklar ve sıyrıklar vardı ama bu on anki sorunların en küçüğüydü.

"İkinci trafik ışığına gelmek üzereyiz!" diye bağırdı Buda.

Silver ışığın yeşil olması için dua ederken bir yandan da solundaki koltuğa sımsıkı tutundu.

Yeşildi!

Tek bir şeyin bile olumlu gittiğini gören Buda neredeyse hayrete düştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sağ taraflarında beklenmedik bir şekilde bir Toyota Yaris beliriverdi. Sürücü sağanak altında farları yanmayan Audi'yi görmemiş ve yolun boş olduğunu varsayıp kırmızı ışıkta geçmişti. Buda direksiyonu son anda sola kırdı. Darbe kaçınılmazdı. Bu, tıpkı bir deprem etkisi yarattı. Audi'nin zırhı galip geldi ve araba fark edilir bir savrulmadan sonra yoluna devam etti. Toyota ise sağ tarafına devrilip asfaltta yirmi metre kadar sürüklendi.

"Buda!"

Buda başını çarpmıştı ama aklı hâlâ başındaydı.

"Sakin ol, ben iyiyim. İşin zor kısmına şimdi geliyoruz."

"Keskin viraj!"

"Öyle ya, yaklaşık bir dakika sonra. Virajdan hemen önce siperliklerle çevrili bir açık alan var. Zırh korkulukları yıkmamızı sağlayacak ve bu darbe hızımızı biraz kesecek. İşte tam o anda arabadan atlamak zorundasın. Çarpmanın etkisini azaltmak için çantayı bir sörf tahtası gibi kullan. Asfalttan çok daha iyi olan çamurlu ve kaygan bir zemine düşeceksin. Üstündeki koruma kıyafetiyle bu işi birkaç kırıkla atlatırsın. Bunu da al."

Ona omzunun üstünden Beretta'sını uzattı. Son birkaç dakikadır birbirlerine hiç bakmadan konuşuyorlardı. Buda'nın gözleri sürekli yoldaydı. Ama yaptığı bu son hareketle ona dolaylı bir şekilde kurtulmayı düşünmediğini söyler gibiydi.

"Benim direksiyonu sıkıca tutmam gerekiyor ve bu esnada makineden zamanında atlayamayabilirim. Hayatta kalırsan katillerle yüz yüze gelebilirsin. Sakın kolay pes etme."

"Buda sen atlamazsan ben de atlamam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şekilde ben de başaracağım göreceksin. Belki bir ağaca çarparım ve zırh beni korur."

"Bir açıklığa varacağımızı söyledin. Açık alanda ağaç falan olmaz."

"Al şu silahı."

Beretta Silver'ın eline geçti. Buda hızlı bir hareketle koruduğu adımın bileğini sıktı. Silver sanki onun titrediğini hissederi gibi oldu. Belki her ikisi de titriyordu.

"Hazırlan, az kaldı."

Silver onun omzun dokunup boyun eğdi. Kaskı başına geçirip bagaja yanaştı, kapağı ne zaman açıp nasıl atlayacağını hesaplamaya çalıştı, kendini itmek için kendine bir dayanak noktası aradı. Hazırdı. Dehşet içindeydi ama hazırdı.

Dönüp polis memuruna baktı. Neden sevdiği insanlar ortadan kayboluyor ya da ölüyordu?

"Lady Nightmare ile karşı karşıya kaldığında onu öldür, beni anladın mı? Öldür onu!"

Buda'nın sesi çatlıyordu. İki adam orta aynadan birbirlerine son kez baktı. Aralıklı sokak lambalarının ihanetine uğrayan polisin yüzünde iki damla gözyaşı parıldadı.

"Sana yemin ederim onu öldüreceğim," diye yanıtladı Silver, sesinde kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanların kararlılığı vardı.

"Son on saniye."

Silver konsantre oldu. Bunu başarmak zorundaydı. Buda için yaşamak zorundaydı.

Kaderleri birkaç saniye içinde belirlendi. Keskin virajı gören Buda kararlı bir hareketle sağa kırıp korkuluklara çarptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çarpmayı hisseden Silver dengesi kaybetmemeye çalıştı. Bagaj kapağını açıp boş çantaya sımsıkı sarılarak kendini dışarı fırlattı.

Buda aynadan onu izliyordu: Giydiği kıyafetin onu koruma olasılığı yüksekti. Sonra tekrar önüne baktı. Bildiği üzere etrafta ağaç falan yoktu. Ufku kesen ikinci bir korkuluk vardı sadece ve bu onu Audi'nin önünde beliren virajdan korumaya yeterli değildi. Manevra yapacak yer yoktu, kurtulması imkânsızdı. Saatte yüz kırkla giden Audi ikinci korkuluğa çarparken Buda titreyen ellerini direksiyondan çekip gözlerini kapattı ve boynundaki madalyayı öptü. Bunu ona bakımını üstlendiği hasta çocuklarından biri hediye etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cenaze ve Karar

Totò olarak bilinen Antonio De Curtis bize ölümü terazi olarak tarif ettiği bir şiir bırakmıştır. Ona göre ölüm zenginlerle fakirler, şanslılarla şanssızlar, markilerle çöpçüler arasındaki farkı sıfırlayan bir şeydir. Ama anıt mezarlığa giren herkes farklı bir duyguya kapılır: Orada beyaz haçlar yoktur, hepsi tıpkı Normandiya'daki Amerikan Mezarlığı'ndaki gibi tek sırada ve aynıdır. Her tür yarışın gözle görünür bir şekilde son buluşuna tanık olur insan. Bunun yerine düşünceli melek heykellerinin, görkemli lahitlerin ve fütüristtik şapellerin yer aldığı ve bu haliyle bir cenazeden çok geziye uygun duran bir açık hava müzesindeydiler. İnsan kibrinin sınırı yoktu ve bu dünyada hiçbir şey asla tesviye olmazdı, öldükten sonra bile.

Verano, heybetli mezar taşları açısından öyle zengin bir mezarlıktı ki Roma Belediyesi'nin buraya turistik geziler düzenlediği bile olmuştu. Burada İtalyan ve yabancı onlarca ünlü politikacı, yazar ve sanatçı yatıyordu. Buz gibi dramatik bir aralık sabahı soluk ve kuru bir güneşin altında Buda da buraya gömüldü.

Onun için anıtsal bir mezar falan yapılmadı, üstünde siyah beyaz bir fotoğrafının yer aldığı oval küçük bir mezar taşı kon-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du o kadar. Fotoğrafında ciddi görünüyordu, genç polisin mizacını hiç yansıtmayan bir resimdi. Mezar taşının üstünde gümüş renkli harf ve sayılar göze çarpıyordu. Kötü sabitlenmiş harflerden biri kimbilir nereye düşmüştü ve mermerin üstüne yazılı polisin ismi bu yüzden bir sesli harften yoksundu. Silver ancak kilisenin girişinde Buda'nın gerçek isminin Angelo* olduğunu öğrenmişti. Onun için mükemmel denebilecek bu isim polise iyi şans getirmemişti. Buda hayatını cehenneme çeviren onu evlat edinmiş anne ve babanın yanına gömülüyordu, sonsuza dek onlarla aynı kapanda olacaktı. Hayatı otuz yedi yaşında son bulmuştu.

Kilise vaazı herkesi hayal kırıklığına uğrattı. Töreni belli belirsiz uykulu bir haldeki genç bir rahip yönetiyordu ve Buda'yı hiç tanımamış olan bu adamın o sabah doğru kelimeleri seçme isteği de yoktu anlaşılan. Yüzünde bürokratik, resmi, nötr ve sıradan bir ifadeyle "görev esnasında şehit düşen" polis için genel geçer birkaç laf etti o kadar.

Törene acı içinde yüzden fazla kişi katılmıştı. Bunların çoğunluğunu Buda'yı bir polis ve insan olarak takdir eden meslektaşları oluşturuyordu. Bu insanlar bir anlamda onun gerçek ailesiydi. Hayatın çürük tarafıyla mücadele etmeye alışmış, tecrübeyle sertleşmiş ama buna rağmen iyi birinin ölümü karşısında duygulanabilen insanlar... Tek eksik çok zaman ve sevgi verdiği çocuklardı. Elinde sayısız elveda notu olan bir rahibe vardı o kadar. Yataklarından çıkartabilseydi çocukları severek getireceğini söyledi.

En kötü durumda olanlardan biri Psikopat'tı. Tabutun bir-

* Angelo: İtalyanca melek anlamına gelen kelime.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaç adım gerisindeydi. Saldırı gününden beri uyuyamıyordu, sanki birden Silver'ın koruma ekibinde olmanın ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu anlayıvermiş gibiydi. Domina, Rambo ile bile tek bir kelime etmemişti. İkili durumdan son derece rahatsız görünüyordu. Orada kortejin en ucunda tabuta en uzak olan kişiler onlardı. Scarlet'ın aklından neler geçtiğini tahmin etmek imkânsızdı. Gözleri tabuta dikiliydi. Şoförünü öldürmüşlerdi. Ve o takım arkadaşını koruyamamıştı. Çünkü olması gereken yerde bulunmamıştı. Çünkü Buda'nın prosedürlere uymaması onu çok rahatsız etmişti.

Silver kendini sorumlu hissediyordu. Ona Buda'nın acı çekmediğini, hemen oracıkta öldüğünü ve bu risklerden haberdar olduğunu söylemişlerdi. O ise tüm bu olup biteni sağ bilek ezilmesi ile atlatmıştı. Elastik bir bandaj ve sekiz günlük tedavi, atlattığı tehlike düşünülünce önemsiz bir şeydi. Audi'den atladıktan sonra kaygan bir çimin üstüne düşmüştü. Çarpmanın etkisiyle doğal olmayan bir şekilde dönen bileğinde keskin bir acı hissetmişti. Ama çanta ve üstüne giydiği koruma kıyafetleri Buda'nın öngördüğü üzere çok işe yaramıştı. Otların üstünde kontrolsüz bir şekilde yuvarlanırken kask da onu çok korumuştu. En sonunda otların üstünde sırtüstü yatar vaziyette kalmış ve ciddi bir yara almadığını hemen anlamıştı. Yağmurun yoğunluğu azalmıştı, kaskın siperliğine düşen damlalar tıkırtılar çıkarıyordu. Doğrulup oturmuştu. Gözleri sabırsızca Audi'yi arıyordu. İlk korkulukların yıkıldığını görmüş ama sonra başını çevirmişti. Yaklaşık üç metre uzunluğunda ikinci bir korkuluk vardı o kadar. Çelik bariyerin üstünde şiddetle açılmış bir yarık vardı. Güçlükle yerinden kalkıp neredeyse uçurumdan aşağı sarkarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakacak kadar kenara yaklaşmıştı. Yüksekten başı döner gibi olmuş, bayılma ve suçluluk hissini aynı anda hissetmişti. Şimdiyse hepsi de aynı ifadeye sahip mezarcılar çilek ağacından tabutu nemli toprağa indirirken Buda'nın ölü, kendisinin ise diri olarak atlattığı o anları düşünüyordu.

"Şuna bak koruduğumuz adam ağlıyor." Bunu ilk fark eden Rambo oldu.

Bu doğruydu, Silver onu takip eden kâbusu, babasıyla olan ilişkisini, onu terk edip giden annesini ve artık yanında olmayan Buda'yı düşünürken kül rengi yanaklarından sıcak gözyaşları süzülüyordu. Silver'ın usulca başlayan ağlaması sonra kuvvetli hıçkırıklara dönüştü. Yutkunmakta zorlanıyordu. Uzun süredir bastırdığı acı zincirlerinden kurtulmuştu ve canlı bir şelale gibi içini eziyordu. Cenazede bulunanları şaşkınlık ve rahatsızlığa boğan sarsıcı bir ağlama krizine boğulmuştu.

"Resmen çöktü," diye yorum yaptı Domina.

Yanına giden tek kişi ise Scarlet oldu. Ona yargılamak yerine yardım etmek isteyen gözlerle bakıp "Bırak da sana sarılayım," dercesine basit bir jestle yaklaştı. Silver geri durmadı. Ona tüm fırtınalardan korunup sığınacağı bir liman hissi vererek böyle sarılan biri en son ne zaman olmuştu? Onun, omuzlarına dokunan ellerini, tenine değen o soğuk yüzünü (belki de Scarlet'ın yüzüne dokunmayı o istemişti) ve hoş parfümünü hissediyordu. Kadının siyah polyester paltosu ise üstüne dökülen gözyaşlarını toplamaya hazırdı.

"Haydi ama Silver, olanlar senin suçun değil," diye fısıldadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Silver kendini tutamıyordu. Kadının hiç acele etmeden onu yün eldivenleriyle okşuyordu.

Birkaç dakika sonra Silver kendini biraz toparlayıp o acı dolu cenaze törenini bitirecek gücü kendinde buldu.

***

Noel arifesiydi. Buda'nın ölümünün üstünden sekiz gün geçmişti, cenaze töreninin ertesi günüydü. Sokaklardaki ışıklı süsler, televizyondaki reklamlar, yaşananlardan tamamen habersiz olan arkadaş ve iş arkadaşlarının gönderdikleri kutlama mesajları Silver'ı yeni yıl ile birlikte daha iyi bir dünyanın doğacağına inanmaya zorluyordu. Zoraki bayramları hiç sevmese de her zaman isteyerek bunların bir parçası olmuştu. Hatta reality şovdan çıktığı yılda bile. Çünkü hayatta kalmıştı ve yaşadığı korkuyu geride bırakmak istiyordu.

Kendini annesiz geçirdiği on dört yaşındaki ilk Noel'e geri dönmüş gibi hissediyordu. Babası onu bir Paris seyahatiyle boş yere avutmaya çalışmıştı. Bu olabilecek en kötü çareydi çünkü her şeyin normalden çok daha parlak ve gerçek olduğu o canlı şehirde neşe, ücretsiz ve bolca dağıtılan bir iyilik gibiydi, çocuklarını eğlendirmek için ellerinden gelen her şeyi yapan sayısız anneyle doluydu etraf. Silver hiç sorun yaratmamış, ne şikâyet etmiş ne de kendine acımıştı. Ama o yılbaşı kutlaması acı dolu ve boş bir formaliteden öteye geçememişti.

Improta yaşananları detaylarıyla konuşmak üzere uğrayacağını haber vermişti. Silver katilin bulunması için polisle yapılacak görüşmeleri geri çeviremezdi. Ama bunun zorlu bir görüşme olacağının da farkındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl gidiyor Silver? Törende ufak bir kriz geçirdiğini gördüm."

Komiser, Buda'nın cenazesine büyük güçlükle katılmıştı. Hasta olduğu için gidemeyeceğini söylemeyi bile düşünmüştü çünkü işin aslı ekim ayında Infelisi ve Loiacono'yu toprağa verdikten sonra adamlarından birini daha yolcuk etmeye dayanamıyordu. Artık sabahları işe gitmekte zorlanıyordu. Yetenekli ve yakalanması imkânsız katillerin pençesinde kendini çaresiz hissediyordu. Sanki katillerin hepsi Roma'ya turistik seyahat düzenlemişti, bir yanda Rus işadamını öldürenler diğer yanda ise korudukları adamın peşinde olanlar vardı. Belki de gözden kaçırdığı hamleler vardı, bu iş için yaşlanıyor olmalıydı. Silver objektif olarak bir sorundu. Ama neyse ki bu işten kurtulmasına kısa bir süre kalmıştı.

"Unutmadan önce söyleyeyim, güvenlik sebebiyle on gün kadar sonra Torino'ya taşınacaksınız."

Silver böyle bir haberi bekliyordu ama bu içini hiç de rahatlatmadı.

"Peki ya korumalar?"

"Aynı şartlar orada da geçerli olacak, tabii doğal olarak başka bir ekiple. Ben durumu Roma'dan takip etmeyi sürdüreceğim ama korunmanız için Torino'daki meslektaşlarımdan destek alacağım."

Silver cevap vermedi. Scarlet'tan uzak kalacağı için üzgündü ve bu değişiklikle ilgili büyük çekinceleri vardı ama en azından artık Rambo'yla işi kalmayacaktı.

Improta kaybedecek vakti olmayan biri gibi hızla devam etti: "Sizinle bir kez daha onları gözden geçirmek istedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Önce şunu anlamama yardım edin, nasıl oldu da yanınızda ikinci koruma yoktu? Scarlet hastalanmıştı, bu durumda Buda'nın Hareket Merkezi'ni haberdar edip hasta görevlinin yerine birini istemesi gerekirdi. Onun kurallara neden uymadığını biliyor musunuz?"

Silver tereddüt etmeden yanıtladı: "Buda prosedürü izlemedi çünkü bunu yapmamasını ondan ben istedim. Kendimce düşündüm ki..."

Improta yeşil ışık yandığı anda fırlayan bir araba gibi araya girdi: "Siz... bir polis memurundan emirlere itaatsizlik etmesini mi istediniz? Kendinizce düşündünüz öyle mi... kahretsin, sizin kafanızda neler dönüyor Silver?"

"Komiser, benim hedeflerden yalnızca biri olduğumu söyleyen o mesajı aldıktan sonra sizin babamla buluşmama engel olacağınızı düşündüm."

"Evet, doğru da düşünmüşsünüz! Her gün onlarca izin onaylıyorum ben ve bunların hepsini hatırlamama imkân yok. O mesaj geldiğinde babanla olan görüşmeni onayladığımı bile hatırlamıyordum ki ben. Aradan birkaç gün geçmişti sonuçta. Öyle bir mesajdan sonra o buluşmaya asla rıza göstermezdim elbette çünkü sizin ve ekibimin güvenliği her şeyden önce gelir. Ortada yüksek derecede bir güvenlik riski vardı!" Komiserin sesi gittikçe yükseliyordu.

"Komiser..." Scarlet araya girdi.

"Siz olduğunuz yerde kalın. Olanlarda herhangi bir sorumluluğunuz yok. Hareket Merkezi'ne haber vermesi gereken kişi Buda idi. Ama görüyorum ki bu beyefendi araya girmiş."

Improta çıldırmış gibiydi. Sanki Buda'nın ölümünün be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

delini Silver'a ödetmek istiyordu. Scarlet Silver'a endişeli gözlerle baktı. Silver kaşlarını kaldırdı. Sesi alçak ve kontrollüydü: "Devam edin komiser. Ha gayret. Bana söyleyeceğiniz herhangi bir şey benim kendime çoktan demiş olduklarımın yanında hafif kalır. Buda'nın ölmesinin sebeplerinden biri de benim, bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Zamanı geri döndürmek için elimden ne gelirse yaparım. Ama yapabileceğim tek şey önüme bakıp ona verdiğim sözü tutmak: Lady Nightmare'i bulup bunu ona ödeteceğim. Bu konuda size güvenebilir miyim?"

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Sonra komiser başını sanki onay verircesine salladı. Hemen ardından da daha sakin bir tonla yaşanan saldırının dinamiklerine geri döndü: "Adli tıp hem el hem de ayak frenlerinin koparılmış olduğunu tespit etti. Fren pedalını etkisiz hale getirmek için hidrolik sistemini bozan uzaktan kumandalı mikro bir patlayıcı kullanılmış gibi görünüyor. Bir patlama sesi duydunuz mu?"

"Hayır, tuhaf bir ses duyduğumu hatırlamıyorum."

"Emin misiniz? Patlayıcılar hiç de sessiz değildir."

"Evet, eminim."

Improta hayal kırıklığı içinde başını salladı. "El freni için mantıklı bir varsayım yok. Bildiğimiz tek şey etkisiz hale getirildiği o kadar."

"Buda restorandayken gözünü arabadan bir an olsun ayırmamış. Ama arabayı birkaç hafta önce bakıma götürdüğünü hatırlıyorum, belki ne olduysa o zaman oldu."

"Hemen araştırma başlatacağım. Arkanızdaki arazi aracını at-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

latmak için hızlandıktan sonra gösterge panelindeki tüm ışıklar yandı, kilometre sayacı ve saat sıfırlandı, kapılar kitlendi, farlar söndü. Bu sırada arkanızdaki araç ne kadar uzağınızdaydı?"

"Birkaç kilometre diyebilirim, görüş alanımızın dışına çıkmıştı."

"Öyleyse radyo frekanslı uzaktan kumandaları unutalım, onların çok daha kısıtlı bir etki alanı var."

"Komiser, olduğunu varsaydığınız ve freni bozan mikro mekanizma tam biz en yüksek hıza ulaştığımız anda patladıysa bu bir tesadüf olamaz. Bu da uzaktan kumandalı bir radyo frekansı tarafından harekete geçirilmiş olmalı."

Bu gerçekten de sinir bozucu bir konuşmaydı. Ortaya attıkları her varsayım bir soru işaretiyle sonlanıyordu.

"Sizce Silver, arkadaşınız o arazi aracında mıydı?"

Arkadaş. Silver derin bir iç çekti. "Bana inanmasanız da o kadın beni uyardı. O gece odamda bana kendisi yapmasa bile nihayetinde öldürüleceğimi söyledi."

"Yani... kiralık katil tutan bir katilden mi bahsediyoruz?"

"Bilmiyorum, içimden bir ses onun o arabada olmadığını söylüyor ama inandırıcı kanıtlar bulamıyorum."

Gerçekten de katil başka katillerle işbirliği mi yapıyordu? Yoksa Silver'ı öldürmek isteyen Lady Nightmare'den habersiz başka biri mi vardı?

"Frenler devre dışı kaldıktan sonra neler olduğunu bana tekrar anlatın."

"Buda sürmeye devam ederken ben de arka koltukları yatırdım. Oradan bagaja geçtim ve Buda'nın kurşun geçirmez koruma kıyafetini giydim. Bu arada o iki dört yolu atlatmayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başardı. Sonra keskin viraja girdik, o yoldan çıkarken ben de kendimi aşağı attım ve..."

Silver'ın boğazı düğümlenmişti. Devam etmekte zorlanıyordu. Ama Improta'nın önünde ağlayamazdı. Yutkunup devam etti: "Islak otların üstünde yuvarlandım. O sırada gözlerim Buda'yı arıyordu ama görüş alanımdan çıkmıştı. Açık alanda birden bir araba beliriverdi. Bizi takip eden araç olduğunu düşündüm ama bir polis arabasıydı, hemen ardından bir tane daha geldi. Buda tüm bunlar olmadan önce Hareket Merkezi'ne haber vermişti. Yerimizi belirlemeyi başarmışlar. Arazi aracını ise bir daha görmedim."

Scarlet ona 119'un polis aracı arkasındaki şüpheli eylemleri bildiren kod olduğunu anlatmıştı. Merkez Alfa1'in güzergâhını hemen tespit etmiş, sonra da Silver'la babasının buluşmasına yönelik belgeleri almıştı. Araçla ani iletişim kesintisi herkesin alarma geçmesine sebep olmuştu.

"Buda iyi iş çıkarmış. Keşke siz iki koruma istemediğinizi söylediğinizde sizi dinlemeseydi..."

"Buda bir kahramandı komiser ve ben bir gün bunun intikamını alacağım."

Improta dudaklarını sıktı. Bir an için alaycı bir karşılık vermeyi düşünse de bundan vazgeçti. "Bu kadarı yeterli. Bir daha korumayı reddedecek olursanız benimle konuşmanız gerektiğini ve kurallara uymak zorunda olduğunuzu unutmayın. Kafanıza göre iş yapmayın. Mutlu Noeller."

Ve bir cevap bile beklemeden çekip gitti. Noel için sunduğu iyi dilek ise tam bir vefasızlıktı. Piemonte'ye taşınmanın tek iyi yanı komiseri çok daha az görecek olmasıydı. Peki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Torino'da yeni bir koruma ekibiyle her şeye yeniden başlamanın bir anlamı var mıydı?

***

Noel günü Silver için diğer günlerden farksız geçiyordu. Olanlardan sonra kimsenin içinden evde bir kutlama ortamı yaratmak gelmemişti. Ne ağaç ne de en ufak bir süsleme vardı. Böyle bir şeyi Silver da istememişti, rahatsızlığını daha artırmaktan başka bir işe yaramazdı. O yıl hastanedeki hasta çocuklara Buda'dan hiçbir hediye gitmeyecekti.

Koruma görevlileri günün en azından belirli bir kısmını aileleriyle geçirmek için dönüşümlü çalışıyorlardı. Buda'nın yerine elli yaşlarında yeni bir polis memuru atanmıştı. Kırlaşmış saçları artık kimsenin kullanmadığı bir şekilde arkaya doğru taranıp yapıştırılmıştı. Pek konuşkan olmayan duyarlı bir tipti, boşluğu doldurulamayacak çok sevilen ve trajik bir şekilde ölen meslektaşının yerine geçmiş olmaktan biraz mahcup görünüyordu. Bulmaca konusunda uzun bir mazisi olduğu belliydi, çünkü her tür kare ve çengel bulmaca ve kriptografi gibi bilmeceleri çözebiliyordu. Kod ismi Sfenks idi.

Öğleden sonra üç civarlarında Scarlet eve geldi.

"Hey Sfenks, Silver'la baş başa konuşmamın bir mahsuru var mı?"

Orada olmasının istenmediğini hemen anlayan polis haftalık bulmacasını kaptığı gibi kapıya yöneldi.

Scarlet o gün kırmızı giyinmeyi tercih etmişti, üstünde hafif dekoltesi olan yakalı bir kazak, siyah pantolon ve on santimlik ince topuklu ayakkabılar vardı. Silver onu daha önce bu tarz ayakkabılarla gördüğünü hatırlamıyordu. Dalgalı saçları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzüne daha muzip bir hava katıyordu, son günlerde gerginliği biraz azalmış gibiydi.

"Sana bir hediyem var."

"Ne? Teşekkürler ama hiçbir şey istemiyorum."

"Bu küçük jestimi geri mi çeviriyorsun? Darılabilirim haberin olsun."

"Beni anlayacağını biliyorum. Hediyenin sırası değil. Buda benim yüzümden öldü."

Scarlet dingin bir ifade takındı.

"Buda tehlikeli bir işi olduğu için öldü. Eğer o gün hastalanmasaydım onunla birlikte ben de ölecektim."

Silver irkildi. Saldırı günü yanlarında Scarlet olsaydı neler yaşanacağını hiç düşünmemişti. Ama bu doğruydu, büyük ihtimalle o da ölecekti.

"Ya da senin yerine görev alan kişi ölecekti."

"Aynen öyle. Senin kurtulmuş olman bile büyük bir mucize. Kendine işkence etme Silver, senin suçun değildi."

"Eğer babamı görmek için ısrar etmeseydim Buda şu an burada bizimle olacaktı."

"Eğer, eğer, eğer... böyle düşünürsek her hikâye başka şekilde yazılabilir. Olan oldu."

"Ama Improta..."

"Improta ahmağın teki, iyi bir polis olduğu doğru ama ömrü boyu bir embesil olarak kaldı."

Bu sözler Silver'ın yüzünde hafif bir tebessüm yaratmayı başarmıştı. Scarlet ile işler olduğundan daha dayanılır bir hal alıyordu. Torino'da onsuz ne yapacaktı?

"Hayatımdan çıkmanı istemiyorum," diye kaçırdı ağzından Silver.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayatından çıkmam gerektiğini kim söyledi?"

"Şey, komiseri duydun işte, 1 Ocak'ta Torino'ya taşınmam gerekiyor."

"Telefon diye bir şey var, sonra e-posta var ve... posta güvercinleri var."

"Yani... benimle irtibatta mı kalmak istiyorsun?"

"Eğer sen de istersen."

Silver, Buda'nın ona arabada söylediklerini hatırladı. Scarlet gerçekten de ondan hoşlanıyor muydu? Belki de onun gözlerine bakıp konuşabileceği son şanstı bu.

"Biliyor musun, o gün arabada..."

"Başka bir şey düşünemiyorsun değil mi?"

Genç kadın kanepede onun hemen yanında oturuyordu, bir ara kolunu koltuğun arkasına atmak üzere yan döndü. Ayaklarını kırıp birini altına almıştı. Arkadan yansıyan lambanın ışığında çok çekici bir havası vardı ve bu cazibesinin farkındaydı.

Silver başını salladı. "Demek istediğim o gün Buda'yla senden bahsettik. O bizim birlikte iyi olduğumuzu düşünüyordu." Nefesini tuttu. Kadın bunu reddedecekti ve bu konuda orada kapanıp gidecekti.

Cevap ise çok içten oldu: "Bu doğru." Scarlet'ın bakışları karşı konulamayacak kadar yoğundu. "Ne düşündüğünü biliyorum. Evli olsam bile bu kocamla işlerin yolunda olduğu anlamına gelmez."

Durumu çıkmaza sokmak istemiyordu. Kullanacağı kelimeleri dikkatle seçti: "Ama... sonuçta onunla birliktesin."

"İnsanın hayatta ne yapmak istediğini anlaması her zaman kolay olmaz. Sana söyledim, ben hâlâ tam bir duygusal düzen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arayışındayım ama hiçbir şeyden emin olamıyorum özellikle de hislerimden. Tek bildiğim ilgimi çektiğin."

Silver derin bir nefes aldı. "Scarlet şu an başını korkunç belalara sokmuş bir aptalın karşısında oturuyorsun. Kendi kendimin gölgesiyim ben. Ve başlayacak bu yeni yıl kesinlikle benim için son durak olacak. Uzaktan izlenecek bir adamım ben."

"Hayır, sen Lady Nightmare'i yenebilecek tek kişisin."

"Benim sana verecek hiçbir şeyim yok."

Silver sanki başka biri konuşuyormuş gibi hissetti. Ne saçma sapan şeyler söylüyordu böyle? Gerçekten böyle bir şey söylemiş olabilir miydi? Kadını kendinden uzak tutuyordu resmen.

"Var oysaki." Scarlet güven verici bir tonla konuşuyordu. "Ama Lady Nightmare hayatta olduğu sürece bana bağlanmak istemiyorsun. Şu an senin önceliğin o. Bunu anlıyorum. İstersen onunla hesabını kapatana kadar iletişimi koparmayız."

"Sonunda benim hayatta kalacağımı ve katilin öleceğini kim söyledi? Böyle bir garanti yok."

"Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun." Kadın kanepeye iyice yerleşti. "Bu, bir süredir fark ettiğim şeyi doğruluyor."

"Neymiş o?"

"Sen de benden hoşlanıyorsun."

"Sana böyle bir izlenim verdiysem çok üzgünüm."

Kadın ona kurnaz bir gülümsemeyle baktı. Sanki Silver'ın hislerinden hiç şüphe duymuyor gibiydi. Silver'ın son sözleri üstünden kayıp gitmişti o kadar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver ortaya mantıklı bir argüman koymaya çalıştı: "Düşünsene, ben korunan kişiyim sense koruma ekibinin bir üyesisin. Bu, kariyerini zedeleyebilir."

"Bunu düşündüm bile. Risk alacağım."

"Ben Torino'ya taşınacağım ve sürekli korumada olacağım. Birlikte olma imkânımız olmayacak."

"Bu durumun ne kadar süreceğine bağlı. Seni beklerim."

"Peki ya kocan?"

"Bu sadece benimle Guido'yu ilgilendiren bir durum."

"Tam bir çılgınlık."

"İşte bu, bu konuda seninle hem fikirim."

Sonra adamın yeniden konuşmasına izin vermeden onu büyük bir şehvetle dudaklarından öptü. Silver bir süre hareketsiz kalakaldı. Sonra birden değişti. Evet bu kadından hoşlanıyordu. Hem fiziksel açıdan hem de söyledikleri ona çok çekici geliyordu. Çünkü kendini iyi hissetmesini sağlıyordu ve ona hâlâ bir ümit olduğu hissini veriyordu. Hepsi bir yana Silver'a inanıyordu ve onu cesaretlendiriyordu.

Bu kucaklaşmadan ilk sıyrılan Scarlet oldu ve ona şöyle dedi: "Hediyeni aç."

Silver paketi yırtıp açtı.

Ellerinin arasında modern akıllı telefonlardan ışık yılı kadar uzakta üretilmiş bir Nokia cep telefonu duruyordu.

"Bu telefon korumalı. Kimse izini süremez. Sim kartını tak ve istediğin herkesi güven içinde ara. Lady Nightmare'in mesajlarını almaya devam edeceksin ama o senin yerini asla tahmin edemeyecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre telefona bakan Silver tatmin olmuş bir tavırla şöyle dedi: "Bu çok işime yarayacak." Artık ne yapacağını biliyordu.

"Beni Torino'dan ne zaman istersen ara." Scarlet bunu hınzır bir tonla söylemişti.

"Tamam arayacağım ama Torino'dan değil Scarlet. Korumayı sonlandırmaya karar verdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeniden Tek Başına

"Neymiş bu yeni haber öğrenebilir miyim?"

"Korumayı sonlandırmaya karar verdim komiser. Böyle bir hakkım var sanırım."

"Elbette öyle ama bunun ne anlamı var? Hayatınız tehlikede, kendinizi öldürtmek mi istiyorsunuz?"

Silver bunun zor bir telefon görüşmesi olacağını biliyordu. Derin bir nefes verip açıklamaya koyuldu: "İçinde bulunduğum tehlikenin tamamen farkındayım. Ama burada ya da Torino'da başka koruma görevlilerinin hayatını tehlikeye atmak istemiyorum. Eğer o kadın beni öldürmek istiyorsa tek kurban ben olmalıyım."

"Saçmaladığınızın farkında mısınız?"

"Komiser, eğer yanlış hatırlamıyorsam siz baştan beri beni korumaya almak konusunda gönülsüzdünüz..."

"Fikir değiştirdim. Lady Nightmare'in durdurulması gerekiyor. Çünkü intikamını almadığı sürece öldürmeye devam edecek. Dahası başka katillerle de irtibatta gibi görünüyor. O kadını yakalamak için size ihtiyacımız var, sizin de hayatta kalmak için bize."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Improta Silver'a, eğer ortada basit bir kişisel hesaplaşma olsa polisin kenara çekilebileceğini üstü kapalı bir şekilde söylemişti. Bu durumda Silver'ın ölümü kabul edilebilir nedenlere dayandırılabilirdi. Sonuçta kendisi kaşınmıştı. Korumadan vazgeçmeyi kendi istemişti. Ama katilin potansiyel başka kurbanları olabileceği gerçeği göz ardı edilemezdi. Daha kaç kişiyi öldürecekti? İşte komiser için gerçek sorun buydu.

"Bakıyorum da sağlığımla yakından ilgileniyorsunuz. Size gerçekten minnettarım. Kararımda ısrarcıyım. Benim yüzümden başka insanların ölmesini istemiyorum. Buda'ya olanların suçluluğunu hayatım boyunca taşıyacağım."

"Bu işten yalnız başınıza kurtulabileceğinize mi inanıyorsunuz? Konuşalım o zaman. O adadan mucize eseri kurtuldunuz ve aynı şekilde iki hafta önce de yine bir mucizenin sonucu olarak hayatta kaldınız. Koruma ekibinin sizi o kadından koruyamayacağını düşünüyorsanız, bir de yalnız başına kaldığınızda neler olacağını düşünün! Böyle yaparak katilin oyununa düşüyorsunuz."

"Olabilir. Ama bu benim sorunum. Soruşturmanıza pervasız davranışlarda bulunacağından korktuğunuz biri olmadan devam edebilirsiniz. Böylece diğer ekip üyelerinin cenazelerine katılmak zorunda da kalmazsınız. Kendinizi gerçekten de rahatlamış hissediyor olmalısınız."

Improta cevap vermedi ama konuyu başka bir açıdan ele almayı tercih etti: "Silah taşımıyorsunuz. Kendinizi nasıl korumayı düşünüyorsunuz?"

"Endişe etmeyin, bir yolunu bulurum."

Silver telefonla konuşurken oda kapısının kapalı olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kontrol etti, Rambo'nun onu göremeyeceğinden emin olduktan sonra beş kapılı gardırobun en üstü rafında duran kutuyu aldı. Tabanca oradaydı. Buda'nın ona bıraktığı Beretta 92-FS'yi okşadı. Silahı kurtarma ekibinden gizlemeyi başarmıştı. Herkes silahın saldırı esnasında kaybolduğunu düşünüyordu. Doluydu: İçinde tam on beş mermi vardı.

"Siz tam anlamıyla çıldırmışsınız. Her halükârda teknik olarak tamamlanması gereken bir süre var, koruma ekibi bugünden yarına dağıtılacak gibi bir durum sözkonusu değil. Bu durumda Roma'da kaldığınıza göre koruma ekibinin görevi ocak ayı ortasında son bulacak."

"Ocak ortası mı? Bu çok saçma, o kadın bundan çok daha önce harekete geçebilir. Adamlarınız yeni yıla namlunun ucunda başlama riski taşıyacaksa korumayı reddetmemin ne anlamı kalıyor?"

"Silver, şunu hatırlatırım ki kuralları koyan siz değilsiniz ve bu kurallar sizin arzunuza göre değiştirilemez. Bu hataya bir kez düştünüz zaten."

"Haklısınız komiser. İyi seneler," deyip telefonu adamın yüzüne kapadı.

Improta dili tutulmuş gibi kalakaldı.

"Silver...? Silver?"

Hat kesilmişti. Komiser telefon ahizesini öyle kuvvetli kapattı ki hiçbir şeyin kırılmamış olması büyük bir şanstı.

***

Silver bir dönüm noktasındaydı. Durumun artı ve eksilerini iyice değerlendirmiş ve bilinçli bir şekilde karar vermişti. Koruma istemiyordu. Ama şu an için sanki her şey ona karşıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saldırı gecesi olanları duyup hemen hastaneye koşan babasıyla yaptığı konuşmayı hatırlıyordu:

"İyi misin?"

"Sadece bilek burkulması."

"Yanında olan adam?"

"Kurtulamadı."

"Öldü mü yani? Tanrım durum çok vahim. Neler oldu?"

Ona olup biteni anlatmak zorundaydı, çünkü başkalarından duyma ihtimali vardı.

"Beni öldürmek istediler, bu yüzden bize saldırdılar."

Babası ona inanmaz gözlerle bakmıştı.

"Korumanın biraz abartılı bir durum olduğunu ima etmiştin. Duruma el atmamam için gerçeği benden sakladın."

"Evet, aynen öyle. Böyle bir şeyi istemiyorum."

"Bana peşindeki kadının kim olduğunu ve detayları da anlatmıyorsun. Görünen o ki bana güvenmiyorsun."

"Bu konuda konuşmam yasak."

"Demek ki işin içinde Gizli Servis de var."

"Baba, lütfen..."

"Lütfen ne? Oğlumun ölüme koşmasını mı bekleyeceğim yani? Sana koruma görevlisi tutacağım."

"Özel koruma falan istemiyorum ben. Benim yüzümden başka insanlar ölmeyecek."

"Parmağımı bile oynatmadan bekleyeceğimi nasıl düşünürsün??"

"Eğer bana yardım etmek istiyorsan annemi bul."

"Ah lütfen ama Harry. Bu konuda her şeyi yaptığımı biliyorsun. Yirmi yıl geçti. Onu tekrar görebileceğini nasıl düşünürsün?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Noel günü konuyu açtığı Scarlet'ın tepkisi de pek farklı olmamıştı: "Korumayı reddetmek mi istiyorsun? Bu tek kelimeyle saçmalık."

"Bu işin sonunda galip gelenin ben olacağımdan çok emin değil miydin sen?"

"Ben her şeyin yolunda gideceğine inanmak istiyorum: Lady Nightmare yakalanacak ve ikimizin bir geleceği olacak. Ama kafanı kullanman gerekiyor, koruma ekibindeki insanların hayatları tehlikede çünkü işlerinin doğası bu. Seni ya da başka birini korusunlar hiç fark etmez, hayatları hep tehlikede olacak. Kazanmak istiyorsan duygularını bir kenara bırak."

"Buda öleli daha on gün oldu ve sen şimdiden her şeyi unutmuş görünüyorsun. Önümüze bakalım ve *carpe diem**. Bu kadar kolay değil."

Kanepeden birden fırlayan kadın çatlayan bir sesle şöyle dedi: "Onun için ağlamadım mı sanıyorsun? Hâlâ ağladığımı biliyor musun? Bu yaralarımı açık tutmak zorunda olduğumu göstermez. Hayatımı gözyaşları içinde pişmanlıklar, hayal kırıklıkları ve keşkeler içinde geçirmek istemiyorum. Kalbimi ve aklımı izleyeceğim."

Bunları söyledikten sonra paltosunu alıp kapıyı ardından çarparak çıkıp gitti. Yaşadıkları o büyülü an beş dakika içinde ıstıraba dönüşüvermişti.

***

Silver tam bir hayal kırıklığı içindeydi. Improta ortada başka ölü polisler olmadığı sürece onu Lady Nightmare'i yakalamak

* Carpe diem: "Anı yaşa" anlamına gelen bir deyiş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için iyi bir yem olarak görüyordu. Buda'nın ölümüyle ilgili sorumluluğu da onun üstüne yıkmıştı. Babası sanki belayı kendi aramış gibi onu suçluyordu, bir yandan da yardımını kabul etmediği için alınmıştı. Belki tam da o sırada Benjamin Miller katile savaş açmak üzere tanıdıklarını devreye sokmak üzereydi ama bu onu da bir hedef yapmaktan öteye geçmeyecekti. Başta ona evliliğiyle ilgili sorunlarını anlatmaya istekli görünen Scarlet, bir dakika sonra kapıyı çarpıp gidivermişti. Canları cehenneme, diye düşündü. Domina, Rambo ve Psikopat'a ne demeliydi? Artık onunla tek bir kelime bile konuşmuyorlardı. Şaşılacak bir şey değildi, sonuçta ekip arkadaşlarının ölümüne sebep olmuştu.

Ani bir dürtüyle ayağa fırladı. Cüzdanıyla ceketini alıp kapıya doğru ilerledi. Rambo onu hemen durdurdu: "Hey, nereye gittiğini sanıyorsun? Yalnız başına çıkamazsın."

"Kafamı boşaltmak için biraz yürümeye ihtiyacım var. Yoksa çıldıracağım."

"Kendini benim yerime koy, eğer dışarı çıkarsan ve başına bir şey gelirse kabak benim başıma patlar."

"O zaman Domina'ya haber ver ve benimle gel."

Rambo kararsız görünüyordu.

"Buda'ya olanlardan sonra dışarıda seninle dolaşmak istemiyorum. Seni korumak savaşta olmak gibi bir şey. Her bir hareketini takip etmek üzere on adama ihtiyaç var. Ayrıca sadece Domina'nın iznini almak yeterli değil artık."

"Güzel, o zaman sen tuvaletteyken izin almadan dışarı çıktığımı söyleriz olur biter. Başına iş açılmasını önlemek için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sana bir not bırakacağım. Anlaştık mı? Aynen şöyle bir şey: *Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Rambo ve Psikopat'a haber vermeden çıkıyorum. İkisi de her tür sorumluluktan muaftır.* Tarih ve imza. İşte bu kadar. Kimse bir şey diyemez, korumayı reddettiğimi herkes biliyor. Birkaç saat sonra dönmüş olurum."

"Binadan çıkınca Psikopat'ı bize yeni tahsis edilen Audi'nin içinde beklerken bulacaksın."

"Yazacağım not onun için de geçerli olacak ama her halükârda ona görünmemek için elimden geleni yaparım. Anlaştık mı?"

Gelen cevap sadece bir hırıltıdan ibaretti.

***

Nihayet dışarıdaydı. Sokaklarda yanında korumalar olmadan yalnız başına özgürce dolaşabilirdi. İstediği tam olarak buydu. Kendini her zamankinden daha fazla tehlikede hissetmiyordu. Psikopat'a görünmeden binadan uzaklaşmayı başarmıştı.

Saat öğleden sonra dörttü, güneş alçalmaya başlamıştı ama onun için önemli değildi. Süpermarkete ya da sinemaya gidebilirdi, önemli olan tek şey insanların içinde olup kendini normal biri gibi hissetmekti. Birden aklına düşen bir düşünce ona ihanet edip içindeki coşku hissini söndürüverdi: Diğer insanlardan farkı onun bir kurban olmasıydı. Eğer kendine kalabalık yerler seçerse, hiçbir şeyden habersiz masum insanları tehlikeye atmış olacaktı. Bunun için bir patlama ya da rastgele sıkılan tek bir mermi yeterliydi. Başka kurbanlar olacaksa koruma ekibinden vazgeçmenin ne anlamı vardı? Diğer taraftan kendini tecride mahkûm etmek istemiyordu, koruma altına alındığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

an içine gömüldüğü yalnızlıkla mücadele etmek için çıkmıştı dışarı. Bu yalnızlığı bir tek Buda ve Scarlet yıkmayı bilmişti.

Basit birkaç şey almak için bir kafeye girdi. Bir sandviç, meşrubat ve kahve aldı. Müşterileri dikkatle izledi, kimbilir belki iki laf edecek birilerini bile bulurdu.

Neredeyse yirmi dakikadır yürüyordu. Parlak mavi neon ışıklı, şık, ahşap bir tabela gözüne çarptı: "Mavi Sakal – Lounge Bar". Aylar sonra özgür bir adam olarak ilk yemeğini orada yemeğe karar verdi.

İçeri girdiğinde sol tarafta, mevcut alanı en iyi verimli kullanacak şekilde yerleştirilmiş dört küçük yuvarlak masa olduğunu gördü. Masaların tümü gazete okuyan ya da pencereden soğuktan donmuş halde sokaktan gelip geçen insanları izleyen müşteriler tarafından işgal edilmişti. Sonra arkadaki başka bir bölümde beş ya da altı tane daha masayla bar tezgâhının olduğunu gördü. Turuncu tezgâh, kırmızımsı masa sandalyeler ve barmenin arkasında yer alan çok yoğun olmayan kırmızı renkli duvar ile birlikte ortama sıcak tonlar hâkimdi. Işıklar çok dikkatlice dağıtılmıştı. Arka planda çalan müzik de çok hafifti. Sanki Roma'nın göbeğindeki bir mekân değilmiş gibiydi ve bu Silver'ı çok şaşırttı. Görünen o ki Tor Bella Monaca semtinin de kendine has incileri vardı. Her şey yeni görünüyordu, birkaç cesur girişimcinin oynadığı kumar olmalıydı bu mekân. Bara oturdu.

O sırada içeri bir kadın girdi. Yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Sıradan biri değildi. İçerideki tüm erkekler ona bakmaya başladılar. Meraktan daha hızlı olan içgüdü, gözlerini hemen hareketlendirmişti. Mor renkli kabanı içinde narin ve zarif bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadındı. Açık renk dar bir kot pantolon giyiyordu ve siyah spor ayakkabıları vardı. Uzun sarı saçlıydı, burnu küçücük ve sivriydi, mükemmel oval bir yüzü vardı. Çok açık mavi renkli gözleri kristal gibi parıldıyordu, incecik dudakları kararında kırmızı bir rujla renklendirilmişti. Emin adımlarla yürüyüp barmene, "İyi günler," dedikten sonra barın karşısındaki masalardan birine oturdu. Cep telefonunda mesaj yazar gibi bir hali vardı. Silver arkası dönük olmasına rağmen onu izleyebiliyordu, bunun için hemen önündeki bar aynasına bakması yeterliydi. Bu arada kremalı kruvasan ile kahve söyledi. Genç kadın paltosunu çıkardı, üstünde yakası asimetrik zümrüt yeşili bir kazak vardı. Sol kulağında küpesi olan hoş görünümlü barmen siparişini almak üzere kadının yanına gitti.

Bu kadınla tanışmayı çok isterdi. Mekândaki tek ilham verici kişiydi. İlham verici ve çekici. Ama buzları eritme konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Bunu düşünmek bile kendisini gülünç hissetmesine yetiyordu. Kendini küçük duruma düşürmekten başka bir işe yaramazdı. Ve belki de gerçekten de öyleydi.

Kafası ne kadar da karışıktı: Lady Nightmare, Scarlet, bardaki o kadın... Ne yapacağını, nereye gideceğini ve kiminle konuşacağını bilmiyordu. Barda gördüğü bir kadınla muhabbet açamıyor, bir katili yenmek zorunda olduğunu kabullenemiyordu.

Her şey o kadar geçici ve faniydi ki. Prati'deki kendi evine ve işine geri dönebilecek miydi? İşi de kötü gidiyordu zaten, bir türlü konsantre olup yeni fikirler üretemiyordu. Kendisinden yaratıcılık beklenen bir elektrik mühendisi olarak zaten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başı büyük beladaydı. Geleceği düşünmenin bir anlamı var mıydı?

Belki o gün ölüp gidecekti.

Düşüncelerine bu kadar dalmışken kadının tezgâha yaklaşmış olduğunu fark etmemişti. İçeri gireli beş dakika olmuştu ama içkisi çoktan bitirmişti ve ödemeye hazırdı. Bir kokteyl içmişti o kadar.

Acelesi var gibi görünüyordu. Belki de acil bir telefon gelmişti. Silver'ın yanına yaklaştı, barmene parayı uzatırken... birden orta parmağındaki pırlanta yüzüğün taşıyla elinin tersini çiziverdi.

"Ahh."

"Ah, affedersiniz, canınız yandı mı?"

"Hayır, sadece bir çizik," dedi Silver.

"Durun, çantamda yara bandı var. Bilirsiniz hep ihtiyaç olur. Çok üzgünüm..."

Kadının dilinin üstünde ne vardı öyle? Silver bir şey görür gibi olmuştu ama kadının ağzına dikkatle bakmak da istemiyordu. Kadın paketin içinden çıkardığı yara bandının bizzat yaranın üstüne yapıştırdı. Bu hareketinde samimi bir şeyler vardı. İlgi gören insanlara has bu hoş duygunun gücüne kapılan Silver büyülenmiş bir halde kendisine bakım yapan o elleri izledi.

"İşte oldu, en azından hatamı biraz telafi ettiğimi umuyorum."

Ve bu bir pirsing idi. Kadının dilinin tam ortasında oldukça belirgin gümüş bir top vardı. Silver bu tür süsleri hiç sevmezdi. Ama yine de bunu göz ardı edilebilecek bir kusur olarak değerlendirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, her şey yolunda. Teşekkürler."

"Ah, hiçbir şey değil. Tekrar özür dilerim."

Kadın bu arada kapının yolunu tutmuştu bile. Daha hayatına henüz girmişti ama çekip gidiyordu işte. Bir şeyler söyleyip onu durdurmayı düşündü. Ama yapmadı. Muhtemelen bu kadını hayatında ilk ve son görüşüydü.

Kadın arkasına bile bakmadan bardan çıktı. Tatmin olmuş bir havası vardı. Cep telefonunu çıkardı. Bir numara tuşlayıp tek bir kelime söyledi: "Yakalandı."

***

Yankılanan topuk sesleri Domina'nın geldiğinin kanıtıydı.

"Silver nerede?"

"Birkaç saat önce çıktı.

"Psikopat'ın arabada olduğunu gördüm, Silver'ın yanında kim var?"

Rambo fırtınanın yaklaşmakta olduğunu hissetti. Bunu önleyebilmenin imkânı yoktu.

"Hiç kimse."

Domina'nın gözlerini uğursuz bir parıltı sardı.

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Ne pahasına olursa olsun yalnız başına biraz dolaşmak istedi."

"Senin beyninin yerinde saman olmalı. Başına bir şey gelirse bu rozetten oluruz biliyorsun değil mi?"

"Hakaretlerine bir ara ver bakalım. Ne yapsaydım, onu bağlayacak mıydım?"

"Onu bir gölge gibi takip etmeliydin. Sen bir koruma polisisin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle ama şehit düşmeye de hiç niyetim yok. Yıllardır görevdeyim, kendimi hiç böyle bir durumda bulmamıştım. O kadın en azılı suç örgütü liderlerinden bile daha güçlü. Ve çok daha acımasız."

"Bu şekilde tüm şüpheleri üstüne çekersin."

"Silver'ın isteyerek korumayı reddettiğine dair bir kâğıt bırakmasını sağladım. Al, oku."

Domina kendisine uzatılan kâğıda dalgın gözlerle baktı.

"Çocukça bir hamle. Bana danışmadan bir daha asla böyle kararlar alma." Sonra ani bir şüpheye düşüp endişe içinde sordu: "Evde yalnızız değil mi? Rahatça konuşabilir miyiz?"

"Sakin ol, evet sadece ikimiziz."

"Lady Nightmare'in tehdidine boyun eğmekle yanlış yaptık."

"Tabii senin için bunu söylemek kolay, sonuçta benim oğlumu tehdit etti!"

"Ama Buda öldü."

"Başka bir şey yapamazdım."

"Eğer biri Audi'nin el frenini bozduğunu ve ayak frenini bozan mikro patlatıcıyı arabaya yerleştirdiğini öğrenirse, tam otuz yıl yeriz."

"Biliyorum. Geceleri gözüme uyku girmiyor. Ama sen bu işten sıyrılabilirsin, senin bu saldırıdan haberdar olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

Kadın ona acı bir gülümsemeyle baktı. Rambo'nun kendisiyle birlikte onu da hapse götürmeyeceğini biliyordu. Onu kurtarmak için yalan bile söylerdi. Roller yer değiştirse Domina da aynısını yapardı. Elini adamın göğsünde gezdirdi. Do-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mina onunlayken böyleydi işte, önce onu azarlıyor sonra da okşuyordu. Rambo da bunu bildiğinden ondan gelecek iyiliği de kötülüğü de karşı gelmeden kabul ediyordu.

"Bir video var..." dedi, tıpkı hastasına kötü bir haber vermek üzere olan bir doktor gibi.

"Ne videosu?"

"14 Aralık'ta birlikte olduğumuzu gösteren kısa bir video. Sesli. Buna göre Audi'yi sabote edeceğini bildiğim ve hatta planı kurarken sana yardımcı olduğum net bir şekilde ortaya çıkıyor. Dahası videoda mikro patlayıcı bile görünüyor."

"Nasıl olur? O gece benim evimdeydik!"

"Aldığımız tüm tedbirler faydasızmış. Görüntü kalitesini bir görseydin anlardın. Tam bir profesyonel işi."

"Sen nereden buldun bu videoyu?"

"Kişisel e-postama gönderilmiş. Artık ben de senin kadar şantaja açık bir haldeyim."

"Özel e-posta adresini biliyor. Bu nasıl olur?"

"Bu kadın herkesin her şeyini biliyor, karşısında Gizli Servis bile yetersiz kalıyor sanki. Silver korumayı reddettiği için Tanrı'ya şükürler ediyorum. O oyundan çıkınca, sular durulur ve bu kadın da bizi rahat bırakır."

"O günü dört gözle bekliyorum. Silver gelmeden önce her şey ne kadar da iyiydi," dedi derin bir iç çeken Rambo.

"Sanki aradan yüzyıllar geçmiş gibi. Bir meslektaşımızın cinayetinde suç ortağı olacağımızı hayal bile edemeyeceğimiz günlerdi..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Misk Kokusu

Fotoğrafta alnına kocaman bir perçem düşen sıska bir çocuk ve yanında bir kadın vardı. Kadın gülümsüyordu. Saçları ensesinde toplanmış küçük inci küpeleri olan kadın zayıf ve zarifti. Ciddi bakan büyük gözleri vardı.

Silver, Prati'deki evine öngörülenden birkaç gün önce 10 Ocak'ta geri döndü.

Tam anlamıyla bir vedalaşma olmadı. Scarlet dışında tüm ekip üyeleriyle ayaküstü konuştu. Scarlet ondan kaçıyordu. Noel'de ona korumayı reddedeceğini söyledikten sonra ilişkileri çıkmaza girmişti. Konuşmak için ilk girişimi kimin yapacağını tahmin edebilmek ise zordu. Diğerlerine gelince Domina ve Rambo'nun sözleri ona hiç de içten gelmemişti. Oysa korunan kişiyle ekip arasında genellikle güçlü bir bağ oluşurdu.

Gerçekten üzgün olan tek kişi Psikopat gibi görünüyordu. Belki de sadece diğerlerinden daha iyi oynuyordu o kadar. Yine de Silver'la her zamankinden daha fazla konuştu.

"Dikkatli ol bak ciddiyim," deyip şöyle eklemişti: "Korumadan vazgeçmek belki de kötü bir tercih değildi, artık burada güvende değilsin çünkü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu derken Roma'da olmasını mı yoksa o ekibin içinde olmasını mı kastediyordu?

Ne olursa olsun artık istediği yere gitmekte özgürdü, kendi yatağında uyuyacak, kendini şekilden şekle sokmak zorunda kalmadan duş alabilecekti.

Silver'ın gözleri o eski fotoğrafa takılıp kalmıştı. O zamanlar yaklaşık on iki yaşındaydı. Annesi çekip gitmeden, hayatından yok olup onu birdenbire böyle yalnız bırakmadan öne çekilmişti. Yine evinde yapayalnızdı, arkadaşlarını davet etmek içinden gelmiyordu. Hayatı askıdaydı. Her sabah uyanıp o günün hayatının son günü olup olmayacağını kendine soruyordu. Aylardır bir yıpratma savaşı içindeydi. Ve bu savaşı kaybediyordu.

Ona kimse yardım edemezdi. Annesinin yokluğu çocukluğunda olduğu gibi yine kalbini paramparça etmeye başlamıştı, babasıyla arasındaki iletişim kopukluğu her zamankinden daha fazlaydı.

Yaşayan bir ölü içinde nasıl sevgi büyütebilirdi? Silver fotoğrafı masasının çekmecesine koymadan önce başparmağının ucuyla Karen'ın yüzünü okşadı.

***

Dairesinin yakınındaki bir pizzacıya gitmeye başlamıştı. Çok rahat bir yerdi ve karışık kızartması bir harikaydı. Ama çalışanların pek de konuşkan oldukları söylenemezdi. Silver zamanının büyük çoğunluğunu sessizlik içinde, sanki her an bir şeyler olacakmış gibi bir beklenti içinde geçiriyordu. Ve gerçekten oldu da: Korumasız hedef olarak geçirdiği üçüncü gününde tam pizzacıdan çıktığı anda birinin ona seslendiğini duydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay Miller?"

Silver yerinden sıçradı, bu katil olmalıydı. Tıpkı filmlerdeki gibi. Kurban "Evet," diye cevapladığında aslında istemsizce kendi rolünü kabullenmiş olurdu. Ona seslenen adam karanlık bir köşeye saklanmıştı, orada biri olduğunu görülüyordu ama fötr bir şapkayla örtülü yüzü seçilmiyordu. Adamın ellerini oynatmasıyla Silver'ın yerinden zıplaması bir oldu. Ama görünen o ki adam sadece bir sigara yakmak istemişti. Silahlı gibi durmuyordu. Çakmağın ateşi adamın kırışık yüzünü aydınlattı, keskin bir burnu ve sürüngenlerinkine benzeyen iki koyu renkli küçük gözü vardı. Yabancı, sigarasından derin bir nefes aldı.

"İsmim Frank Turner. Sizi korkuttum mu? Sinirlerinizin çok bozuk olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Bunu nereden çıkardınız?"

"Eh, siz çok kolay bir hedefsiniz de ondan. Sizi şu an şuracıkta öldürüp kimseye yakalanmadan uzaklaşabilirim. Susturuculu bir silah yeter."

Silver birkaç saniye nefes almayı unuttu. Neden adam tam da "hedef" kelimesini kullanmıştı? Sakinliğini korumaya çalıştı.

"Ne istiyorsunuz?" dedi sesini sakin tutmaya çalışarak.

"Konuşmamız gerek. Ama burada değil. Yarın Asklepios Tapınağı'nın önünde buluşalım. Lütfen tam onda orada olun. Ve gece iyi uyuyun."

***

Asklepios Tapınağı Roma'nın akciğerlerinden biri olan Villa Borghese'nin tam merkezinde yer alıyordu. Aslında burası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tıp tanrısına ait bir heykeli barındıran neoklasik bir yapıydı. Onu gerçekten etkileyici kılan ise konumuydu. Bina yapay bir göle bakıyordu ve etrafı son derece etkileyici bir manzara yaratan egzotik bitkilerin yer aldığı bir İngiliz bahçesiyle çevriliydi.

Frank Turner bu küçük mücevheri en iyi izleyebileceği konumdaki bir bankta oturuyordu. Fötr şapkasından ötürü Silver için onu tanımak hiç de zor olmadı. Hava çok soğuktu ve etrafta az sayıda insan vardı. Hava tahminleri kar uyarısında bulunuyor ve bu Roma için hiç de alışıldık bir durum değildi.

Silver tüm geceyi ne yapmanın daha iyi olacağını düşünerek geçirmişti. Polisi aramayı bile düşünmüştü. O adamın tehlikeli olduğundan emindi, sonuçta bu gibi şeylere karşı bir altıncı hissi vardı. Ama onunla yalnızca konuşmuştu. Turner gizli bilgilere sahipti. Her şeyden önce ona teklif edecek bir şeyleri olabilirdi.

Peki ya katilse? O zaman onu neden hemen öldürmemişti? Kötülük Kraliçesi'nin yeni oyununun bir parçası mıydı yoksa? Yoksa kendi başına mı hareket ediyordu?

Silver içinde bulunduğu acı belirsizlikten çıkabilmek için her bahaneye tutunabilirdi. İşte bu yüzden o sabah saat onda her ikisi de belirlenen yerdeydi.

"Sigara?"

Turner ona üstünde *Treasurer London* yazan, köşeleri yuvarlatılmış gümüş bir kutu gösterdi. Silver daha önce hiç bu kadar rafine bir sigara kutusu görmemişti.

"Dünyanın en özel sigarası sanırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Turner gülümseyip büyük bir memnuniyetle başını salladı: "Ah, hiç şüphesiz. Bunları bulmak çok zordur, pırlanta kadar nadir ve değerli."

"Benim hakkımda her şeyi biliyor gibi göründüğünüze göre sigara içmediğimi de biliyorsunuzdur sanırım."

"Evet, sigara içmediğinizi biliyorum. Ama başlamak için asla geç değil. Sakın bana sigaranın sağlığa zararlı olduğunu söylemeyin, bu hayatın zevklerinden biri ve hayat çok kısa."

Silver lafı dolandırmamaya karar verdi.

"Dinleyin, buraya nikotin üstüne felsefe yapmaya gelmedim. Benimle ne işiniz var?"

"Ortak bir tanıdığımız var diyelim. Sizi yeryüzünden silmek isteyen katil."

Silver yutkundu. İlk defa Lady Nightmare'i görmüş biriyle konuşuyordu! O katille ilgili ortada bir tek Silver'ın Digos'a ve Gizli Servis'e verdiği robot resim vardı ama bu kendi verdiği ifadeye göre kadına küçük benzerlikler gösteriyordu. O güne kadar reality şovun hiçbir görselini bulamamıştı. Yaşına bakılırsa Turner onun cinayet oyunlarından hayatta kalmış biri olamazdı. O zaman onu nereden tanıyordu?

"Bildiklerime dayanarak sizin onun şovunu izleyen hastalıklı insanlardan biri olduğunuzu düşünüyorum. Onu gerçekten tanıdığınıza dair bir kanıt gösterin bana."

"Misk."

Silver böyle hazır bir cevabı beklemiyordu, hele bu kadar iyi bir tahmini hiç.

"Misk kokusu..."

"Biz bu kadına çok yakındık, hem de çok, bu yüzden de hoş bir misk kokusu kullandığını biliyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver adadan döndüğünde bu kokuya artık dayanamadığını fark etmişti, çünkü bunu içgüdüsel olarak yaşadığı vahşetle ilişkilendiriyordu. Bahama Adaları'na gitmeden önce ise taptığı bir kokuydu bu.

"Onunla nasıl bir ilişkiniz var?"

"Bir zamanlar.... ortaktık diyelim. Sonra birlikte ortaya çıkardığımız şeyi alıp ortadan kayboldu. Elimden aldığı şeye tekrar sahip olma niyetindeyim ve sadece bu değil, intikam da almak istiyorum. Ama bunu yapabilmek için nerede saklandığını bulmam gerek. Gördüğünüz üzere amacımız aynı."

"Korkarım ki yanlış ata oynadığınız. Onun nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok."

"Sizin yok ama..." Turner kısa bir ara verdikten sonra tekrar başladı: "... çok kıymetli bilgilere sahip biri var. Güçlerimizi birleştirirsek, yani benim araçlarımla sizin beyninizi, çok hızlı ilerleyebiliriz."

"Dürüst olmak gerekirse ben tamamen şans eseri hayatta kaldım."

"Alçakgönüllü olmayın. Şovu yöneten organizasyonu ortadan kaldırdınız siz. O kadın sizi o yüzden öldürmek istiyor. Ek olarak Sanal Gerçeklik Merkezi'nde askeri projeler üstünde çalışan bir elektrik mühendisisiniz."

"Tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

"Bunun önemi yok. Benimle bulduğum muhbire gelecek misiniz? Ya içeridesiniz ya da dışarıda."

Neyin içinde ya da dışında olmaktan bahsediyordu bu adam? Gitmek zorunda oldukları yer neresiydi? Kiminle buluşacaklardı? Turner güvenilir biri değildi. Tehlikeliydi ve Lady Nightmare için kimbilir hangi pis işleri yönetmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nerede olacak bu buluşma?"

"Budapeşte'de."

"Bu mümkün değil. Artık korumam yok ama polise attığım her adımı haber vermek zorundayım."

"Her şeyi ben düşünürüm. Yalnızca evet demeniz yeterli," deyip Silver'ın önünde eğildi. "Kâbusunuza bir son vermek istemez misiniz?"

***

Budapeşte'ye hiç gitmemişti. Farklı şartlar altında olsa bunu yenileyici bir tatil olarak düşünebilirdi. Oysaki şu an onun için karanlığa yapılan bir atlayıştı o kadar.

Teklifi kabul eder etmez Turner ona el bagajını alıp Ciampino Havaalanı'na gelmesini söylemişti. Ryanair Havayolu Şirketi'nin ucuz uçuşlarından biriydi ve iki gün sonra saat 07.55'te hareket edecekti. Tahmini varış saati 09.30'du. Geri dönüş ise 20.30. Yaşlı züppe olumlu cevap alacağından o kadar emin olmalıydı ki uçuşları çoktan ayarlamıştı. Ona sahte belge de mi sağlayacaktı? Silver bunları hiç düşünememeyi tercih ediyordu. Roma'ya geri dönüşün aynı gün olması bir yandan onu cesaretlendirirken bir yandan da yaşadıklarından sonra hayatta hiçbir şeyin garantisi olmadığını bilmek canını sıkıyordu. İçindeki endişe artıyordu. Belki yeni bir hata daha yapmıştı. Şova katılmak da bir hataydı. Babasıyla öğle yemeğine çıkması da. Ve yaptığı hatalar çok pahalıya mal oluyordu.

Evinde oturmuş Turner'dan gelen çok sayıdaki bilgiyi internette araştırırken zil çaldı. Ziyaretçisi vardı. Muhtemelen habersiz gelen babasıydı. Ya da Improta'dan sürpriz bir ziyaret. Oysaki gelen Scarlet'tı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yukarı gelebilir miyim?"

Silver kendini rahatsız hissetti. Bir bahane uydurup onu göndermesi daha mı iyi olurdu? Yoksa son gelişmeleri ona anlatmalı mıydı? İçgüdüsel bir hareketle apartman kapısını açan düğmeye bastı. Scarlet apartmanın içine girerken kamera görüntüsünden kayboldu.

"Merhaba."

Öyle anlaşılmaz bir yüz ifadesi vardı ki Silver'ın ruh halini düzeltmeye hiç de yardımcı olmadı.

"Rahatına bak. Gelişme mi var?"

Bir anlığına da olsa onun kendisine Lady Nightmare'in yakalandığını söyleyeceğini umdu. İşte o zaman Turner'ı cehennemin dibine gönderebilirdi. Ama benzer bir gelişme anında Scarlet bir an bile kaybetmeden ona telefon açardı.

"Hayır, Audi'ye yapılan saldırıyla ilgili hiç gelişme olmadı. Güzel ev."

Silver ona evi gezdirdi. Birkaç sohbet konusu açmaya çalıştı ama pek doğal durmadı. Sonunda ona bir içki hazırlayıp kanepeye buyur etti.

"Kendine burada ne yaptığımı soruyor olmalısın."

"Korumadan vazgeçtikten sonra benden uzak durduğun izlenimine kapıldım. Biraz anlıyorum doğrusu ama bu durum beni üzüyordu. Uğradığına çok sevindim."

"Seni özledim Silver."

Scarlet konuya hemen girmişti. Ama sesi hiç de sevgi ya da şehvet dolu değildi. Sorularına cevap ve onay arıyor gibiydi.

"Bunu daha önce konuştuk."

"Hayır, hiçbir şey konuşmadık. Sen bana artık koruma iste-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mediğini söyledin ben de sana bunun yanlış bir karar olduğunu anlatmaya çalıştım. Aramızda bir şey başlıyordu, ama senin kararın bizi uzaklaştırdı."

Mükemmel sentez... Ama durum bu kadar basit değildi.

"Senden hoşlanıyorum Scarlet ama ortada sürdürülemez bir durum var."

Silver ona veda etmek istemiyordu ama onunla bir ilişkiye de başlayamazdı.

"Bu bir cevap mı sence?"

"Senin pozisyonun da net değil ki. İlişkinizin bittiğini kocana söylemek için benim ne yapacağımı görmeyi mi bekliyorsun?"

Belki biraz abartmıştı.

Ama Scarlet çok basit bir cevap verdi: "Tuş oldum!" Bunu söyledikten sonra ilk defa gülümsedi. Oraya kavga etmeye gitmemişti.

Silver rahatladığını hissetti.

"Bizim sorunumuz aramızda hep o rakibin olması."

"Kimmiş o?"

"Lady Nightmare. Seni öldürmek istemesine rağmen ondan etkileniyorsun. Onu şeytani derecede zeki buluyorsun, aklında hep o var, şu an gerçek anlamda içinde taşıdığın tek kadın o."

"Eğer şu an hapiste olsa ikimizle ilgili çok daha net fikirlerim olurdu diyelim."

"Güvenliğimden mi endişe ediyorsun?"

"Elbette, hedef benim ve Buda'ya olanlardan sonra..."

"Yokluğumu hissediyor musun?"

"Evet, hissediyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu doğru muydu? Yoksa yalnızca onu mutlu etmek için mi söylüyordu? Bazen tek bir insan aynı anda farklı şeyler söyleyip, farkı şeyler düşünüp, farklı şeyler hissedebilirdi. Ama bunları söyledikten sonra hiç pişman olmadığına göre bir şekilde gerçek olmalıydı.

Scarlet'ın gözleri parıldadı. Israrcı olmadı. Bu kadarı ona yeterdi.

"Geldiğimde ne yapıyordun?"

Silver irkildi. Bir sorunu daha yeni çözmüşken başka bir tanesi doğuyordu.

"Hiç internette geziniyordum."

Hayır, hayır, hayır. Bir sebep bulmalıydı. Neden böyle dürüst davranmıştı? Scarlet bilgisayarına doğru yönelmişti bile. Fareye dokunmasıyla ekranda Ryanair uçuşları belirdi.

"Tatil planı mı yapıyorsun?"

Polis içgüdüsü kadının antenlerini hemen dikmesini sağlamıştı.

"Hayır, sadece merak. Daha önce hiç Budapeşte'ye gitmedim..."

"Budapeşte'yi merak ediyorsan neden şehirle ilgili turistik sitelere bakmak yerine Roma Ciampino'dan kalkan uçaklara bakıyorsun?"

Silver köşeye sıkışmıştı. Bir kez daha adaya doğru yola çıkışını hatırladı. O zaman kurallara çok sadık kalmış ve nereye gideceğini kimseye söylememişti. Şovun diğer katılımcıları da aynı şekilde davranmıştı. Bunun sonucu olarak da kimse onların nerede olduğunu bilmiyordu ve onları kurtarmaya gelebilecek kimse yoktu. Hatalarından bir şeyler öğrenmeliydi artık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam Scarlet'a cevap verecekken aniden içinde evde mikrofon olabileceği şüphesi doğdu. Sonuçta Turner onun hakkında her şeyi biliyordu ve Prati'deki evi hiç polis tarafından aranmamıştı. Böylece bir kâğıda bir şey yazıp Scarlet'a gösterdi: "Benimle oyna."

Kadın şaşırdı ama hemen uyum sağlayıp başıyla onayladı. Sonra Silver gür ve net bir sesle şöyle dedi: "Doğruyu söylemek gerekirse romantik bir gezi düşünüyordum. Sen ve ben, Budapeşte'de baş başa bir tatil. Şimdi değil elbette. Lady Nightmare'i yakaladıklarında."

"Harika fikir! Çok güzel olur."

"Biraz yürümek istiyorum, sen de ister misin?"

"Elbette."

Silver ceketini aldı ve çıktılar. Her ne kadar bu onu işin içine sokup tehlikeye attığı anlamına gelse de gelişmeleri ona anlatmak zorundaydı.

***

"İşte, artık her şeyi biliyorsun."

"Silver, bu çok tehlikeli."

"Biliyorum ama Lady Nightmare'den kurtulmaya çalışmanın tek yolu."

"Aynı uçuştan bir yer bulup uzaktan sizi takip edebilirim."

"Hayal bile etme. Sana Turner'ı anlatmakta çok zorlandım, çünkü seni bu işe karıştırmak istemiyorum. Ama şimdi benim dediklerimi yapacağını bilmem gerek. Aksi takdirde bizi tehlikeye atmış olursun, kimliğini tespit edip seni yakalayabilirler... Evimde mikrofon var mı bilmiyorum ama tedbirli olmak lazım. Belki de polisin içinde bir köstebek vardır. Sana bilgi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vereceğim ve seni bana hediye ettiğin telefondan arayacağım."

"Ne zaman?"

"Mümkün olunca, meraklı kulaklardan uzak bir imkân yakaladığımda."

"Eğer müdahale etmezsem ve sana bir şey olursa kendimi ömrümün sonuna kadar affetmem."

"Peki ya harekete geçersen ve bu benim hayatıma mal olursa? Düşün bunu. Ani hareketler yok. Bana söz ver."

Gergin bir sessizlik oldu.

"Tamam söz veriyorum. Ama dikkatli ol."

Ve birden onu öpüverdi. Sokağın ortasında öpüşüyorlardı. O sırada yoldan geçen az sayıdaki insanın onları gördüğü bile yoktu ama... ortada tuhaf bir şey vardı. Tuhaf ve güzel. Kadın sanki ondan ayrılmaktan korkarmışçasına sarılıyordu Silver'a.

***

"Evet, bir şey oldu. Miller Asklepios Tapınağı'na gitti, sonra Budapeşte uçuş saatlerine baktı. Bilgisayarına uzaktan erişmemi sağlayan yazılım çok iyi çalışıyor. Bilgisayar kamerası sayesinde onu görebiliyorum, e-posta ve internet trafiğini çok rahat izleyebiliyorum ve bilgisayar yakınında konuştuğu her şeyi dinliyorum. Anladığım kadarıyla önümüzdeki günlerde Budapeşte'ye gitme niyetinde. Sebebini bilmiyorum ama bulacağım. Bir polis ziyaretine geldi, kadınla arasında aşk meşk ilişkileri var anlaşılan. Önemli olan adamımızın onu dışlaması, kadını bu işe karıştırmak istemiyor, böylece ortada bizim açımızdan bir sorun yok. Şüphelerim doğruysa peşinden Macaristan'a gideceğim. Her zaman olduğu gibi size detaylı bir rapor ileteceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güncelleme bitmişti. Dilinde pirsing olan sarışın kız kendisine verilen bu görevi gittikçe daha heyecan verici bulmaya başlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gidiş... Ya Dönüş?

Edoardo Brizzi adına on iki aylık geçici pasaport. Parmak izine ihtiyaç yoktu. Silver kendi imzası olması gereken karalamayı merakla inceliyordu. Böyle bir şeyi taklit edebilmek imkânsızdı. Sahte isim, sahte belgeler, her şey çok iyi bir şekilde yapılmıştı, etkileyiciydi. Uçağa biniş tereyağından kıl çeker gibi rahat oldu. Yolculara alışıldık duyurular yapıldıktan sonra uçak pistte ilerlemeye başladı. Sanki koşmaya hazır bir yarışçı gibiydi. Sonra düz ve uzun yola döndü, hızlı ve güçlü bir hareketlenmeyle ileri atıldı. Birkaç saniye sonra tekerlekler zeminden kalktı. Yirmi üç tonluk kuş gökyüzünde süzülmekte özgürdü artık.

Turner sanat eseri ticareti üstüne bir dergiye gömülmüştü. Muhtemelen çok sevdiği Treasurer sigaralarından içememek onu çok rahatsız ediyordu. Cam kenarında oturan Silver hem dışarı bakıyor hem de hiçbir şey görmüyordu. Çünkü birkaç gündür kafasında dolaşan sorulara gömülmüştü. Hepsinin tepesinde ise aldığı risk vardı: Bu oyuna girmeye değecek miydi? Yoksa bu dönüşü olmayan bir yolculuk mu olacaktı? Sol tarafındaki züppeye soru sormak faydasızdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedi sıra arkasında dilinde pirsing olan sarışın bir kız güneş gözlüğü ve atkısı ile uçağa biniş sırasında kendini gizlemesine yarayan beyaz beresini çıkarıyordu. O, Silver'ın aksine çok sakindi, hedefine odaklanmıştı, bazı açılardan çok eğlenceli bir işti bu.

***

Uçak Budapeşte Ferenc Liszt Uluslararası Havaalanı'na vaktinden birkaç dakika önce indi.

"İlk iş olarak şöyle güzel bir kahvaltı yapalım, ne dersin?"

Silver başıyla onayladı ve ikili bir taksiye atladı. Turner mükemmel bir İngilizceyle talimatları büyük bir dikkatle takip eden şoföre gidecekleri yeri tarif etti. On beş dakika sonra şehrin en güzel restoranlarından biri olan Gundel'in önündeydiler. Beyaz taş cephesi ve tahta çıtalı büyük pencereleri olan bir yapıydı bu.

Turner emin adımlarla içeri dalıp karşısına ilk çıkan garsonla konuşmaya başladı. O esnada masalar düzenleniyordu ve içeride tek bir müşteri bile yoktu. Dahası saat henüz sabahın onuydu. İçerideki her şeyden zarafet akıyordu: Duvarlardaki tabloların hepsi renkleri vurgulamak için üstlerine asılı spot ışıklarının altında göz alıyordu, ortadaki tarihi halı sanki üstüne hiç basılmamış gibiydi, kakmalı koyu renk ahşap sandalyeler o kadar parlaktı ki yeni sanılabilirdi; tabakların üstüne rulo yapılıp dikey olarak konmuş peçeler, mis gibi kokan bembeyaz masa örtüleri, her masanın üstündeki lambalardan ve duvarlara asılı küçük apliklerden yayılan yumuşak ışık... Turner gibi tiplerin takıldığı klasik mekânlardandı. Birden canlanan garson kapılardan birinin ardında gözden kayboldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oturabiliriz, kahvaltılarımız birazdan gelecek."

Üç dakika sonra garson elinde son derece şık ve ince porselenden tabaklar ve demlik, üstünde kraliyet mührünü andıran çiçek desenleri olan altın çerçeveli fincanlarla içeri girdi. İngiltere Kraliçesi'nin takımlarıyla yarışacak güzellikte gümüş kaşıklar vardı. Tüm bunlar üç farklı tatlıyı en iyi şekilde servis edebilmek içindi. Bunlardan biri usta şef yarışmalarında görülen elmalı turtalara benziyordu, bir diğeri üstüne cömertçe haşhaş tohumu serpilmiş dayanılmaz vanilya kokuları yayan bir tatlıydı. Ve en sonuncusu damak tadını göklere çıkaracağından şüphe olmayan bir krepti.

"*Rétes* ile başlayalım, yani vişne dolgulu Macar turtası. Ah yoksa *mákos guba* mı tercih edersiniz? Aslında benim tercihim Gundel'in spesiyali olan cevizli dondurmayla servis edilen çikolata soslu *palacsinta*."

Silver acıkmıştı. Bunu hem *rétes* hem de *palacsinta* için bir fırsat olarak gördü. Şeker hastalığı ve kolesterol kabul edilebilir risklerdi. Endişelenecek çok daha büyük şeyler vardı sonuçta.

***

Silver onu aramamıştı. Bu saate kadar çoktan Budapeşte'ye inmiş olmalıydı. Ona dinlenme ve yer tespiti riski olmadan kullanabileceği korumalı bir cep telefonu vermişti ama adam bunu kullanmıyordu bile. Acaba onun bu telefonu nereden bulduğunu hiç düşünmüş müydü? Belki de koruma ekibinin diğer üyelerinden ödünç aldığını sanıyordu. İşin aslı bu iyiliği polis eğitim merkezindeki günlerinden tanıdığı bir sınıf arkadaşından istemişti. Arkadaşı artık Gizli Servis için çalışıyordu. Bu teknoloji orada standarttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver'ı arayabilirdi ama o zaman da yapışkan bir kadın izlenimi yaratma riski vardı.

Aralarında ne vardı? Sonuçta sadece birkaç kez öpüşmüşlerdi o kadar. Silver'ın sözleri insana ortada duygusal bir şey olduğunu düşündürüyordu ama yaptıkları bambaşka bir his veriyordu. Belki de Silver bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde onu kullanıyordu. Ve Scarlet hissettiklerinin ötesinde ne yapmanın daha iyi olacağını bilemiyordu: Silver'dan bağımsız olarak onu hiç de tatmin etmeyen evliliğine son vermek mi yoksa binlerce insan gibi günlük yaşamına devam etmek mi? Tıpkı buna alışan kafesteki bir kuş gibi... Keşke kocası iğrenç bir insan olsaydı. Oysa hayatı yalnızca iş ve evden ibaret olan hiçbir atılımı, tutkusu ve hayata karşı hiçbir merakı olmayan sıradan bir mali danışmandı. Evlendikleri zaman Scarlet bu kusurları dikkate almamıştı. O zamanlar karakter olarak birbirlerine çok benziyorlardı. Ama zamanla Scarlet değişmiş kocası ise olduğu gibi kalmıştı. Her gün hayatını tehlikeye attığından her şeyi farklı ve daha yoğun bir şekilde yaşamayı öğrenmişti. Günleri birbirinin aynı birer fotokopi kâğıdı gibi geçirmek bir hataydı, israftı bu.

Psikopat ofise girdiğinde, bu düşüncelere dalmış halde oturuyordu. Adam içeri girer girmez kapıyı kapattı. Scarlet onun kendisiyle yalnız konuşmak istediğini hemen anladı. O sırada diğer mesai arkadaşları kahve molasında olduğundan bulundukları yerde kimse yoktu.

"Scarlet biraz vaktin var mı? Sana bir şey söylemem gerek."

Psikopat ne yaptığını bilen ama bir yandan da bunun so-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuçlarından korkan karmaşık bir hava içindeydi. Gözlerinin altında derin koyu halkalar vardı.

"Tabii elbette? Neler oluyor? Pek iyi görünmüyorsun."

Psikopat onun karşısına oturup başını öne eğdi. Onu bu kadar rahatsız eden şeyi anlatabilmek için doğru kelimeleri arar gibi bir hali vardı.

"Buda'nın ölümüyle ilgili."

Scarlet iç çekti.

"Büyük bir trajedi. Bir ay geçmesine rağmen ben de kendimi hâlâ toparlayabilmiş değilim. Buda çok özeldi. Polis teşkilatının psikoloğuyla konuşmayı denedin mi? Benden çok daha etkili yardımları olacağına eminim."

"Bana yardım edebilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyorum, bir tek sana anlatabilirim..."

"Neyi?"

Başını kaldıran Psikopat onun gözlerinin içine baktı.

"Gördüğüm şeyi."

Scarlet onun önemli bir şey söylemek üzere olduğunu anladı. Hem de çok önemli.

"Anlat."

"Rambo'yu Audi'nin el frenini koparırken gördüm."

"İyi anlat şunu."

Adam derin bir nefes aldı.

"14 Aralık'ta, yani saldırıdan bir gün önce Rambo ile nöbetteydim. Ben görevdeyken genellikle biraz evde biraz da arabada dururum, çünkü şoförlüğü de ben yapıyorum sonuçta. Arabayla fazla uzaklaşmadan etrafta birkaç tur atarım. Hem kafam dağılır hem de rahatlarım. O gün öğleden sonra Rambo

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana evde oturmaktan çok sıkıldığını gidip biraz yürüyeceğini söyledi. Evin pencerelerinden arabayı görmek mümkün olmadığından Rambo işini rahatça halledeceğine emindi. Rozetimi bulamadığım için aşağı ineceğimi ve ilk bakacağım yerin Audi olacağını tahmin edemezdi."

"Ne oldu peki?"

"Tam dışarı çıkarken rozetimin paltomun pek sık kullanmadığım bir cebinde olduğunu fark ettim. Ama oradan Audi'yi görebiliyordum ve Rambo'nun elinde pense gibi bir şeyle arabanın arkasına eğilmiş olduğunu gördüm. Artık o elindeki şeyin bir tel makası olduğunu biliyorum."

"Ama bunun anlamı..."

"... el frenini onun kopardığı anlamına mı geldiğini düşünüyorsun sen de? Ondan sonra etrafı kontrol için arabayla dışarı çıktım. On dördü sabahı el frenini kullandım, dik bir yokuşta kırmızı ışığa denk gelmiştim. Sana garanti ederim ki çalışıyordu. O gün öğleden sonra Audi'yi kimse kullanmadı. Gece ise araba anahtarının sadece ben ve Buda'da olduğu garajda kaldı. On beşinde arabayı Buda kullandı ve Silver'ı babasıyla buluşacağı yere götürdü. Ama yol boyunca el frenine ihtiyaç duyacağı bir durum olmadı. Ve senin de bildiğin üzere ne ben ne de Buda durduğumuzda el freni kullanmayız, arabayı viteste bırakmayı tercih ederiz."

"O zaman Rambo el frenini kesti, öyle mi? Ama bunu neden yapsın?"

"Bilmiyorum. Onu öyle gördüğümde bir şey kontrol ettiğini düşünmüştüm. Eve geri döndüğünde ona hiçbir şey sormadım. Son zamanlarda çok sinirli, ben de bu yüzden aramızda ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bayı kullanma şeklimle ilgili tartışma çıkacağından çekindim. Ama saldırıdan sonra tüm bu olup biteni tekrar düşününce... bu yükü içimde taşıyamadım."

"O seni gördü mü?"

"Hayır, beni fark etmediğinden eminim. Ama sana bu anlattıklarımı öğrenirse hayatım tehlikeye girebilir."

"Belki de göründüğü gibi değildir. Rambo bu ekibin bir parçası."

"Öyle ama bir de şunu düşün: Silver, Lady Nightmare'in sesini duyduğunu söylediğinde odasında dinleme cihazı olduğu varsayımında bulundu. Ama aramada hiçbir şey bulunamadı, çünkü belki de Rambo onları söktü. Söken o ise onları oraya koyan da odur bu durumda."

"Evet, bunu ben de düşündüm. Bununla ilgili Silver'la konuştum. Her şey çok tuhaf. Ne yazık ki elimizde kanıt yok. Bir tek senin tanıklığın var."

"Hayır, o da yok." Psikopat başını tekrar öne eğdi. Söyleyeceği şeyden utanç duyuyordu ama bunu çok düşünmüştü. "Bir eşim ve çocuklarım var. Bir meslektaşıma karşı tanıklık yaparsam hayatları altüst olur. Şu an bile işimle ailemi aynı anda idare etmek çok zor. Hem sonra ben bir kahraman değilim. Rambo sıkıştığında her tür çılgınlığı yapabilir."

"O zaman... neden tüm bunları bana anlattın? Sadece vicdanının yükünden kurtulmak için mi?"

"Bunun için olduğu kesin ama bir şey daha var. Artık sen de olup biteni bildiğine göre beni karıştırmadan Rambo'yu içeri tıkmak için kanıt arayabilirsin. Affet beni, zaten büyük bir çaba gösterdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Psikopat, ortada tanık olmadan onu yakalayamam ki."

Adam başını salladı. "Fikrim değişmeyecek. Dikkatli ol lütfen. Belki Domina da bu işin içinde olabilir. Rambo'nun sevgilisi sonuçta. Bence ikisi bu işte suç ortağı. Sakın Domina'yı hafife alma."

***

Süper kalorili kahvaltı bitince Turner, Gundel Restoranı'ndan çok uzak olmayan Macar Parlamentosu'nu görmek istedi. Tüm gün parası ödenen taksici onlara hizmet ediyor olmaktan pek memnundu. Sıradan iki turist gibiydiler. Ama orada olmalarının asıl amacı bu değildi. Bu bir keyif gezisi olsaydı Silver şehrin Buda tarafını Pest tarafına bağlayan sekiz köprüden birinin üstünden geçmek ve tarihi şehir merkezi Buda'yı görmek isterdi. Müze ve anıtları hor gördüğü yoktu ama bunlara karşı müthiş bir ilgisi olduğu da söylenemezdi. Bir yerin köklerinden, tarihi şehrin hâlâ ayakta olan tanıklarından ve turistler tarafından işgal edilmemiş olan arka sokaklardaki hayattan etkileniyordu. Ama Pest tarafındaki Józsefváros Bölgesi'nde yapacakları görüşme öğleden sonra saat ikideydi ve daha çok vakitleri vardı. Buluşma adresini bir tek Turner biliyordu.

Parlamento'ya yaptıkları ziyarette de Turner tanıdıklarıyla güç gösterisi yaptı: Sıra beklemeden her ikisine birer rehber düşecek şekilde, her tür program dışı talebin yerine getirildiği bir ziyaret oldu bu. Silver adamın tüm bunları tehditle mi yoksa parayla mı elde ettiğini kendine sormadan edemedi. Muhtemelen ikincisi geçerliydi: Etraflarında dört dönen insanlar ışık gibi parlıyordu. Turner'ın bu yeri ne pahasına olursa olsun ziyaret etmek istemesinin sebebi Kraliyet Tacı'nın o binada bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lunuyor olmasıydı. Silver onun, Macaristan Kralı'nı kutsayan Aziz Stefan'ın tacı karşısında huşu içinde aydınlandığını gördü. İnci ve değerli taşlarla süslü taç sedeften aziz figürleriyle bezeliydi ve en üstünde yana yatık duran tuhaf bir haç vardı. Asa, küre ve kılı. gibi kraliyet sembolleri de dikkat çekiciydi.

"Kraliyet pelerininin Macar Milli Müzesi'nde olması ne büyük şanssızlık," dedi konuya saf bir ilgi gösteren Turner.

Silver artık bu adamın düşündüğü kadar tehlikeli olduğundan pek emin değildi. İş bitirici ve aracı olduğu doğruydu.

Lady Nightmare ile iş ilişkisi olmuştu sonuçta. Ayrıca tam bir megalomandı. Ama artık onu elinde bir silahla hayal edemiyordu. Belki de onu aceleyle ve önyargıyla değerlendirmişti.

***

Saat öğleden sonra iki olmuştu. Taksici onları Orczy Caddesi'ne götürdü. Turner adama onları bir saat kadar beklemesini söyledi ve adam onayladı. Arabadan inip Biró Lajos adlı bir ara sokağa girdiler.

"Neden taksi bizi muhbirinin evine kadar getirmedi?"

"Temkinli olmakta fayda var."

Pek güzel bir semt değildi doğrusu, aksine kötü bir yerdi: Yollar pisti, evlerin sıvaları dökülmüştü, bahçeler yabani otlarla doluydu, etrafta rahatsız edici gaddar suratlı tipler vardı. Frank yaşlı bir zengin olarak tüm bakışları anında üstüne çekiyordu, yanında ona eşlik eden biri olmasına rağmen çok kolay bir avdı. Ama kendisi hiç tedirgin görünmüyordu.

On sekiz numaranın önüne geldiler, tek katlı bu ev daha iyi günler görmüş olmalıydı. Tam zili çalmak üzereydiler ki kapı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

otomatiği onlardan önce davranıp kapıyı açtı. Görünen o ki bekleniyorlardı.

Elli yaşlarında bir adam onları karşılamaya geldi. Kafası sıfır tıraşlıydı ve çok açık renkli büyük gözleri vardı. Üstünde kalın bir tişört üstüne giydiği keçeleşmiş yün bir kazak vardı.

"Frank, ne çok zaman oldu! En son on yıl önce görüştük değil mi?" O andan sonra tüm konuşma İngilizce devam etti.

"Daha fazla Tamás, daha fazla. Sana bir arkadaşımı tanıştırayım, gerçek ismini öğrenmene gerek yok."

"Bana Silver diyebilirsiniz," dedi Harry ev sahibine elini uzatırken.

Üçlü eve girdi. Evin içi dışından daha iyi durumdaydı, yani en azından karşılarındaki oturma odası için durum böyleydi. Tam karşıda krem renkli deri bir kanepe vardı, onun önünde ise bir koltuk duruyordu. Ortada yüzeyi cam olan çok şık ahşap bir masa vardı ve üstünde üç bardak ve birkaç şişe duruyordu.

Misafirler kanepeye oturdu.

"Ne içersiniz? Kayısı konyağı? Bira? Unicum ya da erikli *pálinka* da var."

"Bira alayım teşekkürler," diye yanıtladı Silver.

"Ah Tamás, gençler eskisi gibi değil. Ben *pálinka istiyorum*, söylememe gerek yok herhalde."

Açık renk gözlü adam bardakları doldurdu ve her ne kadar Silver için hiçbir anlam ifade etmese de eski zamanların şerefine kadeh kaldırdılar.

"Evet Tamás, bana iki hafta önce telefon açıp elinde bu kadınla ilgili bilgiler olduğunu söyledin."

Silver kulaklarını dört açtı. Nihayet konuya girilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Konunun ne kadar hassas olduğunu biliyorsun." Tamás'ın gözleri Silver'a dikildi.

"Anlat lütfen," dedi Turner ona güven vererek. "Silver söyleyeceklerinle benim kadar ilgili ve tam bir gizlilik gerektiğinin de farkında."

Silver bir an Scarlet'ı düşündükten sonra bu işin sonuna kadar gitmesi gerektiğini düşünüp onayladı: "Ağzımı sıkı tutarım."

"Tamam. Bir ay kadar önce kiralık katil olan bir arkadaşımla konuştum."

Silver tepki vermemeye çalıştı. Tepkilerini değerlendirmek üzere Turner'ın gözünün üstünde olduğunu biliyordu. Yanında züppe bir aracı, karşısında ise kiralık katillerle arkadaşlık eden bir adam vardı. Çok büyük bir oyunun içindeydi. Büyük ve tehlikeli.

"Bana profesyonel katil dünyasında tuhaf şeyler olduğunu söyledi. Kısacası tek tek başka katiller tarafından avlandıklarını anlattı."

"Katilleri öldüren katiller mi var yani? Hiç böyle bir şey duymamıştım. Genellikle o ortamlarda birbirlerinin ayağına basmamaya dikkat ederler," dedi Turner.

"Ekim başında Roma'da öldürülen şu Rus işadamını duydunuz mu? Orada yaşıyorsunuz sonuçta mutlaka haberiniz vardır. İşte, o vakada iki kiralık katil tutulmuş, sonra da katillerden biri diğerini öldürmüş."

"Kendi aralarında kapanmamış hesaplar olmalı. Beni pek ilgilendirmiyor. Ama eğer..."

"Aynen öyle Frank. Bu işte aradığın kadının parmağı var.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkadaşım kiralık katillerin ortadan kaldırılmasının ardında Reality Şov Kraliçesi'nin olduğunu söyledi. Bu da şüpheye yer bırakmıyor."

"Affedersiniz ama neden ondan kendi ismiyle bahsetmiyorsunuz?" diye sordu Silver.

Turner yüzünü buruşturdu: "Çünkü kimse ismini bilmiyor. Kimliğini, görüntüsünü ve ülkesini sürekli değiştiriyor. Yıllar boyu uğraştıktan sonra birbirinden farklı ikizlerle karşı karşıya olduğun izlenimine kapılırsın. Kendine Olga, Anna ve Anastasia dediği oldu, sonra Krystal, Ingrid, Isabella ve hatta Geneviève isimleriyle karşımıza çıktı."

"Anlıyorum," dedi Silver, gittikçe ortada hiç de adil olmayan bir durum olduğunu izlenimine kapılıyordu.

"Affedersin ama Tamás, bizi Budapeşte'ye kadar sadece bunun için mi getirdin? Bize söyleyeceğin başka şeyler olduğunu umuyorum."

"Arkadaşım bana bir harici bellek bıraktı. Dediğine gere içinde bu kadının yeni kurduğu organizasyonlar ilgili bilgiler varmış. Bana bunun hayatının garantisi olduğunu söyledi. Sanırım başına bir şey gelirse bu bilgilerin polise verileceği yönünden söylentiler yaymış etrafa."

"Arkadaşın şu an nerede?" diye sordu Turner.

"Öldürüldü. Bana bu belleği verdikten iki gün sonra."

"Ama sen belleği polise vermedin."

"Arkadaşımın son arzusu bu. Ve ben bunu yapacağıma dair ona garanti verdim."

Turner ile Tamás aynı anda kurnaz ve memnuniyet dolu bir sırıtışlar birbirine baktı. Onlar aralarında hemen anlaşırken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver'ın durumu anlaması biraz zaman aldı: "Sonra fikrinizi değiştirdiniz tabii," diyebildi alçak sesle.

"Elbette değiştirdim! Bunun için birkaç iyi sebebim var. İlk olarak sözümü tutmak bana hiçbir şey kazandırmazdı. Hatta aksine birileri bana ulaşırsa öldürülebilirdim, Budapeşte polisi içindeki bir köstebek için bu çok kolay bir iş. Bu organizasyon çok kuvvetli, çok ihtiyatlı davranmak gerek. Bundan kurtulmak için sabırsızlanıyordum ve bununla birlikte Frank'in bu kadını aradığını da biliyordum. Böylece belleği satabileceğim ilk adayımı belirledim."

"Kopyalarını aldın mı?" diye sordu Turner.

"Hayır, şifreli tek bir bellek var."

"Yani açmak imkânsız. Demek bu yüzden benden bir bilgisayar sihirbazı bulmamı istedin."

"Öyle ama sana onu sadece bulmanı söyledim, buraya getirmeni değil. Dosyanın şifresini çözmede ve organizasyonun nerede olduğunu öğrenmene yardımcı olacak. Böylece bu kadından intikamını alabileceksin sonunda." Adam bunları söyledikten sonra kaşlarını kaldırarak ekledi: "Doğal olarak bedava değil. Bu çok para eder ve benim de maddi açıdan pek iyi durumda olduğum söylenemez."

Adam cebinden harici belleği çıkardı, siyah kare Kingston marka bir cihazdı.

"Ne kadar?"

"Beş yüz bin euro. Bu kadının çok fazla düşmanı var, başka alıcılar bulmakta zorlanacağımı sanmıyorum. *Dostluğumuzu* göz önünde bulundurarak önce sana teklif etmek istedim."

"Peki blöf yapmadığını nereden bileyim? O bellekte şifreli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

herhangi başka bir bilgi de olabilir."

"Seni iyi tanırım. Sana böyle bir oyun oynamak hiç işime gelmez."

"Silver, bu dosyanın şifresinin çözmen ne kadar vaktini alır? Bir bilgisayar edinip yarına kadar Budapeşte'de kalabiliriz."

Silver irkildi. Turner'a bir elektrik mühendisinin şifre çözme uzmanı olmadığını ve dosyaları okuyabilmek için başka yetenekler gerektiğini hemen söylemesi gerekiyordu. Ama böyle yapması züppe aracıya hiç faydası dokunmayacağı anlamına gelirdi ve böyle bir durumda adam ne tepki verirdi Tanrı bilir. Biraz vakit kazanmaya çalıştı: "Bir dosyanın şifresini çözmek saatler, günler ya da aylar sürebilir, belleğin ne kadar karmaşık olduğuna bağlı bir durum bu. Kendi bilgisayarıma ihtiyacım var ve hesaplama hızını artırmak için başka terminallerin olduğu ağlar üstünde çalışmam gerek. Ne yazık ki karmaşık bir iş bu ve Budapeşte'de kalarak çözebileceğim bir şey değil. Üzgünüm."

"Frank, bu genç haklı. Bir uzlaşma yolu bulamaz mıyız? Şimdi belleği alırken bana paranın yarısını ödersin, kalan yarısını da şifreyi çözüp sana yalan söylemediğimi anladığın zaman gönderirsin."

Turner ona birkaç saniye baktıktan sonra şöyle dedi: "Benim daha iyi bir fikrim var."

***

Dilinde pirsing olan kadın taksiciden bilgi almaya çalışıyordu: Miller'ı tabletinde göremiyordu artık. Bu büyük bir sorundu. Miller tehlikede olabilirdi ve onun görevi Miller'ı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

korumaktı. Hizmetine sunulan sofistike araçlar o ana kadar mükemmel çalışmıştı. Yakınlarda sinyalleri bozan manyetik bir alan olmalıydı. Şoför üstünde dev bir anten olan bir binayı işaret etti. Bu, yeni bir radyo istasyonuydu ve muhtemelen o an frekanslarını ayarlıyordu ya da bunları son derece güçlü bir şekilde kullanıyordu. Bunun sonucu olarak da tableti Miller'dan gelen sinyali alamıyor ve o da genç adamın yerini belirleyemiyordu. Oysaki kuş uçuşu beş yüz metreden az bir uzaklıkta Tamás'ın evindeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cinayet Suçlusu

Tamás'ın canı biraz sıkılmıştı ama Turner'ın önerisini de duymak istiyordu. O sırada Turner bir eliyle cebinden çıkardığı Hermès marka bir çift siyah deri eldiveni oldukça sakin tavırlarla giymeye başladı. Sonra açık renk gözlü adama baktı. Artık gülümsemiyordu, zira eğlence bitmişti.

"Benim fikrim şu: Şimdi sen bana o harici belleği vereceksin ve biz eskisi gibi dost kalacağız. Aksi takdirde seni öldürmem gerekecek."

"Frank, beş yüz bin euro senin için bozuk para. Ve bu bellek buna değer." Macar'ın durumdan şok olduğu belliydi.

"Bana garanti veremiyorsun ama. Ve bu buluşmadan birilerinin haberi olması fikri hiç hoşuma gitmiyor."

Tamás seri bir hareketle bileğindeki cepkenden bir silah çıkarıverdi. Bu, namlusu tetiği biraz geçen küçücük bir tabancaydı ve hiç şüphesiz doluydu.

"Dur!" diye bağırdı tehditkâr bir tavırla silahı misafirlerine doğrultarak ayağa fırlarken.

Silver daha önce de bu duruma düşmüştü: Adada üstüne silah doğrultulduğunda. Ürpertici duygu hep aynıydı demek ki.

"Gözümü bile kırpmadan belleği alıp götürmenize izin ve-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

recek kadar aptal mı sandın beni? Hem sonra onu sana versem bile beni öldürmeyeceğinin bir garantisi var mı? Seni aramak hataydı. Lanet olsun benim tek istediğim paraydı. O belleğin içinde ne olduğu umurunda bile değil!"

"Sakin olmaya çalış Tamás."

"Sakin mi? Beni ölümle tehdit edip bir de sakin olmamı mı istiyorsun? Soyunun."

"Ne?" Silver bu son kelimeyi doğru anladığından emin değildi.

"Soyunun dedim. Silahlı mısınız görmem gerek."

"Dediğini yap."

İkili elbiselerini çıkarmaya başladı. Bu işte Silver daha hızlıyken Turner ondan çok daha yavaştı. Ama omzunun altındaki kılıfın ortaya çıkması uzun sürmedi. Silver gözlerine inanamıyordu. Üstünde silah olmayan tek kişi kendisiydi. Turner'ın tabancası Walther PPK markaydı, üreticinin ismi uç kısma yazılmıştı. Klasik ve zarif bir silahtı.

"Kılıfı çıkarıp bana at, içinde silah ile birlikte elbette."

Turner birden bağırdı: "Şimdi Silver!"

Silver neler olup bittiğini vaktinde anlayamadı. İçgüdüsel bir şekilde hareketlenen Tamás hemen silahı ona doğrulttu. Aradaki mesafe üç metreden fazla değildi. Turner silahının kılıfını yıldırım gibi bir hızla adamın tabancalı eline doğru savurdu. Bu, merminin sekmesine sebep olurken kurşun Silver'ı sıyırıp isabet ettiği televizyon ekranını tuzla buz etti.

Bu arada Turner Macar'ın üstüne atıldı, hareketleri altmışlık bir adamdan beklenmeyecek kadar çevikti. Silver ne yapacağını bilemiyordu, âdeta felç olmuş gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Turner tekrar ona bağırdı: "Silahı al, silahı al!"

Adam kendi silahı Walther'dan bahsediyordu, çünkü diğer silah hâlâ Turner'la dövüşmekte olan Tamás'ın elindeydi. Aracı onun bileğini bloke etmeyi başarmıştı ve namluyu sahibinin yüzüne çevirmeye uğraşıyordu. Birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken oturma odasının yerinde yuvarlanmaya başladılar ama birinin elleri diğerinin ellerini engelliyordu.

Silver birden Tamás başarılı olup da Turner'ı vurursa bundan birkaç saniye sonra kendisinin de ölmüş olacağını anladı. Silkelenip toparlanmaya çalıştı, Walther'ı kılıfından çekerken pek de ikna edici olmayan bir sesle bağırdı: "Dur!"

Tamás buna bir el daha ateş ederek karşılık verdi. Turner olanca gücüyle Silver'a bağırdı: "Ateş et!"

Tam Turner büyük bir içgüdü içinde Macar'ı mükemmel bir hedef olacak şekilde döndürüp mermilerin geliş hizasına doğru ters çevirirken Silver ateş etti. Tamás'ı tam kalbinden vurdu.

Silver nefes almakta güçlük çekiyordu. Âdeta şoka girmiş gibiydi. Neden ateş etmişti? Turner'ın verdiği emir ve Tamás'ın silahından çıkan ikinci kurşun üst üste gelmişti. Sebebi bu muydu yoksa en basit haliyle kendini koruma içgüdüsü müydü?

"Katillerin arasına hoş geldin!" dedi Turner, Tamás'ın cansız bedenini yan tarafa doğru itip ayağa kalkarken. Yüzünde son derece memnun bir ifade vardı. "Hayatta zarafetten, sigaralardan, sanattan ve güzel yemekten daha çok sevdiğimi bir şey varsa, o da adrenalindir. İnsanı genç tutar."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarışın kız işe yaramayan tableti geniş çantasına yerleştirdi. Sakin kalıp düşünmesi gerekiyordu. Hem de çok hızlı bir şekilde düşünmesi gerekiyordu.

Miller uzakta olamazdı. Muhtemelen oraya kadar taksiyle gelmişti. Ve gece Roma'ya geri dönme niyetindeydi. En azından evdeki kişisel bilgisayarından araştırdığı ve kızın uzaktan erişim sayesinde görebildiği uçuş saatlerine göre böyleydi. O bölgede havaalanına vaktinde dönmek üzere rahatça taksi bulmak zordu, belki de Miller şoförden kendisini beklemesini istemişti.

Arabadan inip paraları hiç saymadan ödeme yaptı. Etrafına bakındı. Budapeşte taksileri hardal sarısı ve siyah renkteydi, görünmemeleri imkânsızdı. Yolun sonunda bir tanesini gördü. O yöne doğru koştu. Şoför sanki karşısında bir manken varmış gibi ona mest olmuş gözlerle bakıyordu. Neyse ki İngilizce sıkıntısı yoktu. Genç kadına iki müşteriyi beklediğini söyledi. Bunlardan bir tanesi altmış yaşlarında çok zarif bir beyefendiydi, diğeri ise otuz yaşlarındaydı ve tarif Miller'ı tutuyordu.

Birden boğuk bir patlama sesi duyuldu. Taksici bunun ne olduğunu anlamamıştı ama kadın hemen anladı: Bu bir silah sesiydi. Endişe içinde taksiciye iki adamın nereye gittiklerini sordu, aldığı cevap Biró Lajos Sokağı'na girdikleri yönündeydi. Yine koşmaya başladı. Bu arada iki el ateş sesi daha duyuldu.

Yakındı ama bir o kadar da uzaktı.

***

"Haydi, giyin çabuk, ortadan kaybolmamız gerek."

Turner harici belleği eline almıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden?" diye sordu aptal gibi kanepeye oturmuş önündeki cesedi izleyen Silver.

"Neden onu belleği görür görmez öldürmediğimi mi merak ediyorsun? Çok basit: Eğer öyle yapsaydım İtalya'ya döner dönmez polise öterdin. Artık böyle bir şey yapamazsın çünkü basit bir araştırma ile ateş edenin sen olduğu hemen ortaya çıkar. Hem de sırtından. Üstelik adamın elinde seni çok ilgilendiren bir bellek vardı. Sahte pasaportla yaptığın uçak yolculuğunu da unutma. Hayır dostum, sen artık polise falan gidemezsin."

"Ben senin dostun değilim." Silver'ın sesi buz gibiydi.

"Her şeye rağmen çok eğlenceliydi. Bazen postu tehlikeye atmak insana yaşadığını hissettirir. Ne yapacağıma bana dosyanın şifresini çözmek için zamana ihtiyacın olduğunu söylediğinde karar verdim. Korkarım ki bu durum seni olduğundan daha vazgeçilmez kılıyor. Eğer vurulsaydın, senin yerine başka birini bulmak zorunda kalacaktım ve bu arada senin çeneni sıkı tutman önemliydi. Pantolonunu giymek için ne bekliyorsun? Çok vaktimiz yok. Böyle bir yerde bile polisi arayıp silah sesi duyduğunu ihbar edecek iyi yurttaşlar vardır diye düşünüyorum. Eh, evet her şeyi düşündüm."

"Hayır, her şeyi düşünmedin."

Walther hâlâ Silver'ın elindeydi.

"Hey, Silver neyin var böyle? Kadavra görmeye alışık olduğunu düşünüyordum. Silahımı ver."

"Şimdi ben silahlıyım ama sen değilsin."

Turner'ın ifadesi birden değişti. Göstermeye çalışmasa da endişelenmişti. Göz ucuyla Tamás'ın silahını aradı. Çok uzaktaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey Silver, ne yapma niyetindesin? Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Evet, sen beni öldürmeden önce."

"Neden böyle bir şey yapayım? Sen bana zarar veremezsin ki."

"Tamás da veremezdi. Ama sen ardında tanık bırakmak istemiyorsun."

"Ve... sen böyle soğukkanlı bir şekilde birini öldürebileceğini düşünüyorsun öyle mi?"

"Artık benim de bir katil olduğumu az önce kendin söyledin."

Silver ateş etti. Üç kez. On dakika öncesine kadar düşünemeyeceği cani bir kararlılıkla. Arkaya doğru sendeleyen Turner'ın gözlerinin içine bakarak. Çünkü inandığın şeylerin yok olup gittiği durumlar vardı. O zaman geriye sadece içgüdü kalıyordu. İlkel bir içgüdü. Ve kör edici bir öfke.

Silahı Turner'ın cansız bedenine doğru fırlattı, sonra gözleri açık yerde yatan Tamás'a yaklaştı. Bu gözler onu rahatsız ediyordu. Renkleri çok açıktı. Elinin tersiyle adamın gözlerini kapatmaya çalıştı ama bu filmlerdeki gibi kolay olmadı. Bir göz yarım kapanırken diğeri açık kaldı. Bu, adamın suratına aynı anda hem ürkütücü hem de gülünç bir hava kattı.

Tam o anda aniden kapı ardına kadar açıldı ve dilinde pirsing olan kız içeri daldı. Kolları gergindi ve tuttuğu silahla ateş etmeye hazırdı. Silver'ın anlamadığı bir şeyler haykırdı. Ama o, kızı hemen tanıdı. Ellerini teslim olur gibi kaldırırken hayretler içinde sordu: "Burada ne işin var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız yerdeki iki kadavraya çöp yığınına bakar gibi baktı. Sonra şöyle sordu: "Evde başkaları var mı?"

"Hayır, yalnızız."

"Ne oldu burada böyle? Bu adamları sen mi öldürdün?"

"Şaka mı yapıyorsun? Birbirlerini vurdular."

"Neden iç çamaşırlarınlasın? Hemen giyin buradan çıkmamız gerek. Arkada çıkış var mı bakıyorum ben."

***

Taksici kendine yaşlı ve zarif adamın neden dönmediğini sordu. Sonra omuzlarını silkti, onun üstüne vazife değildi. Havaalanına doğru yola koyuldu.

Arka koltuktaki Silver ise olup biteni netleştirmeye çalışıyordu.

"Senin kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Bana Cristina diyebilirsin. Gizli Servis'ten çıkmış bir köpeğim."

"Bu kadar genç yaşta mı?"

"İşimde çok iyiyimdir."

"Cristina gerçek ismin mi?"

"Elbette hayır."

"Neden buradasın?"

"Koruma almayı reddettin ama Gizli Servis peşindeki o kadını temizlemeye niyetli, çünkü o, toplum için çok tehlikeli biri. İşte bu yüzden seni gözetip koruma görevini bana verdiler."

"Beni nasıl buldun?"

"Seni takip ettim."

"Yirmi dört saat sürekli peşimden gelebilmene imkân yok. Budapeşte'ye geleceğimi nasıl öğrendin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilgisayarın benim kontrolümde."

Silver'ın şüpheleri doğru çıkıyordu ama böyle içten ve açık bir kabulü de beklemiyordu doğrusu. Öfkesini kontrol etmekte zorlandı.

"Kontrolün altında öyle mi... Size bu hakkı kim verdi peki...?"

"Dinlenen tek kişi olduğunu mu düşünüyorsun? Hepimiz dinleniyoruz. Çünkü büyük veri analizi, yani Twitter'a kaydolurken bıraktığın izler, süpermarkette kredi kartınla yaptığın ödeme, internet üzerinden verdiğin siparişler ya da ATM'den para çekmen, tüm bunların hepsi hayatın hakkındaki tüm detayları ortaya seriyor. İlgi alanları, tüketimler, politik ya da dini görüşler... Tüm bunlar bir kişinin çeşitli amaçlar için kullanılabilecek kesin bir profilini çıkarıyor. Ve bu bilgiye sahip olan güce de sahip oluyor. Artık gizlilik diye bir şey yok. Ve eğer süpermarketin bile senin hakkında her şeyi biliyorsa Gizli Servis'teki bizlerin vicdan yapacağımız bir durum yok demektir."

"Bilgisayarıma sızmış olsan bile Budapeşte'de nerelere gideceğimi bilemezdin. Bunu ben bile bilmiyordum."

"Yıl sonu bardaki o karşılaşmamızı hatırlıyor musun?"

"Anlamıyorum. Bana bir çip mi taktın? O günden sonra elbiselerimi ve ayakkabılarımı yüzlerce kez değiştirmişimdir."

"Yara bandı."

Silver'ın kafasında hiçbir ampul yanmadı.

"Yara bandı... ben onu aynı gün çıkarıp attım. Ne ilgisi var?"

"O yara bandı bana sağlanan aygıtlardan biri, dolaşıma nüfuz eden bir madde vardı üstünde. Tıpkı bir işaretleyici gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kanında dolaşıyor. Derinin altında ve bunu sadece ben uygun program yüklü olan tabletimden görebilirim."

"Radyoaktif madde gibi mi?"

"Sakin ol, zehirli bir şey değil. Yani an azından bildiğim kadarıyla değil. Şimdi düşünüyorum da bunu üstünde kullandığım ilk kişi sensin."

Cristina hafif bir kahkaha koyuverdikten sonra sorgunun yönünü değiştirdi: "Şimdi soru sorma sırası bende: O evde ne işin vardı?"

Silver olayların biraz değiştirilmiş bir versiyonunu anlatmaya başladı: "Frank Turner adlı o şık adam beni takip eden kadını tanıdığını söyledi. Tıpkı bizim gibi o da kendince sebeplerden ötürü bu kadını arıyormuş. Budapeşte'de bir tanıdığı varmış, evde gördüğün diğer kadavra, Tamás isimli biri. Onun bize çok kıymetli bilgiler sağlayacağını söyledi. Ama aslında bize o kadının şu an yeni bir organizasyonun başında olduğunu söyledi o kadar. Ve bu günlerde kiralık katillerin birbirini öldürmeye başladığını ve bunun da bu gizemli yeni yapılanmayla bir bağlantısı olduğunu sandığını söyledi."

Cristina birkaç saniye düşündükten sonra sordu: "Yalnızca bu kulaktan dolma şeyleri anlatacaktı madem neden sizi Budapeşte'ye kadar getirdi?"

"Bunu ona biz de sorduk. Bizi bu bilgilerin kaynağıyla tanıştırmak istediğini söyledi. Ama o da birkaç gün önce öldürülmüş."

"Yani... çıkmaz yol. Peki sonra ne oldu?"

"Turner ev sahibiyle tartıştı. Görünen o ki aralarında kapanmamış eski hesaplar vardı, yüzbinlerce milyonlarca öden-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

memiş euro. Bir noktadan sonra Tamás silahını çekti ve silahlı olup olmadığımızı anlamak üzere soyunmamızı söyledi. Ama Turner de silahlıydı. Sonra karşılıklı bir çatışma başladı... gerisini biliyorsun zaten."

"Ben önce bir el ateş sesi duydum, sonra iki el daha ve en son içeri girmeden önce üç el daha ateş edildi."

"Aynen öyle. İkisi de ellerinde silahlarıyla dövüştüler. İlk birkaç el boşa gitti, sonra Macar silahını düşürdü. Turner'ın elinden kurtulmaya ve kaçmaya çalıştı, işte o sırada sırtından vuruldu. Ölmüş gibiydi ama birkaç dakika sonra silahını bırakan Turner'ı gafil avlayıp üç el ateş etti. Sonra da öldü. Vurulmamam bir mucize."

Cristina bunları yutmuş muydu acaba? Silver doğruyu söyleyen insanlar gibi sakin görünmeye çalıştı.

"Öyle tabii. Ne demezsin. Bu silahlı çatışmanın gerçekten nasıl olduğunu bilmek istemiyorum diyelim. Bunun karşılığında sen de kimseye benim olup müdahale etmede geciktiğimi söylemeyeceksin. Üstlerim senin şans eseri hayatta kaldığını öğrenirse hiç iyi olmaz."

"Anlaştık."

"Bununla ilgili kimseyle konuşmaman gerek, buna polis arkadaşın da dahil."

Silver tereddütlü görünmemeye çalıştı. "O benim arkadaşım falan değil, sadece yatağa atmak istediğim biri o kadar. Bu durum onun için de aynı çünkü kadın evli. Ona Budapeşte'ye geleceğimi bile söylemedim."

"Evet, biliyorum. Sanırım can alıcı noktaları anladın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aralarındaki konuşma azalmaya başlamıştı. İkisi de kendileri için gerekli olan bilgileri almıştı.

On dakika içinde havaalanına varmış olacaklardı. Bu esnada kendi düşüncelerine daldılar.

Silver tuhaf bir sükûnet içindeydi. Bir kez daha postu kurtarmıştı. Er ya da geç vicdanıyla hesaplaşması gerekecekti. Ama o an hiçbir pişmanlık duymuyordu. O daha ziyade o gün öğrendiklerine yoğunlaşmıştı.

Lady Nightmare ile arasındaki düello çok büyük bir şeye dönüşmüştü, işin içinde aracılar, Gizli Servis, işaretleyiciler, sayısız kiralık katil ve harici bellekler vardı...

Harici bellek! Silver cebini yokladı. Bellek oradaydı ve onun varlığından bir tek kendisinin haberi vardı.

Belleği, Cristina Tamás'ın evinde arka kapı ararken birkaç saniye içinde Turner'ın üstünden almıştı.

Cristina ona kim olduğunu söylemiş, yara bandından bahsetmiş ve bilgisayarını kontrol ettiğini bile itiraf etmişti.

Silver ise iki kişiyi kendisi öldürdüğü halde ona silahlı bir çatışmaya tanık olduğunu anlatmıştı ve bellekten hiç bahsetmemişti. Çünkü burada da adadaki gibi tek bir kural geçerliydi o da kimseye güvenmemek.

Belki bunun tek bir istisnası vardı: Scarlet. Onu Budapeşte'ye vardığında aramalıydı. Oysaki telefonunu uçağa binmeden önce kapatmış ve bir daha da hiç açmamıştı. Açma düğmesine bastıktan sonra dört cevapsız arama olduğunu gördü. Scarlet boş yere ona ulaşmaya çalışıp durmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şifreli Bir Dosyada Ne Saklanır?

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

Silver'la Scarlet bir sanat sinemasının karanlığında buluşmuştu. Koltuklar rahatsızdı ve ayaklarını uzatacak kadar yer yoktu. Bir yeni akım başyapıtı olan siyah beyaz bir Fransız filmi izliyorlardı. Ama altmışlı yılların başında geçen film son derece sıkıcıydı. Salonda onların dışında iki izleyici daha vardı o kadar. Bu yaşlı çift muhtemelen filmde gençliklerinin baharını izler gibiydiler. Silver çiftin sağır ya da çok sabırlı olduğuna kanaat getirdi çünkü Scarlet ile alçak sesle konuşmalarına rağmen onları rahatsız ediyor olmalıydılar.

"Sana korumalı bir telefon buluyorum, sense onu hep kapalı tutuyorsun. Bu yüzden sana Psikopat'ın bana anlattıklarını söyleyemedim. Dün akşam dönüyorsun beni arıyorsun ve burada kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde buluşma ayarlıyorsun. Senin duyan da dört bir yanında mikrofonlar var sanır. Budapeşte'de ne oldu?"

"Beni mi düşünüyordun?" Kendisi için endişelenen biri olduğu fikri Silver'ın hoşuna gidiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cehennemin dibine git."

O an ona sarılmak isterdi ama yapmadı. Bir katil bir polise sarılamazdı. Ona iki kişiyi öldürdüğünü söyleyecek cesareti kendinde asla bulamazdı. Belki de aralarındaki hikâye başlamadan bitse daha iyi olurdu. Yalanlar bir çiftin geleceği olmadığının ilk sinyaliydi.

"Psikopat sana ne anlattı?"

"Rambo'yu Audi'nin arkasında şüpheli bir hareket içinde görmüş."

Silver sertçe soludu. Rambo'nun Lady Nightmare'in suç ortağı olduğunu biliyordu, bunu daha en başından tahmin etmişti.

"Rambo'yu gördü ve sonra... onun Buda'yı öldürmesine izin mi verdi?"

"Elindeki kesicinin el frenini bozmak için olduğunu nerden bilebilirdi? Zaten tanıklık etmeyecek."

"O zaman Rambo her istediğini yapmak için özgür, doğru mu? Zavallı Buda, kendine meslektaş olarak bir katil ve bir korkak seçmiş..."

"Onu yakalamanın bir yolunu bulacağım."

"Dikkatli ol Scarlet. Eğer Buda'yı öldürebildiyse seni de ortadan kaldırmak için hiç tereddüt etmez."

"Ekibin bir üyesini daha ortadan kaldıracak kadar aptal olmasa gerek. Bu kadar tesadüf fazla olur sonuçta."

"Bunu neden yapmış olabilir? Bir polis başka bir polisi öldürüyor..."

"Belki Lady Nightmare onu tehdit etmiştir. Domina da işin içinde olabilir." Scarlet bakışlarını huzursuzca salonda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gezdirdikten sonra sordu: "Artık anlatma sırası sende ama, Budapeşte'de neler olduğunu sonunda öğrenebilecek miyim?"

Silver için tercih yapma vakti gelmişti. Scarlet'a neleri söyleyip neleri saklayacağına karar vermesi gerekiyordu.

"İki gelişme var: Gizli Servis peşime bir kadın taktı. Beni koruması için. Cristina'nın dediğine göre..."

"Cristina mı?"

"Kod adı bu. Gizli Servis Lady Nightmare'i yakalamak için bana önem veriyormuş, bu yüzden de bana bu gayriresmî korumayı sağlamışlar."

"Ne kadar iyi olursa olsun yanında olmadığı sürece bir Gizli Servis ajanının seni nasıl koruyabileceğini anlamıyorum. Gördüğüm kadarıyla seni yem olarak kullanıyorlar."

Bu doğruydu, Cristina Budapeşte'de olay anında vaktinde yetişememişti.

"Bakacak olursan Improta da beni yem olarak kullanıyordu."

"İkinci gelişme ne?" Scarlet lafı kısa kesmişti.

"Dur biraz, sana Cristina'nın bilgisayarımı uzaktan kontrol ettiğini söylemedim daha."

"Eh, buna şaşırmadım."

Silver bambaşka bir tepki bekliyordu doğrusu. "Beni her yerde mikrofonlar gördüğüm için azarlıyorsun, sonra da bilgisayarımı casus gibi izlediklerini duyduğunda bunu çok normal karşılıyorsun, öyle mi?"

"Gizli Servis'ten bahsediyoruz. Seni izleyen onlarsa bu bana uyar, onları atlatmak için neden bu sinema gibi hayali

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mekânlarda buluşmak zorunda olduğumuzu anlayamıyorum. Ama eğer dinleyen kişi Lady Nightmare ise o zaman her şey değişir. İkinci haber ne?"

"İçinde şifreli dosya olan bir bellek ele geçirdim. Eğer bunu açmayı başarırsam polise Lady Nightmare'in yeni organizasyonuyla ilgili çok faydalı bilgiler sağlayacağım."

"Neden bunu bana en başta söylemedin? Bu gerçekten de ileri doğru bir adım! Belleği neden Cristina'ya vermedin peki?"

"Ona tam olarak güvenmiyorum. Doğruyu söylemem gerekirse senden başka kimseye güvenmiyorum."

Genç kadının ifadesi yumuşar gibi oldu, ona şefkatle baktı.

"Sanırım tanıştığımızdan beri bana söylediğin en güzel şeylerden biri bu."

"Dinle senden bir iyilik istemem gerek."

"Nedir?"

"Bir bilgisayara ihtiyacım var. Kendiminkini kullanamam, şifreli bir dosyayı açmaya çalıştığımı Cristina hemen anlar. Ve bu işi başka bir evde yapmak istiyorum."

"Yani, benden evimin anahtarlarını istiyorsun."

Bunu düşünmemişti aslında ama bu da bir çözüm olabilirdi.

"Pardon ama sen kocanla yaşamıyor muydun?"

"Amcamdan miras kalan daireyi kastediyordum. Yıllardır kiraya vermeyi düşünüyorum ama sevdiğim bir mekânda yabancıların yaşaması fikri hiç hoşuma gitmiyor. Guido'yla işler pek iyi gitmediğinden kafamın bir köşesinde oraya taşınma fikri hep var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Burası hiç şüphesiz kimyasallar ve dinleme cihazları olmayan temiz bir yerdi. En azından şimdilik. Cristina işaretleyici sayesinde Silver'ın Scarlet'ın evinde olduğunu hemen anlardı ama bu durum teorik olarak şüphe çekmezdi. Sonuçta ona bu kadını yatağa atma amacından bahsetmişti, öyle değil mi?

***

Cristina amirini bilgilendiriyordu. Daha fazla rapor göndermenin bir anlamı yoktu çünkü hiçbirini okumuyordu. Her gelişmeyi tek tek anlattırdığı ve sadece çok gerekli olduğu durumlarda araya girdiği uzun telefon konuşmalarını tercih ediyordu. Böylece pirsingli olan kız bir monolog içinde kendi rolünü oynuyordu.

"Macar'ın evinde karmaşık bilgisayarlar olan gizli bir oda vardı. Evde gizli çıkış kapısı var mı diye bakarken fark ettim. Tedbir olarak hepsini çalışmaz hale getirip öyle bıraktım. Olanlara gelince Silver'ın anlattığı şekilde gerçekleşmiş olmasına imkân yok. Macar sırtından tek kurşunla öldürülürken, Turner göğsüne üç kurşun yemiş. Olayların ne şekilde geliştiğine dair detayları bir araya getirmem mümkün değil ama cesetlerin pozisyonuna ve atışların sekansına bakarak Turner'ı kesinlikle Silver'ın öldürdüğünü söyleyebilirim. Ev sahibini de o öldürdüyse hiç şaşırmam. Beni şaşırtan şey adamımızın tepki yeteneği: Kılıflarından anlaşıldığı üzere tabancaların ikisi de kadavralara aitti, bu durumda büyük bir dezavantajlı durumdan yola çıkarak ikisini de haklamış oluyor. Üstelik, bilindiği üzere daha önce kimseyi öldürmemiş biri bu. Ve buna rağmen havaalanına giderken bana tepkileri çok normal ve zihni açık gibi geldi. Olaylara yönelik farklı bir dinamik uydurmayı bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başardı. Tabii bunu yaparken önemli ayrıntıları kendine sakladığından da eminim."

Bir türlü gelmeyen soruları beklemek üzere bir an için durakladı. Sonra tekrar anlatmaya koyuldu: "Bana güvenmesi önemli olduğu için ona işaretleyiciden ve bilgisayarı üstündeki kontrolümden bahsettim. Zaten izlendiğinden şüphe ettiğini düşünüyorum, bu yüzden bu yaptığımın davamıza bir zarar vermeyeceği kanısındayım. Taksideyken cebinden bir Nokia telefon çıkarıp mesajlarını okudu. Bizim kontrol ettiğimiz telefon değil bu. Roma'ya geri döner dönmez araştırdım ve bunun korumalı bir telefon olduğunu öğrendim. Ona bunu kimin vermiş olabileceğini düşündüm. Bu bize zorluk yaşatabilecek küçük bir sorun. O polis kadınla görüşmeye devam ediyor ama duygusal bir şeyler hissediyormuş gibi gelmedi bana. Kadın evli ama dürüst ve sağlam biri olduğu için bizi daha çok ilgilendiriyor. Silver ona Budapeşte'ye yaptığı kısa yolculuktan bahsetmedi, yani en azından yaptığım araştırmalara göre böyle."

"Güzel. Onunla olabildiğince çok zaman geçirmeye çalış. İçimden bir ses kısa süre sonra başka bir namlunun hedef alanına gireceğini söylüyor."

"Koruma istemiyor, onu korumak için başka insanların ölmesine katlanamadığını söylüyor."

"O zaman sen de onun fikrini değiştir."

"Onu… baştan mı çıkarayım?"

"Bu o polis kadınla bağının ne kadar güçlü olduğunu anlamamıza da yardımcı olur."

"İyi, öyle yaparım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hata yapmamaya dikkat et."

"Hedefimin ne olduğunu iyi biliyorum."

***

Silver iyi değildi.

Budapeşte'de öyle birkaç günde atlatılamayacak kadar büyük bir şey olmuştu. O eşiği geçtiğini ancak şimdi fark ediyordu, artık geriye dönüş mümkün değildi. Walther'la ateş ederken ona eşlik eden duyguları çok canlı bir şekilde hatırlıyordu: Tamás'ı vurduğunda korku ve endişe hissetmişti, Turner'ı vurduğunda ise öfke ve nefret doluydu.

Bunların tehlikeli insanlar olduklarını biliyordu ama böyle bir çatışmanın ortasında kalacağı hiç aklına gelmemişti. Hem de ne için? Onu katil yaparak kıstırabileceğini düşünen çılgın bir aracı yüzünden. O ilk cinayetle birlikte Silver'ın ruhunda vahşi bir öfke doğdu. Kendinin sonsuza dek mahvolduğunu gören birinin öfkesiydi bu. Kanepede oturmuş Turner'ı izlerken içinde yavaş yavaş ortaya çıkmıştı bu his. İş bitirici tüm bu olup bitenden o kadar memnundu ki: Tamás ölmüştü ve Silver ömür boyu şantaj yapılır bir haldeydi. İyi miktarda risk ve adrenalin karışımıyla elde edilmiş bir başyapıttı bu. Bundan iyi olamazdı.

Silver bu sapık durumun önünü kesecek tek bir yol olduğunu hemen anlamıştı. Tek bir saniye. Tek bir saniye tereddüt etmiş olsaydı yeni kâbuslar peşine takılacaktı. Hayatında başka şeytanlar istemiyordu. Bu korunmasız bir insanı öldürmeyi gerekli kılsa bile. Bir tacir, en küçük hücresine kadar çürümüş kötü bir insan ama yine de o an için çaresiz bir birey. Silver ateş etmiş ve hemen sonrasında büyük bir rahatlama hissi duy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu. Sonra Cristina gelmiş ve yeni sürprizler dikkatini dağıtmıştı. Ama şimdi evinin yalnızlığında hislerini kendinden daha fazla gizleyemezdi. Numara yapıp yalan söylemek faydasızdı, her şey çok açık ve netti.

Ruhunu şeytana satmamıştı ama rollerin kolaylıkla tanımlandığı ve iyilerin tertemiz ruhlarını koruyarak hep kazandıkları o eski dünyadan sonsuza dek vazgeçmişti.

***

Scarlet çok hızlı hareket etmişti. Bir hafta içinde amcasının evinin telefon, gaz ve elektrik aboneliklerini açtırmış internet bağlantısını bile halletmişti. Evi temizleyip düzene sokmuştu. Kocasının evini terke etme düşüncesi onun için tam bir itici güç olmuştu ama onu en çok teşvik eden şey Silver ile baş başa kalabilme ümidiydi. Bu altmış metrekarelik evi aralarındaki bağın güçleneceği bir aşk yuvası olarak görüyordu. Onu dört aydır tanıyordu ve kendisini çok değişmiş hissediyordu. Ama buna rağmen henüz bir çift değildiler.

Onunla birlikte bir şeyler kurmayı denemeden önce her şeyi Guido'ya anlatmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Kendini hazır hissediyordu ama kocasının ona kendini suçlu hissettireceğinden emindi. Bu yüzden de hemen gitmek için bir yer ayarlamak önemliydi.

Budapeşte'de çok ciddi bir şey olmuştu. Silver oradan farklı bir insan olarak dönmüştü, bazı açılardan karanlık ve içe dönüktü. Bazen ona yalan söylediği hissine kapılıyordu. Artık bir de ortada şu gizli ajan Cristina vardı. O kadından korkması için bir sebep var mıydı? Güzel miydi? Silver'ı bir şekilde manipüle edebilir miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

"Guido, konuşmamız gerek."

Scarlet'ın kocası gazetesini bırakıp eğik başıyla mutfağa doğru ilerledi.

"Bir kadın bir erkeğe 'konuşmamız gerek' dediğinde ortada büyük bir bela var demektir."

Kendince şaka yapmaya çalışıyordu ama gergin ve endişeliydi. Kırk yaşındaydı, dikkat ettiği güzel bir fiziği vardı.

Spor salonuna gidiyor, tenis oynuyor, kremleri acımasızca tüketiyordu. Yüzünde tek bir kırışıklık yoktu, kış aylarında bile bronzdu. Kahverengi dalgalı saçlarında beyaz bir tel görmek imkânsızdı. Parlak bir gülümsemesi vardı. Scarlet sosyal hayatları sıfıra indiği halde onun neden ayna karşısında bu kadar çok vakit geçirdiğini kendine sormadan edemiyordu. Yoksa karısı için mi görünüşüne bu kadar özen gösteriyordu? İfade edemediği yakınlık eksikliğini ona böyle mi anlatmaya çalışıyordu? On iki yıllık düz ve monoton bir ilişkiden sonra onu hâlâ bu kadar çok mu seviyordu?

Adamı gözlerine bakmakta zorluk çekiyordu. Çok rahatsız edici bir durumdu.

"Guido, ben... artık seninle mutlu değilim."

Takip eden sessizlik Scarlet'ın hayatı boyunca yaşadığı en uzun ve en sıkıntı verici sessizliklerden biri oldu.

"Sana ne yaptım?"

Kadın içinden düşündü: *İşte, kurban rolüne büründü bile.*

Sonra cevap verdi: "Hiç, sadık ve düşünceli bir eşsin ama... bu bana yetmiyor."

"Sana yetmiyor mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha fazlasını istiyorum ben."

"Ben de hayattan daha fazlasını isterim ama bardağın dolu tarafını görmeye çalışıyorum."

Yarısı boş yarısı dolu bardaklar hakkında konuşmak Scarlet'ın hiçbir zaman hoşuna gitmemişti. Bunu sınırlayıcı buluyordu. İçlerinden biri ortada boş bardak olmadığı için mutlu olup şükretmek zorunda kalıyordu hep.

"Yarısı dolu bir bardak benim susuzluğumu dindirmek için yeterli değil."

Çok özlü konuşmuştu. Çünkü durum bunu gerektiriyordu. Kocası pes etmiş bir şekilde cevapladı: "Gördüğüm kadarıyla sen ikimizin adına da karar vermişsin."

Böylece bu acı verici kararın tüm sorumluluğu genç kadının üstüne yıktı. Ama bu işi onu suçlamadan bitirmeye niyeti yoktu.

"Başka biri mi var?"

Scarlet anlık bir tereddütten sonra yanıtladı: "Hayır."

"Yalancı! En azından bunu itiraf edecek cesaretin olsun!"

Guido artık tarafsız bir tutum sergileyemiyordu.

"Hoşlandığım biri var ama benim için ne hissettiğini tam olarak bilmiyorum."

"Yani beni, seni istemeyen biri için mi terk ediyorsun?"

Guido sükûnetini kaybedince karşısındakinin canını yakmayı iyi biliyordu.

"Seni her halükârda terk edecektim, bunun onunla bir ilgisi yok."

"Tanıdığım biri mi?"

"Kıskançlık krizlerini bir kenara bırakalım. Hayır, tanımıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen de kalbine engel olamayan âşık kadın rollerini bir kenara bırak o zaman. Sen sadece egoistin tekisin o kadar."

"Sana söyledim, o..."

"Evet, anladım. Ama olaylar birbiriyle çelişkili. Bu ay kendine yeni bir parfüm aldığını fark etmedim mi sanıyorsun? Vücut hatlarını ortaya çıkaran kıyafetler satın aldığını? Saç kesimini ve rengini değiştirdiğini? Eğer o adam sende bu etkiyi yaratmış olmasa ve sen genç bir kız gibi aklını yitirmiş olmasan şu an burada biten bir hikâyeden konuşuyor olmazdık. Bu bizim hikâyemizdi."

Guido'nun gözleri parıldıyordu.

Sinirini aralarındaki çizgiyi önce bir yarığa, sonra bir çukura ve en sonunda bir uçuruma dönüştüren üçüncü bir kişiye akıtmaya çalışıyordu.

"Tüm çiftler kriz anlarından geçer. Ama insan hep işlerin düzeleceğini ümit eder."

"Üzgünüm Guido, bu sefer düzelecek bir şey yok."

"Seni durdurmayacağımdan emin olabilirsin. Hatta aksine, sensiz çok daha iyi olacağım."

Bir an için sözlerine ara verdikten sonra sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi devam etti: "Evlendiğimizde farklı bir karakterin vardı, bana çok benziyordun."

Şimdi kendileriyle ilgili yorumlar yapıyordu, ikisi dışında kalan üçüncü kişileri suçlamıyordu.

"Anlaşılan o ki, değiştim. Bu kimsenin suçu değil, kendine işkence etme."

"Ama neden? Neden, değişmeni kim istedi? O kadar mutluyduk ki. Hatalar yapmış olabilirim ama gerçekten bana şu an yaptığın şeyi hak etmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen… seni artık sevmememe rağmen yanında olmamı mı tercih ederdin?"

"Elbette! Tıpkı onları ayıran şeylere değil onları birleştiren şeylere sarılan milyonlarca başka çift gibi."

"Bizi birleştiren ne?"

"On iki uzun yıl boyunca birlikte yürüdüğümüz yol."

"O geçmişte kaldı Guido."

Yine sessizlik oldu.

"Sanırım evden ayrılacaksın."

"Evet."

"İyi, kapı orada."

Ona nereye gideceğini bile sormamıştı.

"Bundan daha iyi ayrılamaz mıyız? Seni iyi hatırlamak istiyorum."

"Beni nasıl hatırlayacağın zerre umurumda değil. Seni elimden geldiğince çabuk unutmaya çalışacağım."

O kadar öfkeliydi ki ne dediğinin farkında bile değildi.

"Lütfen, bırak da en azından birkaç gün hazırlanayım."

"İyi tamam, acele etmeye çalış ama."

***

Aradan bir hafta geçmesine rağmen Silver şifreli dosyayı hiç incelememişti. Bunun en büyük sebebi Cristina'nın kontrolündeki bilgisayarını kullanmak istememesiydi ama uygun ruh halini bir türlü yakalayamaması da bir etkendi.

O küçük alet ölüm anlamına geliyordu. Belleği Turner'ı öldürdükten sonra üstünden almıştı ve içinde Lady Nightmare ile ilgili bilgiler vardı. Karışık dramatik duygular içindeydi. Kafası daha fazla zaman kaybetmemesini söylüyordu. O bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hedefti sonuçta. İçgüdüsü ise o aletten hemen kurtulup dünyanın öbür ucuna kaçmasını tavsiye ediyordu. Ama bu kadın onu orada da bulurdu.

Artık bunu anlamıştı. Durumu adadakiyle aynıydı: Öldürmek ya da ölmek. O kadın gibi biri hapishaneden rahatlıkla kaçardı. Her ne kadar yapabileceklerini kendine itiraf etmek onu korkutsa da bu sorunu da tıpkı Frank Turner'la olduğu gibi çözmesi gerekiyordu.

Scarlet sabah uğrayıp ona amcasının evinin anahtarlarıyla adresini bıraktı. Konuşmak için kalmamıştı, uykusuz bir gece geçirdiği her halinden belliydi. Ama ona evde bilgisayar da dahil olmak üzere her şeyin hazır olduğunu söyledi.

Silver çalışmak zorundaydı, Sanal Gerçeklik Merkezi ona birkaç gündür video oyununun uygulamasında zorluklar yaşandığına dair e-postalar atıyordu. Bunları çözmek için onun uzmanlık ve deneyimine ihtiyaç vardı. Ama öncelik başkaydı.

Belleği alıp evden çıktı. Scarlet'ın evi yürüyerek gidilemeyecek kadar uzaktı ve otobüs saatleri de pek uygun değildi. Buda'nın ölümüyle sonlanan saldırıdan sonra bir daha arabasını hiç kullanmamıştı. Kilitlenmiş gibiydi. Aynı şeyin tekrarlanmasından korkuyordu. Ya aniden panodaki tüm göstergelerin ışıkları yanar ve frenler devre dışı kalırsa? Böylece metroya binmeye karar verdi. Termini durağında hat değiştirip Circo Massimo'da indi. Yol boyunca bir katilin onu öldürmeye çalışması durumunda arasında olduğu tüm bu insanlardan kaçının ölebileceğini düşündü. Eğer katil becerikliyse kimse ölmezdi belki ama rastgele ateş ederse belki on kadar kişi ölebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daire Aventina Caddesi üstündeydi. On beş dakika kadar yürüdükten sonra binayı buldu. Girişte sıkıntı yaşamadı. Eve girdiğinde saat sabah on birdi. Panjurları kaldırıp etrafa göz attı. Scarlet'ın oturma odasındaki ahşap masanın üstünde duran bilgisayarı hemen dikkatini çekti. Çok zarif bir Mac dizüstü bilgisayardı bu. Cihazın tüm kabloları takılıydı. Silver oturup biraz heyecan hissetmeye çalıştı. Belki de yakında çok önemli bir şey öğrenecekti.

Bilgisayarı açtı. Geçen günlerde ne şekilde ilerleyeceğini kendine sorup durmuştu. Karşısında nasıl bir şifreleme bulacaktı?

Bu tam Alan'lık iş, diye düşündü. İkinci Dünya Savaşı'nda "Bomba" adlı aparatı yaparak Enigma kodunu kıran ve müttefiklere savaşı kazandıran İngiliz dahi Alan Turing'den bahsediyordu. Turing Enigma'nın alfabedeki harflere asla aynı kodu vermeyeceğini biliyordu. Dolayısıyla örneğin bir "f" harfi asla "f" ile şifrelenemezdi. Ayrıca her seferinde yakalanan mesajın ilk cümlesini tahmin etmeye çalışıyordu, bu da ona çok vakit kazandırdı. Başka bir deyişle Nazilerin kafalarındaki kriptografiye girmeyi ve kod çözme kriterlerini çoğaltmayı başararak süreci hızlandırıyordu. Evet, çünkü "Bomba" herhangi bir insanın yapabileceğinden çok daha hızlı bir sürede yüksek miktarda kod kullanıyordu.

Silver karşısında çok karmaşık bir şey bulacağını biliyordu, örneğin ortak ve özel iki şifresi olan bir dosya. Ortak anahtar, özel anahtarı temsil eden iki gizli asal sayının çarpımıyla oluşan dev bir sayıya denkti. Bu özel anahtarı kullanarak ortak anahtara ulaşmak daha kolaydı. Tersini yaparak sonuca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ulaşmak ise imkânsız olmasa bile çok zahmetliydi. Silver ağa Sanal Gerçeklik Merkezi'nin bilgisayarları üzerinden bağlanabileceğinden bile emin değildi. Bunu yapabilmek için izin alması gerekiyordu, böyle bir şeyi gizlice yapabilmesinin yolu yoktu.

Ama önce şifrenin ne kadar karmaşık olduğunu anlaması gerekiyordu.

Harici belleği bilgisayara takıp ekrana baktı. İçinde tahmin ettiği gibi .rkl uzantılı tek bir dosya vardı.

Her şey burada mıydı? Gerçekten de her şey bu dosyanın içinde miydi? .rkl uzantısı birçok insana yabancı olsa da ona değildi. Verileri sıkıştırıp ayırmak için kullanılan yeni bir programdı o kadar. Çok az insan tarafından biliniyordu ve bulup indirmek için internette soğuk terler dökmek gerekiyordu. Silver aramaya başladı. On dakika sonra programı indirmişti. Şifreli dosyayı açmak için dosyanın ikonunu program kutucuğunun üstüne sürüklemesi yeterliydi. Bu çok kolay değil miydi?

Macar'ın şifreli dosyayla ilgili neler söylediğini hatırlamaya çalıştı. Bu şifresi çözülecek bir dosya değildi, sıkıştırılmış halinden çıkarılıp açılması gerekiyordu o kadar. Tamás dosyayı görmemişti, ona bunu veren katil ise anlaşılan o ki bilgisayar tuşlarında silah tetiklerinde olduğu kadar yetenekli değildi.

Elleri titriyordu. Bu gerçekten de çok güzel olurdu. Lady Nightmare'in gizemli yeni organizasyonunun bilgilerini ona açacak dosyanın önünde tereddüt içinde oturuyordu. O şeytani aklın neler yarattığını gerçekten bilmek istiyor muydu? Hiç öğrenmeyip dosyayı Cristina'ya vermek daha mı iyi olurdu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yoksa belleği vermek için güvenebileceği doğru insan Improta mıydı? Komiserden nefret ediyordu ama onun sağlamlığından şüphesi yoktu.

Adada yaşadıklarından iki yıl sonra gelen ve hayatını yeniden altüst eden mesajı düşündü. O kadının onunla tekrar irtibata geçeceğini asla tahmin edemezdi. Ama şeytan unutmamıştı, reality şovlarının ortadan kaldırılması ve hakkında uluslararası tutuklama kararı çıkarılması dikkatini dağıtmamıştı. Ama kontrolünden kaçan bir şey olmuştu. Bir katil ondan çok önemli bilgiler çalmıştı. Sonra öldürülmüş ama o bilgileri elden ele dolaşıp dünyada en nefret ettiği insanın eline geçmişti. Lady Nightmare'in Macar'dan haberi olmadığına emindi, aksi takdirde Tamás Turner'la iletişim kuramadan çok önce ölmüş olurdu.

Dosyanın içinde ne vardı? Sıkıştırılmış halinin çözülmesi yeterliydi ve bu kadar basit olması çok tuhaftı. Ama bilmek zorundaydı. Yeter, artık bekleyemiyordu. Farenin üstündeki tuşa bastı ve dosyanın ikonunu program kutucuğunun üstüne sürükledi. Bir pencere açıldı.

Her şey birkaç saniyede oldu ve açılan pencere kayboluverdi. Silver evin içindeki ısının sanki birdenbire kırk derece düştüğünü hissetti.

"Hayır! Neler oluyor böyle?"

Masanın üzerinden bir kalem alıp ulaştığı ilk kitabın kapağına okuyabildiği üç beş kelimeyi hızla yazmaya başladı. Sonra klavyeye baktı. Ve ardından ekrana. Burnuna bir yanık kokusu geldi. Bellek! Belleği hemen bilgisayardan çıkardı. Sanki kısa devre yapmış gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dosya şifreli değildi. Dosyayı .rkl uzantısına uygun bir programla açmaya çalışanları yanıltmak üzere gizli bir şekilde yapılandırılmıştı. Devam etmeden önce geçici bir çözümle ilerlemek gerekiyordu. Belki basit bir tuş kombinasyonu bile yeterli olurdu. Ama bunu bilmek gerekliydi.

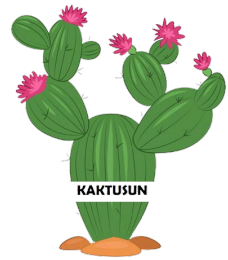
Tam bir aptal gibi düştüğü zeki bir oyundu. Dosyanın yanlış müdahale durumunda kendini imha kodu vardı. Dahası dosya kendini imha ederken belleğe de zarar veriyordu. Ne belleğin içeriğini ne de dosyayı bulmanın mümkün olmadığını biliyordu. Devasa bir fırsatı elinden kaçırmıştı.

Karaladığı kitap kapağına baktı. Lady Nightmare'in sırlarından geriye kalan tek şey "ø" sembolünün eşlik ettiği "*Final Shot*" kelimeleriydi.

Silver arkasına yaslanıp ellerini saçlarının arasına soktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağın Karanlık Tarafı

Apartman zilinin ekranında Benjamin Miller'ın yüzü belirdi.

Silver bu tarz habersiz ziyaretleri hiç sevmezdi, özellikle de babası tarafından yapılıyorsa. Babasıyla yapacağı sohbetleri severek atlayabilirdi. Son üç gecedir toplam dört saat uyumuştu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve sinir yüzünden tüm kasları gerilmişti. Belleğe olanlardan sonra kendini toparlayamıyordu. Scarlet arayıp şifreyi çözmek üzere yol kat edip etmediğini sorduğunda ise ona pek de kibar olmayan bir tonla birkaç gün yalnız kalmak istediğini söylemişti. Etrafında duygusal bir boşluk yaratmaya çalışıyordu ama bunun ona hiç de yardımı olmayacağını biliyordu. İşte bu yüzden kendini zorladı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi babasını yukarı davet etti.

"Otursana."

"Merhaba Harry, böyle habersiz geldiğim için özür dilerim, son anda karar verdim. Nasılsın?"

Silver ona bellekten bahsetmek istiyordu, elbette ki Budapeşte'ye yaptığı yolculuğu anlatmadan ama babasının eleştirilerine maruz kalmaktan korkuyordu. O bile kendisine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kaç kez belleği neden Cristina'ya ya da Improta'ya vermediğini sormuştu. Neden gizli ajancılık oynamıştı sanki?

"Çok iyiyim, sağol."

"Bana zayıflamışsın gibi geldi. Ve rengin çok soluk. Çok da bakımsızsın."

Silver onu eve aldığı için çoktan pişman olmaya başlamıştı.

"Soğuk algınlığı yüzünden birkaç gecedir uyuyamıyorum hepsi bu."

"Korumasız kaldığın için yaşadığın stresten olmasın o? O kadının hâlâ serbest olduğunu bilmek yorucu olmalı."

Silver ocak ortasında babasına mesaj atıp Prati semtindeki evine geri döndüğünü haber vermişti. Ama elbette ki ona korumadan feragat ettiğini söylememişti. Benjamin oğlunun artık korunmadığını kendisi öğrenmişti.

"Koruma almayı kendi isteğimle reddettiğim için bunun üstümde yarattığı bir endişe yok. Hatta aksine etrafımda benim yüzümden ölecek Buda'lar olmadığı için çok rahatım."

"Evet bu bakış açını anlayabiliyorum, ama... güvenliğini sağlaması için bir koruma görevlisi tutabiliriz. Sen benim oğlumsun ve senin güvenliğinden endişe etmem çok doğal."

"Teşekkürler ama bu da bir koruma demek sonuçta. Hayır dedim." Oğlunu ikna etmenin mümkün olmadığını anlayan Benjamin Miller konuyu ertelemeye karar verdi.

"Soruşturmada herhangi bir gelişme var mı? Polis o delinin nerede saklandığına yönelik ipuçlarına ulaştı mı?"

Silver alt dudağını ısırdı. Eğer bir aptal gibi davranmış olmasaydı şu an babasına değerli katkısı sayesinde Lady Nightmare'in muhtemelen birkaç gün içinde tutuklanacağı ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

berini verebilirdi. Oysa ancak şöyle diyebildi: "Ne yazık ki hayır. Nerede olduğunu ve tekrar saldırıp saldırmayacağını bilmiyoruz."

"Kendini bırakma. Ben tanıdıklarımla ilerliyorum. Büyükelçiler, bakanlar ve hatta bazı Gizli Servis üyelerinden destek alıyorum. Yakında sana bu güzel haberi verebileceğimi umuyorum."

"Baba, senden bireysel adım atmamanı istemiştim. Böyle yapman suyu bulandırmaktan ve istemeden de olsa her şeyi mahvetmekten başka işe yaramaz."

"Ben durumu böyle değerlendirmiyorum. Benim irtibatlarım çok hızlı ve etkili hareket eden resmi olmayan bir ağın kilit kişileri. İşe yarayan da böyle bir yapı zaten. Madem koruma istemiyorsun bırak da sana konumumu kullanarak yardım edeyim."

Silver'ın kafasında bir şimşek çaktı. "Sakın bana koruma olması için genç sarışın bir kadın tutmuş olmayasın?"

"Hayır, öyle olsa bile bunu sana asla söylemem. Neden soruyorsun?"

"Hiç. Çok güzel bir kızla tanıştım ve... benimle ilgilendiği hissine kapıldım."

"Kadınlardan söz açılmışken, bir yenilik var. Yaklaşık bir ay önce tanıştığım bir tercümanla birlikteyim. Çok zarif ve akıllı biri. Uzun süredir hiçbir kadına karşı böyle şeyler hissetmemiştim."

"Kaç yaşında?"

"Benden birkaç yaş ufak."

"Birkaç mı yoksa çok mu?"

"Tamam, otuz yaş kadar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çevrende olmasını istediğin o güzel kazlardan bir tane daha."

"Katil olacağına kaz olmasını tercih ederim..." Benjamin söylediğinden hemen o an pişman oldu. "Affedersin, bu konuda espri yapmak gereksiz."

Silver bir süre sessiz kaldı. Abarttığının farkına varmıştı, babasının son sevgilisini yargılamaya ne hakkı vardı? Sonuçta bu onun özel hayatıydı. Belki gerçekten sağlam bir kadındı. "Ben de özür dilerim, son zamanlarda biraz sinirliyim. Eğer mutluysan, ben de senin için mutluyum."

Benjamin oğlunun bu uzlaşmacı tavrını takdir etti.

"İlk fırsatta sizi tanıştıracağım. Bu ilişkinin yürüyeceğini hissediyorum. Ama şunu bilmeni isterim ki hiçbir kadın annenin kalbimdeki yerini alamaz."

Her zamanki babam işte, hem uslanmaz bir çapkın hem de büyük bir romantik, diye düşündü Silver.

***

Scarlet Silver'ı Prati semtinde evine çok yakın bir pizzacıya akşam yemeğine davet etmişti. Silver'ın ona telefondaki soğuk cevabı karşısında bu çok şaşırtıcı bir davranıştı. Bu yüzden de Silver yaptığını telafi etmek istiyordu. Daveti zevkle kabul etti. Yeri biliyordu ve buluşma vaktinden beş dakika önce oradaydı. İğneleyici soğuğa rağmen mekânın dışında bekledi. Genç kadın siyah paltosuna sımsıkı sarınmış halde geldi. Makyajını özenle yaptığı anlaşılıyordu: Rimel, fondöten ve ruj. Aralarını düzeltmeyi Silver kadar çok istediği belliydi. Ne öpüştüler ne de sarıldılar. Hafif mahcup bir selamlaşmadan sonra Scarlet içeri girdi, Silver da onu takip etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dört Kafadar" adlı pizzacı yarı boştu. Ama saat henüz yedi bile değildi. İçeride tuğla kemerli bir tavan göze çarpıyordu, zemin pişmiş kırmızı topraktandı, uzun turuncu masa örtülerinin üstünde hardal sarısı kumaş peçeteler vardı, masaları rustik hasır sandalyeler tamamlıyordu. Tüm müdavimleri tarafından makul fiyatlara lezzetli geleneksel pizza sunan ve servisi çok hızlı olduğu için takdir gören bir yerdi.

Silver ceketini çıkarıp oturdu. Hâlâ ayakta olan Scarlet ise paltosunu kasıtlı bir yavaşlık içinde çıkarıp dar kırmızı örgü elbisesini gözler önüne serdi. Çok derin olmayan yaka dekoltesi ve omzundan dizlerine kadar inen dar enine parça dikkat çekiciydi. O restoran için çok şık bir elbiseydi. Kör bir adamın bile fark edebileceği bir elbiseydi.

Silver genç kadını o an hiç olmadığı kadar arzuladığını fark etti.

"Scarlet, çok güzelsin." Biraz abartmıştı ama içtendi. Çünkü o Scarlet'ı böyle görüyordu. Çünkü heyecan gözün fark etmekte yetersiz kaldığı şeyleri yüceltiyordu.

"Ah, teşekkürler," dedi elde ettiği tepkiden memnun bir şekilde yerine otururken.

"Senden özür dilemem gerek. Son konuşmamızda biraz gergindim."

"Önemli değil. Umarım bu akşam güzel geçer."

"Kendimi affettirmeyi başaracağım göreceksin."

Scarlet dikkatsizce menüye baktı, ne yiyeceğine çoktan karar vermişti.

"Eee, belleği ne yaptın?"

Silver başını öne eğdi. Bu konuyu açmamayı çok isterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olup biteni dosdoğru anlatmak zorundaydı: "Ne yazık ki dosya yanlış açılma halinde kendini yok edecek şekilde şifrelenmiş. Sorunu küçümsedim ve... her şeyi kaybettim."

Genç kadın hayal kırıklığını saklamadı.

"Dosyaya bellekten tekrar ulaşman mümkün değil mi?"

"Hayır, dosya kendini yok ettiği anda bellek de kullanılamaz hale geldi."

"O zaman şu Turner'ı ara."

"O öldü."

Scarlet'ın gözlerini faltaşı gibi açıldı.

"Ne? Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Garson siparişlerini almak üzere yaklaşınca konuşmalarına bir süre ara verdiler. Bu arada mekân dolmaya başlamıştı. Konuştuklarını kimse duyamazdı. Silver tekrar lafa girdi: "Budapeşte'de tam bir katliam yaşandı. Bize belleği sağlayan Macar da öldü. Detaylara girmek istemiyorum. Lütfen ısrar etme."

"Tek bilmek istediğim hayati tehlike atlatıp atlatmadığın."

Silver köşeye sıkıştığını hissetti. Bu kadar önemli bir konuda ona yalan söyleyemezdi. Scarlet bunu hemen anlardı. Oysaki havaalanı yolunda Cristina'ya hiç tereddüt etmeden yalanlar saydırmıştı. Ama Cristina Scarlet değildi. Cristina belirsizliği temsil ediyordu, Scarlet ise güvenli bir sığınaktı.

"Evet, neredeyse ölüyordum."

Kadın bu cevaba hiç tepki vermedi. Bunu yapmak için binlerce sebebi olsa bile Silver'ı azarlamadı. Ona sadece birkaç saniye süren sert bir bakış atmakla yetindi.

"Yani çıkmazdayız, Budapeşte seyahatin işe yaramadı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korkarım öyle. Dosya bir anlığına açıldığında sadece birkaç kelimeyi not alabildim: *Final Shot*. Ama bu ne işime yarayacak bilmiyorum. Bir de hani şu İskandinav halklarının kullandığı çarpılı harften gördüm."

İlerleme yönünde gerçekten de çok az umut vardı.

"Pes mi edeceksin?"

Kadının kararlı bakışları ona vereceği cevapta destek oldu.

"Hayır, elbette hayır ama cesaretimin kırıldığını itiraf etmeliyim. *Final Shot*'ı internette aradım ama bulduğum tek şey ismini hiç duymadığım bir yazarın cinayet romanı oldu."

"Belki biri bize yardım edebilir. Sana hediye ettiğim korumalı telefon var ya, onu Gizli Servis'te çalışan eski bir... arkadaşım sayesinde buldum."

"Ne tür bir arkadaşmış bu?"

"Kıskandın mı?"

Scarlet ondan bunu gerçekten de duymak istiyordu.

"Ben mi? Yok artık daha neler..."

Onu kocasından hiç kıskanmadığı halde şimdi bir arkadaşından bahsetmesi neden ona rahatsızlık veriyordu? Bunun sebebi genç kadının bu arkadaşını tereddüt ederek tanımlaması mıydı? Silver'ın kafası karışmıştı.

"Bu arkadaşım kendine parlak bir kariyer yaptı ve şu an Gizli Servis'in tepesinde yürütme görevinde bulunuyor. Diğer taraftan kendisi bilişim teknolojileri uzmanıdır. Belki dosyayı geri getirebilir ya da belleği çalıştırabilir."

"Bence bu imkânsız ama sen denemek istersen..."

"Ya da *Final Shot* kelimelerinin ona bir şey ifade edip etmediğini sorabilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Scarlet bu kişinin güvenebileceğimiz biri olduğuna emin misin? Gizli Servis'te Lady Nightmare'in bir köstebeği olabilir."

"Ona canımı bile emanet ederim."

Bu, kendinden çok emin bir cevaptı. "O zaman demek oluyor ki bu adam senin eski sevgililerinden biri."

"Doğru tahmin."

Lanet olsun, diye düşündü içinde bir sancı hisseden Silver. "Küllenmiş ateşler bazen yeniden alev alabilir derler."

"Hayır teşekkürler, aşk hayatım zaten oldukça karmaşık bir durumda. Dün gece kocamın evini terk ettim ve Aventina Sokağı'ndaki daireye taşındım." Scarlet derin bir nefes aldı. "Guido'ya evliliğimizin bittiğini söyledim."

Silver'ın bu haberden heyecan duyması gerekirdi, oysa kendini birdenbire artık hiçbir bahane yaratamaz durumda buldu. Scarlet eskiden onu koruyan ekibin bir üyesiydi ve evliydi, olası sorunları önleyecek iki güzel sebepti bunlar Silver için. Artık ortada koruma ekibi yoktu, şimdi bu da yetmezmiş gibi kocası da aradan çıkmıştı. Genç kadın onunla gerçek bir ilişkiye başlamak üzere karşısında oturuyordu. Tabii hâlâ Lady Nightmare kâbusundan kurtulması gerekiyordu. Scarlet ona ne kadar yakın olursa onunla birlikte öldürülme riski de o kadar fazla olurdu. Ama Silver aylar sonra korkunun onu yönetmesine izin vermenin yanlış olduğunu düşünüyordu. Scarlet'tan öğrenmesi gereken bir şey vardı. Bu genç kadın kalbinden, hissettiklerinden yola çıkıyordu. Ama buna rağmen kaçamak bir cevap verdi.

"Kocan ne tepki verdi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kötü. Ama ona kızamam. Artık yürümüyordu hepsi bu."

"Senin için zor olmalı."

"Herkes için zor Silver."

"Doğru. Dinle, şu arkadaşına geri dönecek olursak, üçümüzün buluşmasını kabul eder mi sence? Ben belleği yanımda getiririm. Sanırım senin dizüstü bilgisayarına da ihtiyacımız olacak. Buluşma yerini arkadaşın seçebilir."

Scarlet gözlerini kırptı. Az önce Silver'a kocasını terk edip evden taşındığını söylemişti. Ama genç adam için en önemli şey hâlâ o bellekti. Hayatı tehlike altındaydı, bu durumda düşüncelerinin en tepesinde Lady Nightmare'in olması çok şaşırtıcı bir durum değildi ama kahretsin, duygusal açıdan ne zaman kendini bırakacaktı? Scarlet onu zorlamaması gerektiğini anladı. Önce o lanet olasıca bellek geliyordu. Kendi kendine bunun işe yaraması için dua etti.

Muhtemelen Hint kökenli olan zeytin rengi tenli genç bir kadın gül satmak üzere masaların arasında dolaşıyordu. İkiliye gülümseyerek şöyle dedi: "Kız arkadaşınız için bir gül almaz mısınız?"

"Biz sevgili değiliz," dedi Scarlet hemen Silver'dan önce atılıp.

Güllere bakan Silver çiçekçi kadına başıyla işaret ettikten sonra Scarlet'a döndü. "Üstünde kırmızı bir kıyafet var, saçların kızıl ve ismin Scarlet. Bu güzel tabloyu en iyi kırmızı bir gül tamamlar."

Kadın ona içine işleyen gözlerle baktı.

***

Silver üç gün sonra Scarlet'ın eski sevgilisi olan Gizli Ser-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vis görevlisi Sandro ile tanıştı. Buluşma yeri Scarlet'ın iş yerindeki açık alandı. Saat öğlen bir olduğundan dolayı çalışanların masaları boştu. Polis memurları ya öğle yemeğinde ya da görevdeydi. Burada huzur içinde konuşabilirlerdi.

Sandro gerçekten de çok yakışıklıydı. Bakımlı sakalları ve kısa saçları yüzünün mükemmel çizgilerini ve canlı bakışlarını neredeyse silikleştirip ona sert bir ifade veriyordu. Geniş göğsü leğen kemiğine doğru bir V oluşturarak iniyordu. Çok şey görüp geçirdiği halde hâlâ dünyayı iyileştirebileceğine inanan hafif bir gülümsemesi vardı. Bir kadının böyle bir erkeğe aşık olması kolaydı. Silver kendini yetersiz hissetti. Scarlet onları tanıştırırken Sandro büyük elleriyle ona zarar vermek istemezmiş gibi bilerek sıkı tokalaşmadı. Tüm bunların yanında çok da başarılı biri olmalıydı.

"Şimdi, anladığım kadarıyla reality şovların sahibi olan kadını arıyorsun ve bu bellek bu yönde önemli bilgiler içeriyor olabilir."

"Aynen öyle."

"Sandro Lady Nightmare dosyasını biliyor, sana yardımcı olmaya çalışacak ama sen de faydası olabilecek her detayı ona anlatmalısın," diye açıkladı Scarlet.

"Lady Nightmare... takma isimler konusunda hayal dünyanız çok geniş."

Sandro Scarlet'ın bilgisayarını alıp belleği yuvaya yerleştirdi.

Durumu anlaması için on saniye yetti: "Bellek gitmiş, hiçbir işimize yaramaz. Masaüstüne kaydedilmiş olan .rkl dosyası ise geri yüklenemiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tahmin ediyordum," dedi Silver.

"Bu kadar çabuk pes etmeyelim. Scarlet bana dosyanın açıldığı o birkaç saniyelik anda senin bir şeyler okumayı başardığını söyledi."

"Çok az şey: *Final Shot* ve İskandinavya'da kullanılan ortası çizgili bir o harfi."

"Ortası çizgili o... bu kadar mı?"

"Bu harf kısa bir kelimenin içinde geçiyordu ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Daha önce duyduğum bir şey değildi."

"Daha net olursak; Norveç, İsveç ve Finlandiya'nın bir bölümü İskandinavya içindedir. Ama bu çizgili o harfi sadece Norveç, Danimarka ve Faroe Adaları'nda kullanılır."

Sandro bilmişlik taslamayı seviyordu anlaşılan. En azından onun da bir kusur vardı demek ki. Ama keşke bu zayıf nokta Silver'ın üstünlük kurabileceği bir alan olsaydı.

"Alanı biraz daralttık ama bir yerlere ulaşmak için yeterli olduğunun sanmıyorum," dedi Scarlet.

"Doğru. Ama daha diğer kelimelere kafa yormadık. Şu *Final Shot* çok ilgimi çekiyor. Bakalım neymiş."

"İnternette aramak boşuna, ben her şekilde denedim."

"Ne interneti, ben Darknet kullanmak istiyorum."

"Darknet mi? Bundan bahsedildiğini duydum ama bir efsane olduğunu düşünüyordum."

"Oysaki gerçekten de var Silver. Bakın web altı yüz milyar belgeden oluşur. Google bunların yalnızca üç ya da dört milyarını indeksler. Bunun ardında arama motorları tarafından belirlenemeyen gizli bir evren vardır. Gizli ağlara girmeye izin veren özel programlar yardımıyla açılan derin bir web dünyası,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yani ağın içindeki ağlar. Bu ağlara bazen Darknet denir çünkü uyuşturucu, çocuk pornosu ve hastalıklı insan zihninin kavrayabildiği her şeyi arayan ve satan kullanıcılara ayrılmıştır."

Fikir mantıklıydı. Lady Nightmare hareket alanını genişletmiş olabilirdi. Reality şovun şifreli televizyon kanalları yerlerini Darknet'e bırakmıştı. Tüm derin webe hükmedecek bu organizasyonu kuracak parayı nereden bulmuştu? Ve müşterilerine ne sunuyordu? Silver çocuk pornosu ve uyuşturucuyu hemen eledi. Bunlardan ilki için çok rekabet vardı, ikincisi ise çok riskliydi. Sonra içinde gittikçe büyüyen soruyu sordu: "Darknet'e nasıl giriliyor?"

"Kimliği anonim kalarak ağda gezinmeye izin veren programlar kullanarak. Ve ben bu programlardan bir tane biliyorum. Şu an bunlardan 'Tor' adlı olan birini kullanıyorum. Bunlara ulaşmak hiç de zor değil. Bloggerlar arasında çok popülerdir. Gördüğünüz üzere, sıradan bir arama motoru gibi kullanılıyor. Ama şimdi ben burada Final Shot yazıp tuşa basıyorum..."

Ekranda mavi tonları üzerinde son derece sade ve etkileyici görünen bir sayfa belirdi. İlk bölümde hiç görülmedik bir logo vardı: Bir vizör sunmakta olan bir çift el. Bunun altında ise şöyle yazıyordu: *FINAL SHOT – öldürmek bizim işimiz.* Beyaz zemin üstünde kullanılan yazı karakteri siyah çubuk şeklinde doğrusal bir yapıya sahipti, bu yüzden de büyütmeye gerek kalmadan rahatça okunuyordu. Görseller ise en küçük detayına kadar inceleme gerektiriyordu. Her bir fotoğrafa kapsamlı bir teknik şema eklenmişti. İki katalog vardı ve üzerlerine tıklanmak suretiyle birinden diğerine kolaylıkla geçilebiliyordu. Her şey son derece pratik, sezgisel ve hızlıydı. İnsan böyle bir sitede gözü kapalı bile gezinebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çünkü eğer gözler açık kalırsa başka tarafa çevrilebilirlerdi.

Web sitesi iki "ürün" sunuyordu: Silah ve kiralık katil. Tabancadan bazukaya, el bombasından RPG roketatara kadar her tip ve boyutta silah vardı. Ve her durum için seri katil bulunabiliyordu. Komşusunu öldürmek isteyene ayrı, bir politikacıyı ya da işadamını öldürmek isteyene ayrı ücretlerde farklı seri katiller sunuluyordu. Bu iki bölümün sürekli güncellenen zengin bir veri tabanı vardı. Tipine, fiyatına, teknik özelliklerine, boyutlarına, markasına, üretim tarihi ve/veya üretim yerine göre silah seçilebiliyordu. Hizmet alınacak katile kurbanla ilgili bilgiler iletilip ifa günü ve/veya yeri belirlenebiliyor, cinayet yönetimi seçilip birkaç kişinin aynı katliamda ya da aynı anda farklı yerlerde öldürülmesi tercih edilebiliyordu. Elbette ki gizlilik garantisi vardı. Müşterilerin hizmet tamamlandıktan sonra yorumlarını bırakabilecekleri bir köşe vardı. Bilgisayarın başındaki üçlü, Final Shot tarafından sunulan seri katillerinde verimliliğini ve "hizmet kalitesini" öven anormal birkaç cümleyi okudu.

"İnanılacak gibi değil," dedi Sandro.

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Silver. "Bu kadını tanıyorum ben, cinayeti bir iş kolu olarak görür. Ama ben bile onun gereksinimlere göre katil kiralayacağını düşünemezdim."

"Beni şaşırtan bu sitenin böyle dev bir iş sirkülasyonu sağlıyor olması. Tüm dünyada savaş silahları da dahil olmak üzere bu kadar çok silahı nasıl gezdirebildiklerini anlayamıyorum. Ve parası ödenen suikastçılarla talep edenler arasında aracılık yaparak bu işi döndürdüklerine inanmıyorum. Kâr marjı bu tür bir yapı için yetersiz kalır çünkü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu an önemli olan Lady Nightmare'i yakalamak ve örgütünü yok etmek!" dedi Scarlet.

Silver derin bir iç çekti: "Bu o kadar kolay olmayacak..."

"Haklı," dedi araya giren Sandro. "Bunlar görünmez siteler. Kullanıcı aradığı siteye ulaşmadan önce sınırsız sayıda sunucuda âdeta bir pinpon topu gibi sekip durur. Site sahibinin IP'si beş dakikada bir yenilenir. Yani sonuç olarak Final Shot'ın nerede olduğunu bulamayız."

"Peki ya paralar, para akışını izlemek bir işe yaramaz mı?"

"Ne yazık ki hayır. Belki sen fark etmedin ama fiyatlar dolar ya da euro değil, bitcoin."

"Yani?"

"Bu ardından iz bırakmayan elektronik, yani sanal bir para. Önce kredi kartıyla bitcoin satın alınıyor, sonra da işlem yapılıyor. Basit, güvenli ve gizli. Finans Teknolojileri Dolandırıcılık Merkezi'nin uzmanları bazen bize bu konuda bilgi sağlıyorlar ama şu ana kadar geldiğimiz noktada neredeyse hiç gücümüz yok. Üstelik herkes bu kadını bir suç dehası olarak tanımlıyor, kafasının rahat etmesi için süper bilgisayar dehâlârına sahip olduğundan hiç şüphem yok."

O ana kadar Sandro'nun arkasında ayakta dikilen Silver ve Scarlet birden oturma ihtiyacı hissettiler. Derin bir hüsran içindeydiler.

Gizli Servis görevlisi sordu: "Cristina kim?"

Silver hemen Scarlet'a döndü: "Ona sen mi söyledin?"

"Elbette, önemli bir bilgi olduğunu düşündüm."

Her şeyi, yani neredeyse her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

“”Kendini Gizli Servis görevlisi olarak tanıttı.”

“Bu mümkün, böyle çok insan var.”

“Onu tanıyorsundur belki, dilinde bir pirsing var.”

“Bu onu tanımak için yeterli değil. Yeni takmış olabilir ya da sadece görevdeyken kılık değiştirmek üzere kullandığı bir aksesuardır.”

“Sarışın ve çok güzel olduğunu eklememe izin ver o zaman.”

“Ah, bunu bana söylememiştin,” diye tısladı Scarlet.

Sandro’nun gülümsemesi belirginleşti: “Kaç yaşında? Konuşmasında değişik bir aksan fark ettin mi? Hiç amirlerinden bahsetti mi?”

“Yirmi beş yaşından fazla olduğunu sanmıyorum.”

“İlginç bilgiler gelmeye devam ediyor,” dedi Scarlet.

“Aksanlı konuşmuyor ve hiçbir üstünden bahsetmedi.”

“Görevi neymiş peki?”

“Koruma almayı reddetmeme rağmen beni korumak. Çünkü sadece benim için değil başkaları için de büyük bir tehlike olarak gördükleri Lady Nightmare’e ulaşabilmek için benim önemli bir referans olduğumu düşünüyorlar.”

“Bu kadar genç bir ajana böyle hassas bir görev vermiş olmaları olağandışı ama kimbilir belki de üstün yetenekli biridir. Ben hiç rastlamadım ama her şey mümkün. Gizli Servis kimsenin anlayamayacağı şekilde saman altından su yürütür, sadece en tepedekiler kimin ne yaptığını bilir.”

“O zaman bu kıza güvenebilirim.”

“Onu tanıyanlar var mı araştıracağım. İlk önemli görevini almış yeni görevlilerden biri olabilir. Ama anlamadığım bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey var: Şu an senin burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet biliyor çünkü hareketlerimi bir tabletten izleyebiliyor. Muhtemelen Google Haritalar gibi bir program kullanıyor."

"İyi de yerini nasıl tespit ediyor? Bu gibi durumlar için telefon hiç de güvenilir değildir, sonuçta evde unutup çıkabilirsin."

"Bana sadece kendi tabletinde görülen bir madde enjekte etti."

"Ne? Enjekte etti, derken? Olup biten her şeyi hep en son benim öğrenmem adil mi?"

Scarlet sabrını kaybetmek üzereydi. Silver ondan başka ne bilgileri saklamıştı? Şimdiyse eski sevgilisine güven içinde her şeyi yumurtluyordu. İşler hiç de yolunda değildi, hem de hiç.

"Dahiyane! Kanında dolaşan bir madde, bu durumda seninle birlikte her yeri geziyor demektir. Tablet üstünde görünen bir 'işaretleyici'. İlk defa böyle bir şey duyuyorum. Ajan Cristina'nın elinde çok ileri teknolojiler var ve hatta belki nano teknoloji bile kullanıyordu. Henüz ölmediğine göre herhalde bu madde zehirli değil."

"Evet, kendisi de öyle dedi."

"Yerinde olsam ben her halükârda bir kan testi yaptırırdım."

"Ah çok güzel şimdi içim rahatladı."

Sandro gülümseyerek açıklamaya koyuldu: "Zehir var mı diye değil. Seni zehirlemek isteseler çok daha farklı şeyler kullanırlardı. Test yaptırmanı söylememin sebebi maddenin içeriğini bilmek istediğimden. Sana bunu nasıl enjekte etti?"

"Elimin tersini hafifçe kesti, sonra da bandı yapıştırdı, bu da maddeyi yavaşça kana işledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonra bana daha detaylı anlatırsın," diye homurdandı Scarlet.

"Çok ilginç," dedi Sandro.

Sandro Final Shot'ın coğrafi konumundan çok bu durumla ilgilenmişti. Anlaşılan o ki derin internette sayısız korkunç şey görmüştü o güne kadar. Bu yeni organizasyon listede sadece bir yenisiydi. Oysaki casusluk teknikleri çok merakını çekiyordu, belki de bu işinin keyifli tarafını ortaya koyduğu içindi.

"Final Shot'ı araştırmaya devam edeceğim ve gelişme olursa haber veririm. O kadının yakalanmasını dört gözle beklediğini biliyorum. Ve şu Cristina'yı da araştıracağım. Bu bağlamda senden onunla ilgili olabildiğince çok bilgi toplamanı istiyorum. Böylece amirinin kim olduğunu anlayıp ikili oynamadığından emin olabiliriz. Bir de şu kısa bir an için gördüğün çizgili o harfini içeren kelimeyi hatırlamak için kendini zorlamanı istiyorum. Bir insan ya da şehir ismi olabilir. Faydası dokunabilir."

Scarlet'ın ofisinden çıktıkları anda Sandro, Silver'a yaklaştı. "Dinle, benim üstüme vazife değil ama eski sevgilimin senden hoşlandığını fark ettim."

Silver böyle bir şeye hazırlıksız yakalanmıştı. Özel hayata bu şekilde bir göndermeyi hiç beklemiyordu. "Olabilir," diye kekeledi.

"Senin de ona karşı boş olmadığın açık. Peki o zaman neden direniyorsun? Akan bir nehrin tam ortasındasınız gibi geldi bana."

"İyi bir gizli servis ajanından da hiçbir şey saklanmıyor. Neden kendimi bırakmama sebebime gelince… çok basit: Ben

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir hedefim. Ona bir şey olmasını istemiyorum."

"Bu işi yapan herkese her gün bir şey olabilir. Alışveriş merkezinde çalışmıyor sonuçta, o her sabah çekmecesinden görev tabancasını alıyor."

Sandro'nun söylediklerinde doğruluk payı vardı.

Silver ona gülümseyerek şöyle dedi: "Bunu düşüneceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaderin Gücü

Psikopat, Scarlet'ın ofisine girdiğinde Sandro ve Silver gideli yarım saat kadar olmuştu.

"Benimle gel," dedi Scarlet onu görür görmez.

"Nereye gidiyoruz?"

"Merak etme ben sürerim."

Psikopat kendisine bahane uyduracak ve hoş olmayan emrivakilerden kurtaracak vakit tanımayan bu tarz zorlayıcı tavırlardan nefret ediyordu.

Arabada hiç konuşma olmadı. Psikopat genellikle çok az konuşuyordu zaten, özellikle de iş saatlerinde, Scarlet ise açacağı hassas konuya uygun kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi.

Sessizliği kıran o oldu: "Adli tıp birimiyle görüştüm. Bana Audi'nin el freni bağ buçuklarının net bir şekilde kesilmiş olduğunu söylediler, hem de tel keski benzeri bir alet ile."

"Beni Rambo aleyhine tanıklık yapmaya mı zorlayacaksın? Sana bu konuyla ilgili ne düşündüğümü söyledim. Sana güvendiğime pişman etme beni."

"Sadece anlattıklarının bilimsel verilerle desteklendiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylüyorum. Temelsiz ve karanlığa yapılan bir atlayış değil bu."

"Onu yakalamak için bunun yeterli olmayacağını iyi biliyorsun."

"Hayır, ama bu arada ortaya başka deliller de çıkabilir. Rambo'nun bilgisayarını ve telefonunu takibe aldırdım."

"Kahretsin, eğer bunu fark ederse ekibin içinden bir kurban daha çıkacak demektir."

"Bana mı diyorsun? İşe el atmışken Domina'yı da dinlemeye aldırdım."

"Takım liderini! Nasıl izin aldın?"

"Gizli Servis'te tanıdığım biri var."

"Sen her zaman aklına koyduğunu yapan bir tipsin ama burada büyük riske giriyorsun. Hata yapsan da yapmasan da durum bu."

"Sen de risk altındasın Psikopat."

"Eğer konuşursam öyle."

"Rambo'nun senden şüphelenmeyeceği ne malum? Ya senin olup biteni bildiğini ve görgü tanığı olduğunu öğrenirse?"

"Lanet olsun Scarlet, sence de biraz abartmıyor musun? Tanığı korkutarak mı delil elde edeceksin? Üstelik bu tanık senin meslektaşın."

Psikopat gittikçe daha da geriliyordu. Araba durduğunda ruh hali iyice fırtınalı bir hal aldı. Çünkü tam karşılarında üç kemerli büyük bir girişi olan yan yana dizilmiş iki yapı duruyordu. Hayırseverlik, umut, meditasyon ve sessizliği temsil eden dört heykel ona sert gözlerle bakıyor gibiydi. Verano Mezarlığı'nın önündeydiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi amacın ne, beni Buda'nın mezarının önüne mi sürüklemek istiyorsun?"

"Buna gerek yok, mesajı aldın zaten. Buda'nın katilinin adalete teslim edildiğini bilip huzur içinde uyumasını bir tek sen sağlayabilirsin."

"Güzel konuşuyorsun ama fikir değiştirmeyeceğim. Bitti mi?"

"Hayır. Yedi yıl önce sen ve Buda bir çatışmaya karışmıştınız."

"Şimdi de sıra meslektaşlarının geçmişlerini araştırmaya mı geldi? Sen tam bir pisliksin!"

"Olabilir ama bu, senin o zaman içine düştüğün durumun vahametini değiştirmez. Mermin bitmişti. Eğer Buda hayatını tehlikeye atarak araya girmemiş olsa muhtemelen şu an sen de Verano'da yatıyor olacaktın."

"Bunu bilemezsin."

"Ben bilemem elbette ama sen biliyorsun. Gerçekten de şu an hayatta olabileceğini düşünüyor musun?"

Psikopat arkasına yaslandı. Tüm hayatı boyunca sadece görevini yaparak olabilecek hasarı en aza indirmeye çalışmıştı. İnisiyatif almaktan ve kahramanlık yapmaktan hep kaçınmıştı. O araba kullanmayı seviyordu. Babası polis olduğu için o da polis olmuştu ama bu işi hiç sevememişti. Tüm aileyi geçindirmek zordu, bu yüzden de koruma ekibine katılmaya mecbur kalmıştı. Ama bu ağır bir işti. Ve düşündüğünden çok daha tehlikeliydi. Yakın zamanda bu hizmet görevini bitirip sadece evrak işiyle uğraşmayı dört gözle bekliyordu. Böylece emekliliğini sabırla bekleyen sıradan bir memur halini alacak ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

burnunu onu ilgilendirmeyen konulara sokmak zorunda kalmayacaktı.

"Benim tanıklığım Rambo'yu mahkûm etmeye yetmeyecek. Hatta Adli Tıp bile bana hak vermeyecek."

"Bunu göreceğiz. En azından sen doğru olanı yapmış olacaksın ve başın dik yürüyeceksin."

"Başı dik yürümenin benim için hiçbir önemi yok, ben sadece hayatta kalmak istiyorum."

"Korktuğunu ve sözkonusu kişinin bir meslektaşın olduğunu anlıyorum, ama... bunu Buda'ya borçlusun."

"Beni merkeze götür."

Dönüş yolu gidişten çok daha sessiz geçti.

Scarlet koridorda genç adama baktı. Psikopat'ın bakışları boştu. Onu ikna etmeyi başaramamıştı. Ortada kayıp zaman, boşa sarf edilmiş enerji, kaybedilmiş umutlar vardı o kadar. Bir insanda cesaret vardı ya da yoktu.

Sonra Psikopat bir şey söyledi ama o kadar alçak sesle konuştu ki Scarlet yanlış duyduğunu düşündü: "Lütfen bana eşlik et. Bu işi şimdi yapmazsam bir daha asla yapamam."

Scarlet ona sarılıp yanağına şükran dolu bir öpücük kondurdu.

"Sana pislik dediğim için üzgünüm."

"Ah hiç merak etme, son günlerde bana bunu söyleyen tek kişi sen değilsin."

***

Artık Final Shot'ın ne olduğunu biliyordu. Son anda görüp bir kenara not etmeyi başardığı bu iki kelime birden bir anlam ve netlik kazanmış, Lady Nightmare'in dehası önünde saygıy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

la eğilen bir internet sitesine dönüşmüştü. Bu, ileri doğru çok küçük bir adımdı. Ve Sandro sayesinde olmuştu. Scarlet'ın eski sevgilisi Silver'ın üstünde mükemmel bir izlenim yaratmıştı. Çok yetenekli, güvenilir bir adamdı ve ilk andan itibaren çok kıymetli bir müttefik olmuştu. Uzun karanlık günlerden sonra Silver umudun o unuttuğu tadını yeniden alabiliyordu. Belki de örgütün faaliyet gösterdiği yeri bulabilirdi. Biraz şansla iki yıl önce reality şovun dağıtılmasıyla sonlanan operasyonun bir benzerini daha başlatabilirdi. Ama bu sefer o katilin yakalanması gerekiyordu. Hesabı kapatmak için onu öldürmek daha iyi olurdu.

Kafasında oluşan bu düşünceler Silver'ı hayrete düşürdü. Her zaman için bir soykırım suçlusunun bile bir avukata ve adil bir yargılanmaya hakkı olduğuna inanmıştı. Ama kendisi ceza çekmemiş bir katile dönüştüğünden beri paradoksal olarak başka katillere karşı daha dramatik bir tutum içine girmişti.

Belki de polise gidip eteklerindekileri ortaya dökmeliydi. Böylece tutuklanır ve her gün kendisine zoraki olarak eşlik eden gardiyanlar ile daha güvende olurdu.

Hayır. Budapeşte'de o evde silahsız tek kişi oydu, kendini korumak için ateş etmiş ve iki tehlikeli suçluyu öldürmüştü. Kader böyleydi. Kaderin gücü her şeye rağmen onu koruyup Macar'la Turner'ı "yakmıştı". Bu onu ne pahasına olursa olsun Lady Nightmare'le savaşmaya mecbur bırakan bir kaderdi, ikisinden biri ortadan kalkmadan da sonlanmayacaktı.

Televizyonda bir komedi programı izliyordu. Komedileri gerçek hayata uzak oldukları için çok anlamsız buluyordu. Ama fazla tercih şansı yoktu. Hangi kanalı açsa er ya da geç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ölümle ilgili sahneler ortaya çıkıyordu. Karanlık haber bültenleri, aksiyon filmleri, polisiye diziler, kadın ölümleri üstüne tartışma programları, hatta ceylan yakalayan aslanlar üstüne belgeseller. Adadan döndükten sonra dikkatini çeken bir şeydi bu: Programların yüzde sekseni ölüm sunuyordu. Anlaşılan o ki insanlar böyle görüntülere karşı bir açlık içindeydi; Silver'da ise hazımsızlık yapıyordu ve önceden olduğu gibi duyarsızca izleyemiyordu. Adadan önce, kâbustan önce olduğu gibi...

Tam o sırada zil çaldı. Scarlet mıydı? Hassas bir insan olduğu için genellikle uğramadan önce haber verirdi. Babası mıydı yoksa? O da daha birkaç gün önce gelmişti. Az sayıda arkadaşından biri olması da zordu. Onları son zamanlarda çok ihmal etmişti çünkü. Bunun sebebi biraz da insanların yok yere tehlikeli durumlara düşmelerinden korkmasıydı. Belki Improta'ydı. Akşamın dokuzunda mı?

"Silver yukarı gelebilir miyim?"

"Selam Cristina." Bir anlık tereddütten sonra ekledi: "İkinci kat soldaki daire."

Onu birkaç hafta önce Budapeşte'den döndüklerinden beri görmüyordu. Acaba bu zaman zarfında onu takip etmiş miydi? Gittiği yerler kontrol altında mıydı? Bunu çok merak ediyordu. Cristina yaşayan bir bilmeceydi: Koruma istemeyen bir hedefi koruyan bir ajandı. Olası bir saldırı anında vaktinde yetişebilmesi imkânsızdı. Ama Silver'ın gözünden kaçan noktaları fark edip bir ölüm planını yok edebilirdi. Sandro ona kızdan bilgi edinmesini önermişti. Uygun fırsat kapısına gelmişti. Peki ama neden Cristina onunla buluşmak için gece evine gelmeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tercih etmişti? Belki ona anlatacağı gelişmeler vardı. Onu kapıda bekledi. Gördüğü karşısında ise kayıtsız kalamadı.

Siyah deri ceket, dar elastik etek, siyah ince çoraplarla vurgulanan bir çift uzun, baştan çıkarıcı bacak ve yüksek topuklu siyah çizmeler. Boyu Silver'dan uzundu, "dudaklarıma bak" der gibi duran kırmızı bir ruj sürmüştü, parfümü ise hovarda bir geceye çok uygundu. Kısacası tek kelimeyle çarpıcıydı.

"Ah, ne güzel bir ev. Uzun süredir yaşadığın yeri merak ediyordum."

Önemli haberleri varsa bile bunları söylemek için acele eder gibi bir hali yoktu.

"Bunu nereye asayım?"

Ceketini çıkarmasıyla birlikte ilk üç düğmesi açık olan kırmızı ipek gömleği gözler önüne serilmişti. İçindeki siyah dantel sutyenini fark etmemek imkânsızdı. Silver kayıtsızlığını korumak için çok zorlandı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Bu arada kız kanepeye yerleşti. Elini yanındaki boş alana vurarak Silver'ı yanına davet etti.

"İyi. Senin nasıl olduğunu görmek istedim."

"Akşamın dokuzunda mı?"

"İş için geldiğimi söylemedim ki. Bana içecek bir şeyler ikram edecek misin?"

Silver ortada bir tuhaflık olduğunu hissetti. Eğer iş için değilse, o şekilde giyinmiş Cristina o saatte evinde ne arıyordu? Ve neden ona çekici bir maçonun karşısındaymış gibi bakıyordu?

"Alkolsüz bir şeyler olur mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha serti de olur, teşekkürler."

Silver içkide abartıyı sevmeyen biriydi, limon likörü şişesini aldı.

"Işıkları biraz kısar mısın? Film setinde gibiyiz."

Oda yüz vatlık tek ampullü bir lambayla aydınlanıyordu ama Silver itiraz etmeden denileni yaptı. Abajuru açıp ışığı hoş bir loş ortam yaratacak şekilde tavana verdi. O an kız ondan Everest'e tırmanmasını istese bunu ciddi olarak düşüneceği hissine kapıldı.

"Böyle daha iyi. Sen içmiyor musun?"

"Bir bira açacağım şimdi."

"Sen de likör içsene, haydi ama."

"Alkol tüketmiyorum başımı ağrıtıyor."

Birkaç saniye sonra elinde kızın servis ettiği içi likör dolu bir bardak buldu. İçinden yemek yemiş olduğuna şükretti.

"Bu akşam pirsingini takmamışsın."

"Pek hoşuna gitmediğini gördüm ve çıkarmaya karar verdim."

"Sürekli takmıyor musun?"

"Yalnızca yatarken çıkarırım, tıpkı sutyenim gibi."

Böyle bir durumda insanın hayal gücün kontrol edebilmesi zordu.

Bu kızın Silver'ı baştan çıkarmaya çalıştığından artık hiç şüphe yoktu.

Silver konuyu değiştirmeye çalıştı. Final Shot belleğinden konuşmak istemedi. Ne kadar çekici olursa olsun bu kız gizli bir ajandı ve hareketleri belirsizdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Soruşturmayla ilgili gelişme var mı? Peşimdeki kadınla ilgili bir şey buldun mu?"

"Hayır, ama Interpol er ya da geç onu kafesleyecek. Bu arada ben de seni korumak zorundayım."

"Beni takip etmekle sınırlı kalmak saldırı anında yeterli olmayacaktır."

"İşte bu gece burada olmamın sebebi de bu. Şu andan itibaren hep senin yanında olmak istiyorum. Böylece bana emanet edilen görevi layığıyla yerine getirebilirim."

"Koruma istemediğimi biliyorsun."

"Ben sıradan bir koruma görevlisi olma niyetinde değilim."

"Niyetin ne öyleyse?"

Kız bir elini uzatıp Silver'ın kolunu ikna edici bir tavırla okşadı. Sonra yanına yaklaştı, hem de çok yakınına. Burunları neredeyse birbirine değecek kadar yakınına. Kız ona bakarken dayanılmazdı. Sonra ilk girişimde bulunup genç adamı öptü. O kadar şehvetliydi ki Silver'ın tüm hücrelerini harekete geçirdi. Cristina'nın pirsingsiz dili Silver'ın ağzında özel bir yetenekle dolanıyordu. Silver ona teslim olmaktan başka bir şey yapamadı. İnce ve derinden bir ses ona kendini bırakmasını söylüyordu.

Kız hemen sonra yaptığı şeyin sonuçlarını görebilmek için geri çekildi. İşe tekrar koyulmadan önce eserini görebilmek üzere geri uzaklaşıp bakan bir heykeltıraş gibi.

Silver kendini yeni oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi hissetti ama bunu biraz soluklanıp kendine gelmek için bir fırsat bildi.

"Neler olduğunu anladığımı sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak Silver, Gizli Servis'te çalışan kadınların karmaşık bir hayatı vardır. İşle zevki bir arada götürmek zordur. Ama bu iki şeyi birleştirebileceğin anlar vardır. İşte bu da onlardan biri. Birbirimizi daha yakından tanıyıp biraz eğlenebiliriz. Beni etrafına kız arkadaşın olarak tanıtabilirsin. Sonuçta pek de yalan sayılmaz. Böylece kimsenin dikkatini çekmem. Seni izlerken gördüğüm kadarıyla pek sosyal hayatın yok. Sadece alışveriş yapmak, polis merkezine gitmek ya da o polis arkadaşını görmek için dışarı çıkıyorsun."

"Her halükârda hayatın tehlikeye girer."

"Eh, Gizli Servis'e giren herkes kendisinin neyi beklediğini bilir. Ne diyorsun? Bu senin için büyük bir adım olur: Daha fazla korunma ve muhteşem seks, ikisi bir arada."

Bunu söyledikten sonra yüzünü ellerinin arasına alıp onu bir kez daha öptü, bedenini onun bedenine iyice bastırıp Silver'ı kanepenin arkasına iyice yasladı.

Tam o anda Silver'ın telefonu çaldı.

Kız ona tehditkâr gözlerle baktı: "Cevap vermeyeceksin değil mi?"

İçindeki arzu ona telefonu açmaması için binlerce sebep sıralarken beyni tam tersini yapması yönünde tek bir şey söylüyordu. İnanılmaz bir şekilde beyni kazandı.

"Sadece kimin aradığına bakacağım. Kıpırdama."

Telefonu alıp yazan ismi okudu.

"Alo, Scarlet?"

"Merhaba, bu saatte aradığım için kusura bakma. Bugün sen gittikten sonra çılgınca bir şey oldu. Biraz vaktin varsa sana hepsini anlatacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Scarlet'ın sesi neşeli geliyordu.

"Neredesin?" diye sordu kadına.

"Evinin önündeki park yerindeyim. Yukarı geliyorum."

Silver bir anlığına bayılacak gibi oldu.

"Hayır, bekle!"

Kadının sesindeki heyecan kayboluverdi: "Neden? Misafirlerin mi var?"

"Evet, yalnız değilim."

Silver'ın arkasında beliriveren Cristina adamın elinden cep telefonunu kapıverdi.

"Selam Scarlet, ben Cristina. Silver sana benden bahsetmiştir. Silver sana bunu söylemek istemezdi eminim ama misafiri benim."

Scarlet kısa bir sessizlikten sonra konuştu: "Koruduğun kişiyi ziyaret etmek için biraz geç bir saat değil mi?"

"Ben iş için gelmedim ki."

Rahatsızlık dolu bir sessizlik daha oldu.

"Rahatsızlık verdiysem özür dilerim."

Silver telefonu Cristina'nın bakımlı ellerinden sökercesine geri aldı.

"Scarlet bekle! Ben…"

Ama kadın telefonu çoktan kapatmıştı bile.

Silver telefonu kanepeye fırlattıktan sonra Cristina'ya dönüp sertçe sordu: "Ne yaptın sen?"

"Seni büyük bir yükten kurtardım. Ona yalan söylemeyi mi tercih ederdin?"

"Pişmiş aşa su kattın sen. Böyle yaparak sanki bu gece seni buraya davet edenin ben olduğum izlenimi yarattın. Halbuki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tamamen kendi isteğinle geldin."

"Scarlet biz yatağa girmeden bir dakika önce aradı. Gerçek bu. Eğer aklında biri polis diğeri Gizli Servis ajanı iki sevgili idare etmek varsa, bu imkânsız. Bir seçim yapmak zorundasın. Ve bunu hemen şimdi yapman gerekiyor. Ben o kadının senin için eğlencelik olduğunu düşünüyordum. Yoksa yanıldım mı?"

Silver başını iki yana salladı. Karşısındaki kadın muhteşem bir şeydi ama seçimlerini yönlendirmek ister gibi bir hali vardı. Scarlet ne onun kadar güzel ne de onun kadar gençti ama Silver'a karşı duygusal bir şeyler hissediyordu. Belki. Peki ya kocasına geri dönerse? Ya da Gizli Servis'teki eski sevgilisine? Ya Silver'la Cristina arasında kimbilir ne tür bir ilişki olduğuna inanırsa? Dürüst olmak gerekirse Scarlet aramamış olsaydı Silver'ın durmaya hiç niyeti yoktu. Sonuna kadar gidecekti.

"Evet, kaldığımız yerden devam ediyor muyuz yoksa gitmemi mi tercih edersin? Benimle ikinci şansın olmaz baştan söyleyeyim."

İşte bu da iki kadın arasındaki başka bir farktı. Scarlet ona birden fazla şans vermişti, onun sessizliğine katlanmış mazeretlerini kabul etmişti. Her şekilde Silver'ı büyük bir sabırla bekliyordu. Onu pizzacıya davet eden Scarlet'ı kırmızı elbisesi içinde gözünün önüne getirdi.

"Cristina korkarım ki bizim için gece burada bitti."

Genç kadın ona böyle bir cevap beklemiyormuş gibi şaşkın gözlerle baktı. Belki de ilk kez reddediliyordu. Ama bu gibi durumlarda utanacak bir tip değildi. Evden ayrılmadan önce son zehirli cümlesini kurdu: "Böylesi daha iyi, yatakta çok sıkıcı bir tip gibi duruyorsun zaten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Scarlet eve dönmüştü. Silver birkaç kez aramıştı ama onun hastalıklı mazeretlerini dinlemek istemiyordu. Bu yüzden de telefonunu sessize almıştı.

Bir saat önce ne kadar da neşeliydi. Böylece akşam yemeğinden sonra Silver'a gidip ona Psikopat'ın tanıklık yapma kararını ve Rambo'nun üstüne bir tonluk bir kütle gibi çökecek bu ağır şahitliği bizzat izlediğini yüz yüze söylemek istemişti. Psikopat gördüklerini anlatırken birçok kez Scarlet'ın gözlerini aramış ve karşılığından kadından destek dolu bakışlar almıştı.

Şimdiyse Scarlet'ın yardıma ihtiyacı vardı. Tüm parasını Silver'a oynamış ve kaybetmişti. Birlikte kuracakları geleceğe veda etmeleri için ortaya yirmi beşlik bir kurnazın çıkması yetmişti. Duygusal yaşamı gittikçe güçleşiyordu. Terk ettiği kocası ondan nefret ediyordu. Parmağında yüzük taşıyan eski sevgilisi onun için tam bir pişmanlık sebebi olmaya başlamıştı. Ebeveynleri çok uzakta yaşıyordu. İçini dökebileceği kimsesi yoktu. Gerçek bir arkadaşı bile yoktu. Kız arkadaş konusu tam bir dar boğazdaydı zaten. Erkeklerle dolu bir ortamda yaşıyor, erkeklerle dolu bir ortamda çalışıyordu. Bu yüzden de başka kadınlarla hiçbir bağlantı noktası yoktu.

Uykusu yoktu. Gecenin uzun ve rahatsız edici olacağını tahmin etmek hiç de zor değildi. Siyah beyaz eski bir komedi filmi izleyerek kafasını dağıtmaya çalıştı ama duyduğu rahatsızlık ruhunu delmeye devam ediyordu. Belki de Guido'yu terk etmekle yanlış yapmıştı. Sonuçta kocası onu çok seviyordu. Kendini yalnızlık dolu bir kadere mi hapsetmişti? Otuz beş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşındaydı ve çocuğu yoktu. Belki mesleki riskler ve her gün yaşadığı iğrenç olaylar düşünülecek olursa polis bir kadının çocuk sahibi olmayı arzulaması pek de mantıklı değildi. Çabalamak için herhangi bir umut, hedef ya da somut projeleri yoktu. Her yer toz toprak ve yıkıntıydı.

Biri zili çaldı. Gecenin on birinde kim gelmiş olabilirdi?

"Affedersin Scarlet, tam bir aptal gibi davandım. Arabaya atlayıp sana geldim. Yukarı çıkabilir miyim?"

"Üzgünüm, yalnız değilim."

"Bu doğru değil, benimle konuşmak istemiyorsun. Bak açana kadar buradayım."

"Cristina'yı bekletmek hiç de kibar bir davranış değil."

"Düşündüğün gibi değil açıklamama izin ver. Sen aradıktan hemen sonra Cristina'yı def ettim gitti. Haydi ama, dışarısı çok soğuk…"

Silver'ın kararlılığı içten gibiydi. Ona gelmek için arabasını almıştı. Saldırıdan sonra ilk kez araba kullanıyordu, Scarlet'a yaşadığı psikolojik sorundan bahsetmişti. Scarlet'ın onu eve kabul etmeme riski olduğunu bile bile o geç saatte ve soğuk havada oraya kadar gitmişti. Ve Cristina'yı göndermişti, yani en azından söylediği buydu. Ama Scarlet onun ne kadar istekli olduğunu son noktasına kadar görmek istiyordu.

"Bu sefer çizgiyi aştın. Beni bir daha arama."

Silver tırmandığı kayalıklardan kayıp boşluğa düştüğünü, tek dayanağını kaybettiğini hissetti. Tek bir nefeste haykırdı:

"Cristina'yı gönderdim çünkü seni seçtim. Bu biraz zaman aldı ama artık istediğimin sen olduğunu biliyorum. Sen beni anlayabiliyorsun, bana yardım ettin ve beni bekledin.

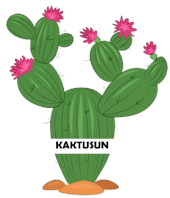
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buda'nın cenazesinde ağlarken sen yanımdaydın, yardıma ihtiyacım olduğunda sen oradaydın. Lady Nightmare'in sana zarar vermesinden korkuyorum ama sen bana bizi korkuların değil kalbimizin yönetmesi gerektiğini öğrettin. Scarlet, sen benim için özelsin!"

Kapı otomatiğe basılmasıyla birlikte birden açıldı. Silver asansörü beklemeden merdivenleri deli gibi çıkmaya başladı, onu duyan kadın da hızla aşağı koştu. Birbirlerini duygusal yolları boyunca birçok kez tökezlemiş ve nihayet kavuşmuş bir kadınla erkek gibi kucakladılar. Öpüşmeleri artık ne utangaç ne de belirsizdi. Yükselen tutku onlara kendilerini evrenin en tepesinde gibi hissettiriyordu.

"Gece burada kalır mısın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonuna Kadar Birlikte

Ertesi sabah Silver kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Yalnızca birkaç saat uyumuş olmasına rağmen dertsiz ve kafası her tür kötü düşünceden uzak biri gibi derin bir uykuya dalmıştı. Bu uzun süredir olmayan bir şeydi. Dünya ile barışık değildi, silahlı bir ateşkes sözkonusuydu: Kâbus er ya da geç onu tekrar sıkıştırmaya başlayacaktı. Ama en azından oradaydı, Scarlet'ın sıcacık vücudu ona değiyordu, kokusunu içine çekiyordu, düzenli nefesi ona huzur veriyor ve geçirdikleri ateşli geceyi hatırlatıyordu.

"Günaydın," dedi kadının gözlerini açtığını görünce.

"Hımm… saat kaç?"

"Neredeyse sabah sekiz oldu."

"Giovanna."

"Pardon ne dedin?"

"İsmim Giovanna."

Silver kendine birçok kez takma isminin ardında hangi ismin olduğunu sormuştu. Aklından sayısız isim geçmişti: Egzotik isimler, klasiklerin ölümsüzleştirdiği kadın isimleri, hatta sıradan ama popüler olan isimler. Ama niyeyse Giovanna ismini hiç düşünmemişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu küçük sırrı benimle paylaştığın için teşekkürler."

Scarlet söylediklerini duymamış gibiydi.

"Her yerim ağrıyor."

Bu doğru ya da yalan olsun Silver kendini gülümsemekten alıkoyamadı.

"Sanırım yatağın yayları artık kullanılabilecek durumda değil."

"Çok yumuşak değil mi? Demek ki yeni bir yatak alacağım."

"Uzun süredir böyle bir gece geçirmemiştim."

"Evet, içinde birikmiş bir şeyler olduğunu fark ettim."

"Eh, aynısı senin için de geçerli... komşular bizi duymuş olmalı."

"Duysunlar! Ağzımı bantlayacak değildim herhalde."

Hınzırca bakıştılar. Silver daha arabada onun yanına koşarken doğru kararı vermiş olduğunu anlamıştı. Cristina için hiçbir pişmanlık duymuyordu. Artık roller açıkça belirlenmişti.

***

"Onu baştan çıkarmaya çalıştım ama bir telefon geldi ve koşarak Scarlet'a gitti. Görünen o ki ikisinin arasında sadece cinsel bir ilişki yok. Sonuç olarak sürekli onun yanında olmak yerine şimdi onu kendimden uzaklaştırmış oldum. Durumu kestirmek zor: Görünüşte savunmasız, sorunlu ve manipüle edilebilir. Ama gerçekler onun öngörülemez olduğunu söylüyor. Ve kurnaz. Şimdiye kadar çok şanslı olduğunu da eklemeliyim. Artık onu korumak çok daha zorlaştı. İşaretleyicinin yardımıyla onu izlemeye devam edeceğim. Ama bir şekilde çözülecek bir durum olduğunu söyleyebilirim. Aylarca böyle devam edemem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Budapeşte'de olay yerine geç vardın, dün gece de işin altından kalkamadın. Belki de bu işi yanlış insana emanet ettim."

"Sizin güveninizi kazanmanın bir yolunu bulacağım."

"Umarım öyle olur. Her halükârda alternatif bir çözüm düşüneceğim. Silver'ın kaderiyle ilgili bu belirsizlik beni yormaya başladı."

***

"Ne bu acele?"

"Beni takip et," diye fısıldadı Domina Rambo'ya. Polis merkezinin koridorundaydılar. İkisi birlikte kadının arabasına bindiler. Merkezden çok uzaklaşmadan yakınlardaki bir alışveriş merkezinin kalabalık parkında durdular. Domina araba kullanmayacak kadar gergindi.

"Psikopat seni ihbar etmiş."

Rambo kalbinin hızlandığını hissetti. Sanki koşudaymış gibi nefes almaya başladı. Daha önce devriyedeyken birçok kez ölüm tehlikesi atlatmıştı ama bu çok farklı bir durumdu. Daha vahimdi. Şimdi cellat rolünde kendisi vardı. Buda'nın ölümüne sebep olmuştu. Ama meslektaşının neden onu ihbar ettiğini anlayamıyordu.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Bu sabah Psikopat hastalanmış. Merkeze haber vermiş ama bana bir şey söylemedi. Hastalık raporunun ne olduğunu bildiğini bile sanmıyorum çünkü sağlığı hep mükemmeldi. Dün onu Scarlet ile birlikte gördüğümden şüphelendim. Birkaç polise sordum. İfade verme bölümüne gittiğini duyunca kanım dondu. Oda boşaldığı anda içeri girip raporları gözden geçirdim. Senin hakkında dört sayfalık bir şikâyet var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne ifadesi vermiş peki? Ne görmüş ki?"

"Senin elinde bir tel kesici gördüğünü söylemiş. Audi'de unuttuğunu düşündüğünü bir şeye bakmak için aşağıya inmiş. Seni arabanın arkasında bir şeyler yaparken görmüş."

"Ama bana hiçbir şey söylemedi..."

"Görünüşe göre sormaya gerek görmemiş. Ama ertesi gün saldırı olduktan sonra ne işler karıştırdığını anlamış hemen."

"Psikopat'ın ekip arkadaşlarından birini ihbar edeceği hiç aklıma gelmezdi. O elini taşın altına koymayan bir tiptir."

"Muhtemelen onu Scarlet ikna etti."

"Raporda senin adın da geçiyor mu?"

"Hayır, şu an için ben sorgu altında değilim."

"Bana henüz kimse bir şey söylemedi..."

"Sabah saatlerinde söyleyecekler. Ortadan kaybolman gerek."

"Yapamam. Oğlum..."

Domina ona sert gözlerle baktı. "Yirmi yıl hapis riski altındasın. Federico'nun seni orada mı ziyaret etmesini istiyorsun? Mesai arkadaşlarından birinin ölümü yüzünden cezaya çarptırıldığını öğrensin mi?"

"Bunu onun için yaptım zaten! Şantaja maruz kaldım!"

"Biliyorum, elinde kanıtlar var. Ama durum değişmiyor."

"Ama onların delilleri yok. Benim sözüme karşılık Psikopat'ın sözü."

"Ve tabii Silver'ın sözü, unutma baştan beri seni odasına mikrofon koyup sonra da onları yok etmekle suçluyor."

Rambo kendin bir çıkış yolu bulmaya zorladı. Oğlunu eski karısının eline bırakmak istemiyordu. Hapse girmek istemi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Her şey bir yana kodese tıktığı insanlar ile bir arada olması demekti bu."

"Psikopat'ı ifadesini geri çekmeye ikna edebilirim."

"Fikrini değiştireceğini sanmıyorum. Böyle bir adım atmadan önce sonuçlarını düşünmüş olsa gerek. Görünen o ki çok kararlı. Ve ikna olmuş."

"Tel kesiciyi ortadan kaldırmak zorundayım."

"Onu sakladın mı? Sen deli misin?"

"O alet yıllardır bende. Üstünde parmak izlerimin olması çok normal... ve ayrıca böyle bir şeyi hiç düşünmedim. Adli tıbbın aleti sabotajla ilişkilendirmesini istemem. O günden sonra bir daha hiç kullanmadım."

Domina bunun onu eleştirmek için doğru zaman olmadığını anladı.

"Hemen evine gidelim. Tel kesiciyi ortadan kaldır, kendine bir valiz yap ve yurtdışına çık. İnan bana bu en doğru çözüm."

"Bu bana suçu kabul etmek gibi geliyor."

"Rambo, sen *zaten* suçlusun."

"Ama belki onların elinde bunu kanıtlamaya yetecek kadar delil yoktur. Bu durumu şüpheli olarak atlatmayı başarabilirim. Polislikten atılırım ama en azından hapse girmem. Ve oğlumla birlikte kalabilirim."

Domina aklı selim bir şekilde düşünmekte zorlanıyordu, sanki kaygan bir zeminden aşağı yuvarlandıklarını hissediyordu. Ve yukarı tırmanmayı her deneyişinde bir şey onu aşağı çekmeye devam ediyordu. Bu belki de günahlarının ağırlığıydı.

"Senin o saatte nerede olduğunu onaylamak üzere görgü tanıklığı yapabilirim," dedi şüpheyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni bu işe karıştırmak istemiyorum. Hatta eve dönmek için kendi arabamı kullanacağım. Seninkiyle gidersek suç ortağı olduğumuzu anlarlar."

"Belki çoktan peşine düşmüşlerdir. Sana miras kalan eve taşındığını biliyorlar mı?"

"Roma Belediyesi'ne bildirdim ama henüz polis merkezine dilekçe vermedim."

"Bu belki bize küçük bir avantaj sağlayabilir. Bu çılgınlığın içinde baştan beri seninleyim. Sen gerçekten sevdiğim tek insansın. Sonuna kadar birlikteyiz tamam mı?"

Rambo ne diyeceğini bilemiyordu. Bazen Domina'nın ona olan hisleri altında eziliyordu. Kadını öpüp ellerini ellerinin arasına alıp sıktı.

Domina'nın arabası Rambo'nun evine doğru yola koyuldu.

***

Scarlet kendini çok iyi hissediyordu. O sabah belli belirsiz, utangaç bir güneş vardı. Sıcaklığı artıramayacak kadar yetersiz bu güneşe rağmen o soğuğu daha az hissediyordu. Belki de içinin sıcaklığı ona bu hissi veriyordu. Sevdiği kişi tarafından sevilmenin verdiği sıcaklık. Silver'ın sıcaklığı. Paylaştıkları sıcaklık...

Nihayet karmaşa yerini düzene bırakıyordu. Ne ilerleme ama! Silver aşkını ilan ederken, Psikopat Rambo'ya karşı tanıklık ediyordu. Şimdi ileri doğru başka adımlar atmanın vaktiydi. Saat dokuz sularında ofise vardı. Her şeyden önce Rambo'ya hakkındaki ihbarın bildirilip bildirilmediğini öğrenmek istiyordu. Hemen silahını ve rozetini teslim etmek zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konuyla ilgili meslektaşını aradı.

"Rambo'ya bu sabah haber vereceğim. Birkaç kez aradım ama cevap vermedi."

"Henüz gelmedi mi? Çok tuhaf. Başka bir koruma işinde ya da izinde olmasın?"

"Ben nereden bileyim? Ama biri onun dosyasını karıştırmış. Ben tüm ifadeleri son gelene göre klasörlerim. Psikopat'ın ifadesinin üstten ikinci olması gerekiyor, şu an olduğu gibi üçüncü değil."

Scarlet'ın içinde kötü bir his belirdi. Rambo genellikle sabah çok erken gelirdi. Bunu akşam erken çıkıp oğluyla vakit geçirmeye zamanı olsun diye yapıyordu. Belki bir şeyden şüphelenmiş ve sabah henüz kimse ofise gelmemişken Psikopat'ın ifadesinden haberdar olmuştu. Personel yönetimini aradı.

"Hayır izinli değil, onu bu sabah Domina'yla birlikte gördüm. Şu an herhangi bir koruma ekibinde de görünmüyor."

Scarlet koridorlarda dolaşıp arkadaşlarına Domina'yı ya da Rambo'yu görüp görmediklerini sordu. Ta ki biri ona ikisinin birlikte merkezden çıktığını gördüğünü söyleyene kadar. Kaybedecek zaman yoktu.

Scarlet Improta'nın odasına kapıyı bile çalmadan daldı. Komiser o sırada bir toplantıdaydı.

"Komiser, korkarım ki Domina'yla Rambo'nun kaçma tehlikesi var."

Improta bu harekete tepki vermedi. Bir gün önce Psikopat'ın ifadesiyle ilgili kendisine bilgi verilmişti. Hemen sorunun kaynağına indi.

"Domina da mı işin içinde o zaman?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bildiğimiz tek şey ikisinin bir saat kadar önce merkezden birlikte çıktıkları. Ayrıca biri izinsiz bir şekilde Psikopat'ın ifadesini karıştırmış."

"Şu an neredeler?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Beyler toplantımızı kesiyoruz. Scarlet yanınıza beş adam alın, beş memuru da Psikopat'ın evine gönderin. Tehlikeden haberi olsun. Bu durumun hesabını ondan sormak isteyebilirler."

"Hemen. Rambo'nun ya da Domina'nın evinde olabilirler, Psikopat'ın yakınında veya binlerce başka yerde olabilirler. Nereye bakalım? Herhangi bir kontrol noktası yok sanırım?

"Hayır, kontrol noktalarını ancak çok vahim vakalarda devreye sokabiliriz. Domina'nın evine gidin. Rambo'nunki çok öngörülebilir bir hedef. İntikam almaktansa kaçmaya çalışacaklardır. Psikopat'ın iyiliği için öyle olmasını umuyorum."

"Tamam hemen yola çıkıyorum."

Koridorda rastgele karşısına çıkan ve o sırada masabaşı görevinde olmalarına rağmen operasyonel deneyime sahip meslektaşları arasından seçim yapmaya başladı. Ona uyanık ve tedbirli insanlar lazımdı. Kurşun geçirmez yeleğini giyerken masasındaki telefonu çaldı. Yeni emirler gelebileceğinden cevaplamaya karar verdi.

"Selam Scarlet, seni dün akşam aradım ama ofisten çıkmıştın..."

Sesi hemen tanıdı. Telefon dinleme işlerinden sorumlu polis memuru Stefano'ydu bu.

"Şu an vaktim yok acil bir durum var. Döndüğümde anlatırsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekle! Domina'yla ilgili."

"Hızlıca söyle."

"Bilgisayarını kontrol ederken sene sonunda aldığı bir e-posta buldum. Gönderen kişinin ismi anlamsız harflerden oluşuyor, konu ise 'Buda'. Bu yüzden dikkatimi çekti."

"Konuya gel, haydi çabuk."

"Herhangi bir metin yok ama e-postaya eklenen şey çok ilginç. Sana mail attım."

Scarlet gelen e-postaya bakıp ekli dosyayı indirdi. Bu, Rambo'yla Domina'nın saldırıyla ilgili konuştuğunu çok net gösteren bir videoydu. Konuşurken bir yandan da bir masanın üstündeki tel kesiciyle bir kutuya takılı küçük bir fitili inceliyorlardı. Bu, Audi'nin frenini çalışmaz hale getiren mikro patlayıcıydı. Videonun tarihi ise 14 Aralık'tı. Domina'nın Rambo'nun suç ortağı olduğu artık kesindi. İkisinin de bu işin sorumluluğunu üstlenme vakti gelmişti.

E-postayı kapatmak üzereyken bir detay gözüne çarptı. Videoda iki sevgili tarafından güvenli olarak kabul edilen yerin camında çok net bir yansıma dikkat çekiyordu. Görüntüyü biraz büyüttü. INGA harfleri okunabiliyordu. Arkadan aydınlatılan bir tabelaydı bu.

Operasyon kıyafetleri içindeki bir polis memuru ofise girdi. Adam Schuberth marka kaskından postallarına kadar siyahlar içindeydi.

"Biz hazırız."

"Geliyorum Marco."

Hemen Google'da "Inga Roma" diye arama yaptı. Burası ana merkezi Milizie Cadde'sinde olan yeni bir sigorta acente-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

siydi. Oysaki bildiği kadarıyla Rambo bambaşka bir bölgede Nomentana'da oturuyordu.

"Marco hemen Andrea'yı ara. Çok acil."

Andrea Rambo'nun çocukluk arkadaşıydı. Polis olmaya ikisi birlikte karar vermişti. Ama Andrea asla koruma ekibine katılmayı düşünmemişti. Yıllarca birlikte olmuşlardı ama boşanmadan sonra bağları gittikçe kopmuştu. Karakolda Rambo'nun özel işlerini bilecek biri varsa bu kesinlikle Andrea idi.

"Selam Scarlet."

"Andrea sen Rambo'nun şu an nerede yaşadığını biliyor musun? Affedersin ama biraz acil."

"Buda'ya yapılan saldırı yüzünden gözaltına alınacağı doğru mu? Etrafta söylentiler dolaşıyor."

"Lütfen cevap ver!"

Andrea söyleyeceklerinin arkadaşına zarar verebileceğinin farkındaydı. Diğer yandan üniformasının gereği olan tüm görevleri disiplin ve onurla yerine getireceğine dair bir yemin etmişti. Silah dostluktan önce gelirdi.

"Kısa bir süre önce ebeveynlerinin Milizie Caddesi'ndeki evine taşındı. O evde onunla yıllarca oyunlar oynadım."

"Bizi oraya götür o zaman."

On dakika sonra sirenleri açık iki araba son sürat Rambo'nun evine doğru yola koyulmuştu.

"Nereye gidiyorsunuz?" Improta'nın telefondaki sesi çatlıyordu. Scarlet telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Bana Milizie Caddesi'ne gitmekte olduğunuz bildirildi."

"Onaylıyorum. Orada olmalılar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama ben size tam ters taraftaki Domina'nın evine gitmenizi emretmiştim."

"Bağışlayın ama ben içgüdülerimi takip edeceğim."

"Şu Silver sizin aklınızı başınızdan uçurdu."

Görünen o ki duygusal hayatı kamu yaşamını da etkiliyordu.

"Eğer yanılırsanız hesabını vereceksiniz. Bunu biliyorsunuz öyle değil mi?"

"Kararımın sorumluluğunu üstleniyorum."

***

"Domina, belki durumu kabullensem daha iyi olur."

"Sen korumadaki bir kişinin arabasının altına patlayıcı yerleştirdin ve bir meslektaşının ölümüne sebep oldun. Hem sonra hapishaneye düşersen orada kimlerle karşılaşabileceğini bir düşün."

"Ama kenarda hiç param yok. Ve eğer kaçarsam bir daha oğlumu göremem."

"Ben seninle geleceğim. İkimiz birlikte olursak başarırız, göreceksin."

"Domina sen beni sadece sakladın. Patlayıcıyı koyan sen değilsin, tel kesiciye de elini sürmedin. Seni suç ortağım olarak tutuklasalar bile benden çok önce çıkarsın."

"Peki sonra ne yaparım? Ayda iki kez hapishaneye seni ziyarete mi gelirim? İstediğim bu değil. Haydi hareketlen de yap şu bavulu, vaktimiz sınırlı..."

Sirenler konuşmalarını yarıda kesti.

Domina pencereden baktı.

"Geldiler bile."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Scarlet Domina'nın beyaz Peugeot marka arabasını hemen tanımıştı. Henüz durmamış olan arabadan atlayıp bağırdı: "Silahlarınızı bırakıp ellerinizi başınızın üstüne koyun!"

Rambo başını salladı.

"Ne diyeceğim biliyor musun? Bu çılgınlığın bitmiş olmasından çok memnunum. Buda'nın yüzü bana işkence ediyor. Kâbuslarımda onu görüyorum, hatta bazen sokaktaki birçok insandan birini ona benzetiyorum. Şimdi teslim olmamız gerek."

"Bu kadar kolay pes etmeye hiç niyetim yok!"

Domina Beretta'sını Scarlet'a doğrulttu.

"Hayır, dur!"

Bir el ateş sesi duyuldu, hemen ardından bir tane daha. Polis memurlarından biri tarafından vurulan Domina sırtüstü yere düştü.

"Domina!"

Hemen yanına diz çöken Rambo ona ilk yardım yapmaya çalıştı. Sol taraftan köprücük kemiğinin hemen altından vurulmuştu. Ciddi bir yaralanma değildi.

"Ne yaptın böyle?"

Kadın gözlerini kapattı. Amacına ulaşmıştı.

Scarlet diğer polislerle birlikte içeri girdi. Hâlâ diz çökmüş halde Domina'nın yanında duran Rambo teslim olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı. Silahını masanın üstüne bırakmıştı. Domina'nın silahı odanın tam ters tarafına oldukça uzaklarına düşmüştü.

"Yaralı!" diye bağırdı endişe içindeki Rambo.

Scarlet ona ateş eden polisin omzuna vurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Büyüksün Tony. Hayatımı kurtardın."

"Domina'nın başına nişan almıştım. On beş metreden daha yakındı, genellikle bu mesafeden daha iyi iş çıkarırım." Sonra yerdeki meslektaşına bakıp ekledi: "Ama bu sefer böyle olmamasına sevindim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Namlunun Ucunda

"Nişan almadan ateş etti, beni vurmak istemiyordu. Bir mermi yiyip Rambo'nun kaderini paylaşmak istedi."

"Ama öldürülebilirdi!"

"Görünen o ki bu riske girmeyi göze aldı. Başta bir meslektaşının ölümüne suç ortaklığı etme suçlaması varken şimdi Domina için bir de öldürmeye teşebbüs suçu var. Bence her ikisine de yirmi yıl verecekler."

"Bunu neden yaptılar?"

"Lady Nightmare Rambo'ya şantaj yapıyordu. Onu oğlunu öldürmekle tehdit etti. Böylece Rambo önce senin odana mikrofonları yerleştirmeyi sonra da arabayı sabote etmeyi kabul etti. Domina'ya gelince o başını kendi kendine belaya soktu. Sevgilisini mikrofon olayını bildiği halde ihbar etmedi ve sonunda onun suç ortağı oldu."

"Rambo'nun o mikro patlayıcıyı nasıl bulup da Audi'nin frenlerini devre dışı bıraktığını anlayamıyorum."

"Mesaj ile gelen talimatlardan sonra bir sabah ev kapısının önünde bulmuş. Soruşturmada bize yardımcı olacak ne bir not

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne de bir şey var."

"Lady Nightmare, bilgisayar ve telefonları takibe alındıktan sonra Rambo ve Domina'yla irtibat kurmuş mu?"

"Hayır."

"Bunun tek bir anlamı var..."

"Polis merkezinde bir köstebek olabilir. Ve bunun kim olduğunu bulmak hiç de kolay değil."

"Peki ya Domina'ya gönderilen şu video..."

"Lady Nightmare tarafından gönderilmiş. Rambo'yu ihbar edip onun suç ortağı olduğunu inkâr etmesine karşı Domina'yı yerine çivileyen kanıt."

Scarlet durumun ve sebeplerin net bir şekilde anlaşılması için Silver'a tüm detayları vermeye çalışıyordu. İkisi de rahatlamıştı çünkü en azından bir sorun çözülmüştü. Şimdi tek yapmaları gereken karanlıklar cadısına konsantre olmaktı.

Silver'ın göğsüne yaslanmıştı ve genç adam onun başını okşuyordu. "Ya sana bir şey olsaydı..." diye fısıldadı Silver.

Sesinde şefkat dolu bir ton hissediliyordu. Scarlet bu yeni ayrıntının keyfini sürüyordu.

"Domina'nın üstüme ateş açmasını hiç beklemezdim. Daha iki gün önce kahve makinesinden kahve alıp birlikte içmiştik. Yine de beni vurma niyetinde değildi."

"Bana daha dikkatli olacağına söz ver."

"Aynı şeyi senden Budapeşte'ye giderken istemiştim ama bana kulak verdiğin söylenemez. Ben en azından sana tüm detaylarıyla olup biteni aktardım..."

Silver bir an düşünceli bir şekilde durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Scarlet sana Budapeşte'de olanları anlatamam. Çok hassas bir durum sözkonusu."

"Oysa tam da şu an bana olup biteni anlatmalısın. Bir insanı öldürmüş olmanın ağırlığından kurtul artık."

Silver içinde şaşkınlık ve utanç hissetti. "Sen biliyor musun?"

"Birkaç gündür."

"Bunu nasıl öğrendin? Cristina aracının pasaportunu ortadan kaldırdı."

"Benim bir polis olduğumu unutuyorsun. Google'da 'Frank Turner' ismini aratmadım. Bunun yerine senin orada olduğun gün içinde Budapeşte'de yaşanan suç vakalarını araştırdım. Gizemli bir çifte cinayete dair bir habere rastladım. Bunlardan birinin eşkâli Frank Turner'a uyuyordu."

"Bu benim birini öldürdüğüm anlamına gelmez."

"Turner'ın göğsüne üç el, Macar'ın sırtına bir el ateş edilmiş. Olay yerinde bulunan tüm kurşunlar aynı silahtan çıkmış. Son haberlere sağlanan balistik raporu bu şekilde. Macar ateş etmiş ama kimseyi vurmamış. Adli tıp doktoruna göre önce o ölmüş, sonra da başka biri Turner'ın işini bitirmiş. Ve ben bunun Cristina olduğunu sanmıyorum, eğer öyle olsaydı gizli bir ajan olarak kendi silahını kullanırdı. İkisini de sen öldürdün öyle değil mi?"

Silver hayretler içindeydi. Scarlet olayların nasıl cereyan ettiğini biliyordu. Ve her şeye rağmen halen onun tarafındaydı. Gözünden yaşlar dökülmeye başlarken kendini hiç tutmaya çalışmadı.

Kadın bilinçli olarak onun içini boşaltmasına izin verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona ağlaması için omzunu sundu. Tıpkı Buda'nın cenazesinde olduğu gibi. Onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Scarlet, onu vurduğumda Turner silahsızdı."

"Anlıyorum. Ve bu sana kendini suçlu hissettiriyor. Eğer onu öldürmeseydin ne olacaktı peki?"

"Bilmiyorum. Belki o beni öldürecekti. Belki de İtalya'ya dönecektik ve ben belleği deşifre etmeye çalışacaktım..."

"... bu arada belleği yakacaktın ve o seni yine öldürecekti, çünkü böyle bir durumda rahatsız edici bir tanıktan başka bir şey olmazdın."

"Bu durumda demek istediğin er ya da geç ya o beni, ya da ben onu öldürecektim, öyle mi?"

"Aynen öyle. Macar'ı neden vurduğunu ise hiç anlamadım."

Scarlet silahlı bir çatışmayı neredeyse sıradan ve normal bir sohbet konusuymuş gibi götürmeye çalışıyordu.

"Dövüşüyorlardı. Ev sahibi silahlıydı, birkaç el ateş etti. Ben Turner'ın silahını aldım, o sırada o da bana ateş etmem için ısrar ediyordu. Tek istediğim Macar'ı yaralamaktı ama tam o sırada Turner adamı mükemmel bir hedef olacak şekilde çevirdi."

"Bana sorarsan bu da nefsi müdafaaya girer."

"Sana aşığım Scarlet."

"Bunu söylemene bayılıyorum. Aklına her geldiğinde tekrar et bunu olur mu?"

Tekrar sarıldılar. Sonra Silver son bir yorumla konuyu kapatmaya karar verdi: "Biliyor musun son günlerde Macar'a o belleği veren katili çok düşündüm. Lady Nightmare'den

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu kadar tehlikeli bir dosyayı çaldıysa neden bunu şifrelemiş olabilir? Neden dosyanın kendi kendini yok edeceği bir mekanizma oluşturdu?"

"Evet bunun hiç anlamı yok. Macar'ın evinde yeni nesil bilgisayarlarla dolu gizli bir oda olduğunu bilmek işine yarar mı? Elde ettiğim bilgilerden biri de bu."

Silver'ın yüzü aydınlandı. Taşlardan biri daha yerine oturuyordu.

"Bu çok önemli bir bilgi. Macar bizim yanımızda bilgisayarlardan pek anlamadığını ima etti. Ama işin aslı dosyayı şifreleyen kendisiydi. Böylece ödemenin ilk kısmını belleğin tesliminde, ikinci kısmını da dosyanın imha olmadan okunmasına izin verecek sistemin tesliminde alabilecekti. Böyle bir riskin kokusunu alan Turner'ın kendisini hemen oracıkta ortadan kaldırabileceğini düşünmedi. Ama işin güzel tarafı eğer haklıysam bu dosyanın şifresiz bir versiyonunun bulunuyor olması. Eğer buna ulaşabilirsek Lady Nightmare'i bulabiliriz demektir."

"Maalesef durum böyle değil. Macar'ın bilgisayarları senin İtalya'ya döndüğün günün hemen ertesi günü incelenmiş ama bir virüs yüzünden tüm bilgiler silinmiş. Sıfır kullanılabilir alan varmış ve dosya izi ne yazık ki yok olmuş. Hem de sonsuza kadar."

***

Carlos yeri inceledi. Karanlık ve terk edilmiş bir alandı. Spor ayakkabılarının altında ezilen toz parçaları ince bir ses çıkarıyordu. Mekândaki her bir köşe örümcek ağlarıyla kaplıydı. Çöpe gitmek için bekleyen birkaç eşyanın üstü plastik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

örtülerle sarılıydı. Tavanda neon ışıklı bir tüp asılıydı. Kapalı su yeşili kepenklerden sızan az miktardaki ışık pencerelerin kirini saklıyordu. O an için her tarafta olan böcekler tek ev sahibiydi.

Bir zamanlar harı harıl çalışan noter bürosunun yerinde artık sadece sefalet vardı. Binanın diğer katları ise farklı firmalar tarafından kiralanmıştı ve halen aktif olarak kullanılmaktaydı. Ama pazar günleri değil elbette. Carlos'un harekete geçmeye karar verdiği gün olan pazar... Kepenklerden birini ortaya sadece hafif bir aralık çıkacak şekilde hafifçe kaldırdı. Silver'ın sürekli gittiği kafe, sokağın karşısından çok net görülüyordu. Hedef metodik olmasına rağmen asla mekâna aynı saatte gelmiyordu ama katilin acelesi yoktu. Silver'ın alışkanlığı gereği o gün de önceki pazar olduğu gibi kahve ve kruvasan almak üzere o kafeye gideceğini biliyordu. Son zamanlarda yanında o polis kadının olması onu hiç tedirgin etmiyordu. Kadın onu sürekli Prati'deki evinde ziyarete gidiyordu. Sonra bir de diğer sarışın kadın vardı. Onun kim olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Muhtemelen taliplerinden biriydi. Bu mühendis hayati tehlike altında olduğunu bilmesine rağmen iki romantik ilişkiyi bir arada götürebiliyordu. Oysaki önemsiz bir tip gibi görünüyordu. Ve kesinlikle çok güzel olan sarışının yerine sıradan olan kızılı tercih ediyordu. Ama kızıl bir yandan da koruma ekibinin bir üyesiydi, belki onunla olmak adama kendini daha güvende hissettiriyordu. Sonuçta ne önemi vardı? Silver kısa bir süre sonra ölmüş olacaktı ve katil zafer kupasını kaldıracaktı. Ve sonra kiralık katil Carlos'un, reality şov kraliçesinin başaramadığı işi bitirdiği konuşulmaya başlanacaktı: Ölümsü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zü öldürmüş olacaktı. Bundan sonra da zenginler birini öldürmek istediklerinde onu tutacaklardı.

***

Cristina pazar günleri çalışmaktan nefret ediyordu. Silver'ın güvenliğinin sorumluluğunu omuzlarında hissederek onu takip etmeyi çok saçma buluyordu. Bin tane göze sahip olmak, tehlikenin nereden gelebileceğine sürekli bir şekilde varsayımlarda bulunmak gerekiyordu. Silver herhangi bir sebepten ötürü evden çıkınca hemen peşine takılıyordu ve onu otuz ile iki yüz metre arasındaki bir mesafeden takip ediyordu. O şapşal polis kadın artık neredeyse sürekli adamın yanındaydı. Birlikte yaşamalarına ramak kalmıştı. Bu şekilde çalışması mümkün değildi. Çifte kumrulara refakat eder gibiydi ve bu çok saçmaydı.

En azından onları gizlice gözlemek zorunda değildi. Silver ve Scarlet takip edildiklerini biliyordu. Onu ekmeye çalışmadan görevini yerine getirmesine izin veriyorlardı. İkisiyle de bir daha hiç konuşmamıştı. Çok yorgundu ve her gün bu görevin artık bitmesi için dualar ediyordu. Başta bir heyecan duyduğu doğruydu ama artık bir bekçi köpeği gibi hissetmeye başlamıştı ve yaptığı şeyi vakit kaybı olarak görüyordu. Kafasındaki tek düşünce ise hata yapma lüksünün olmadığıydı. Eğer Silver yaralanırsa o sorumlu tutulurdu.

Son günlerde Silver çok dikkatsiz görünüyordu. Farklı saatlerde olsa bile her sabah aynı kafeye gidiyordu. Eğer bir koruma ekibi olsaydı onun bunu yapmasına engel olurlardı. Belki korumayı reddetmesinin sebebi buydu. Polis kadınla gününü gün etmek ister gibi bir hali vardı.

Kafe Silver'ın dairesinden yürüyerek on dakika uzaklıktay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Çift o gün biraz tembellik yapıp sabah saat on gibi geç bir kahvaltıyı tercih etmişti. Etrafta insanlar dolaşmaya başlamıştı ve bu Cristina için iyi bir haberdi. Çünkü katiller hedefin etrafında gezinen insanlar olmasından genellikle hiç hoşlanmazdı.

***

"Bugün de bizi takip ediyor mu?"

Silver kontrol etmek için dönüp baktı.

"Evet, Cristina bugün de büyük bir sabırla görevinin gereğini yerine getiriyor."

"Ne iş ama! Ondan asla kurtulamayacak mıyız?"

"Görevi beni korumak bunu biliyorsun. Ve ben yanımda bir polis memuru ve sırtımda bir gizli ajan ile kendimi çok daha güvende hissediyorum."

"Bu kafeyi değiştirmemiz gerek, sürekli aynı yere gelmek hiç de güvenilir değil."

"Haklısın, her gün farklı saatlerde gelmek yeterli değil. Bugünden itibaren her gün farklı bir kafeye gidelim."

"Aynı şeyi dün de söylemiştin."

"Ama itiraf etmelisin ki burası Roma'nın en iyi çöreklerini satıyor."

"Ay evet, lezzetli bir kruvasan her riske girmeye değer," dedi Scarlet hafif sinirli bir tavırla.

Haklıydı. Ama Silver alışkanlıkları olan bir tipti. Saatleri değiştiriyor olmak bile ona rahatsızlık veriyor, kendini daha az özgür hissetmesine sebep oluyordu.

Lady Nightmare'den başka mesaj gelmemişti. Acaba onu rahat bırakmaya mı karar vermişti? Silver son zamanlarda olumlu düşünmeye daha yatkındı. Duygusal bir ilişki yaşıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du, Domina ve Rambo tutuklanmıştı ve kısa bir süre sonra Sanal Gerçeklik Merkezi'ndeki işine geri dönecekti. Bunu dört gözle bekliyordu. Etrafındaki insanların güvenliği için daha az endişe duyuyordu ve arkadaşlarıyla yavaş yavaş yeniden görüşmeye başlamıştı. Bu yeniden doğuş, büyük oranda Scarlet sayesindeydi.

***

Cristina gidecekleri yerden emindi. Her zamanki kafe: "Lestofante". Her şey bir yana burası çok sıradan bir mekândı. Etrafta çok daha iyileri vardı. Belki o da kafenin kruvasanını denemeliydi. Sırrı bu olabilirdi. Bunu bu sabah yapmaya karar verdi. Ama Silver ve Scarlet'a çok yaklaşmamaya özen gösterecekti. Ve sıkça başına geldiği üzere kur yapmak isteyenler tarafından dikkatinin dağıtılmayacağını umdu.

İkilinin yaklaşık yüz elli metre kadar arkasındaydı, çift ise "Lestofante" camekaânının elli metre kadar uzağındaydı. Etrafına bakındı. Anormal bir durum yoktu. Ama beyni pek hoşuna gitmeyen bir şey kaydetmişti. Nerede, ne görmüştü? Yeniden yayalara, arabalara ve binalara baktı. Binalar. Kafenin tam karşısında altı katlı yirmi metre uzunluğunda kırmızımsı bir yapı vardı. Ofis kullanımı için ideal olan tipik binalardan biriydi. Tüm camlar kapalıydı. Biri dışında. Pazar günü. Cristina'nın içgüdüsü uzun otların arasında kıpırdayan bir şey fark eden bir antilop gibi dikkat kesildi. Tehlike. Adımlarını hızlandırdı. Belki sadece yanlış alarmdı, sonuçta yorgundu ve baskı altındaydı. Açık bir pencere hiçbir anlam ifade etmiyordu sonuçta.

***

Carlos hedefin geldiğini gördü. Hazırdı. Pencereyi biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha açtı, M40'ı hizaladı, hedefi silahın yüksek derecede büyütülmüş optik nişanının tam ortasına aldı. Silver sokakta hareket ettiği sürece beklemesi daha iyiydi. Kafeye girme esnasında Silver doksan derece kadar eğilecek ve en az birkaç saniye ateş hattında kalacaktı. Bu en uygun ateş vaktiydi. Carlos'un iki el ateş edecek kadar zamanı olacaktı. Lazer işaretleyici ona mutlak bir netlik verecekti. Efsanevi bir katile dönüşmek üzereydi. Santiago'yu ve ondan öcünü nasıl aldığını düşünüp kıkırdadı: "Hihihihi."

***

Cristina açık pencere hizasında bir yansıma fark etti. Orada biri vardı. Bu hassas bir nişancı olabilirdi. Ya da belki de sadece bir histi. Şüpheli bile olsa harekete geçmesi gerekiyordu. Hem de hemen. Bağırarak koşmaya başladı: "Silver dikkat et!"

Ama sesi arabalardan birinin kornasıyla araya kaynadı. Sürücü geçmesine engel olan çift sıra yapmış bir arabaya korna çalıp duruyordu.

"Çekil yoldan!"

Cristina istemeden yolu kapatan bir yayayı iterek geçti. Kafeye girmek üzere olan Silver'ın otuz metre kadar uzağındaydı. Bunun ona ateş etmek için en uygun an olduğunu anladı.

"Silveeer!"

Bu sefer ikisi de onu duydu. Dönüp baktılar ama ne olduğunu hemen anlamadılar.

***

Carlos şaşırmıştı. Bu sarışın nereden çıkıvermişti öyle? Ne yapmaya çalışıyordu? Silahı üstünde durduğu üç ayaklı düzenek ile birlikte çevirdi, planladığından önce ateş etmesi gereki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Durmuş Cristina'ya bakan Silver'ın kafasını hedef aldı. Kırmızı bir ışık adamın boynunu ortaladı.

***

Cristina kendini yere atmasını işaret ederek Silver'a doğru koşuyordu ama ne demek istediğini anlatamadı. Kırmızı lazeri gördü. Hemen hesaplayıp bir saniyeden fazla vakti olmadığını anladı. Zamanında yetişemeyecekti. Silver'ı yere itip bedeniyle üstünü örten Scarlet oldu.

Art arda sıkılan iki mermi pazar sabahının rutinini bozdu. Mermilerden biri yerden bir metre yüksekte kafenin duvarına saplanırken diğeri köpeğini gezdirmekte olan beyaz saçları düzgünce taranmış yaşlı bir kadına isabet etti.

Etrafta korku ve karmaşa patlak verdi. İnsanlar korku içinde sığınacak bir yer arayıp kaçışmaya başladı, bir ağaç ya da elektrik direği gibi hareketsiz kalanlar da vardı.

***

"Lanet olsun!" Carlos hedefin artık ulaşılamaz olduğunu anlamıştı. Kızıl, hayati organlarını kapatacak şekilde üstünü örtüyordu ve Beretta'sı ile onu koruyordu. Sarışın da bir silah çıkarmıştı. Binaya doğru koşuyordu. Katilin onu karşısında bulma riski vardı, ne yapacağına çok hızlı karar vermesi gerekiyordu.

Bu kadın kimdi böyle? Neden silahı vardı?

Etrafta başka polisler var mıydı? Sonunda kadınla yüzleşmek yerine ortadan kaybolmayı tercih etti.

Ölümsüz hayattaydı, bir kez daha hayatta kalmayı başarmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayal kırıklığı içinde hızla silahını söktü her şeyi küçük valize yerleştirip koşarak merdivenlerden indi. Tam Cristina girişteki bina bekçisinin önüne geldiği sırada o arka kapıdan çıkıyordu. Bekçi uyuyor gibiydi ama şekerleme yapmak için çok rahatsız bir pozisyon içindeydi.

***

"İyi misin?"

Scarlet'ın yüzü çok gergindi. Ona neyse ki olmayan yaralarını bulmak üzere dikkatle bakıyordu.

"Vurulmadım. Ya sen?"

"Tek parçayım. Biri şu binadan ateş etti. Şuradaki açık pencereden."

"Cristina nerede?"

"Binaya doğru koştuğunu gördüm. Ama katile yetişmesi imkânsız. Eğer bizi uyarmak için bağırmasaydı, şu an ikimiz de ölmüştük."

"Hayatımızı kurtardı. Ama ne..."

Silver hâlâ yerdeydi, sağ eli acıyordu. Parmaklarında sıvı bir şey olduğunu hissetti. Sıcak ve yapışkandı. Kırmızıydı. Bir metre kadar uzağında katilin mermisinin isabet ettiği yaşı kadın yatıyordu. Cesetten kan akıyordu, yavaş yavaş akan kan Silver'ın eline kadar gelmişti. Siyah kaniş huzursuzca sahibinin burnunu yalıyordu.

Kötü bir şey olmuştu, sahibesi artık hareket etmiyordu. İnatla inlemeye başladı. Hayvanlar böyle şeyleri hissederdi. İnsanların aksine onlar sevinçten ya da duygulanmaktan değil, yalnızca acı ve kayıptan ağlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vercingetorige Roma'ya Gelmeyecek

"Son zamanlarda iyice rahatladın." Scarlet onu azarlıyordu. Silver uçurumuna yeniden geri dönmüştü ve genç kadın onu azarlıyordu. Silver kendini tutamadı: "Etrafta sürekli kimin olduğunu kontrol ederek yaşayamam! Herkese sanki kiralık katilmiş gibi bakamam! Her gün ekmeğimi korku ile yiyeceğimi düşünemem."

Ellerini birkaç kez yıkamış olmasına rağmen ona hâlâ sanki biraz kırmızıymışlar gibi geliyordu. Belki sürtünmenin etkisinden ya da temas ettiği kandandı. O yaşlı kadın sıkça aklına geliyordu. Küçük köpeğin sızlanışı hâlâ kulaklarındaydı. Ve kendini bir kez daha Buda'nın ölümünden sonra olduğu gibi yerlerde hissediyordu. En azından o zaman koruma ekibinin bir üyesi sözkonusuydu, yani girdiği hayati tehlikenin farkında olan bir insan. "Lestofante" adlı kafenin yakınında vurulan kadının tek suçu ise yanlış zamanda yanlış yerde olmaktı. Yeri ve zamanı katil belirlemişti ama ya Silver oradan geçmemiş olsaydı...

Sonra bir de büyük olasılıkla katili görmüş olan bina bekçisi vardı. O da temizlenmişti. Susturuculu tabancayla şakaktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek bir kurşun ile. Bunun da sorumlusu Silver idi. O, masum kurbanları kendine bağlayan kırmızı bir çizgi, asla patlamayan ama yine de etrafındaki insanların ölümüne yol açan "serseri mayındı". Kendini *belki de daha fazla kan dökülmesini engellemenin tek yolu beni bir kez ve herkes için ortadan kaldırmaktır*, diye düşünürken buldu.

Scarlet endişeliydi. Silver'a kendi bedeniyle kalkan olmuştu ama bir an için bunun yeterli olmayacağını ve ikisinin de öleceğini düşünmüştü. Tehlike bittiğinde kimsenin onu görmeyeceğinden emin olduğu bir yerde korku ve öfkeden ağlamıştı. Yaşanan bu ikinci saldırıdan sonra Silver'ın çökeceğinden korkuyordu ve bu konuda üstüne düşen görevin ne kadar önemli olduğunun farkındaydı: Erkeğine güç vermesi gerekiyordu. Ve bu da sadece anlayışlı ve güven verici olmak anlamına geliyordu. Biraz sert de olmalıydı ama yeterli dozda. Onun kendini eleştirmesine ve tepki vermesine yardım etmeliydi. O sırada Silver'ın evinde yumruklarını kalçalarına koymuş bir halde adama bakıyordu.

"Affedersin, biraz sarsıldım. Sen olmasaydın şu an ölmüş olacağımın farkındayım."

"Seni koruyan kişi bir polis memuru değil sana âşık olan kadındı. Bunu aklına iyice sok. Endişeli olmanı anlıyorum. Ben de hâlâ şoktayım ama pes etmeye hiç niyetim yok, senin de olmamalı."

Scarlet bunları söylerken daha ziyade kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Silver onun gerçekten de muhteşem bir kadın olduğunu düşünmeden edemedi, içinde kadifeden bir ruh saklayan parlak bir zırh gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarıldılar. Silver onsuz devam edemezdi. Neyse ki Scarlet yanındaydı; korkuları, kusurları ve azarlamalarıyla beraber geliyordu ama yanındaydı.

"Silahının yanında olması ne büyük tesadüf," dedi Silver.

"Lady Nightmare iki metrelik bir hücreye tıkılana kadar hep yanımda taşımaya karar verdim."

"Dünkü tanıklar kaçan bir adam gördüklerini söylemişler."

"O hasta kadın tarafından kiralanmış bir katil. Eğer kadını yok edersek sorunu kökünden çözmüş olacağız."

"Ne yazık ki şunu kabul etmemiz gerek: Bu kâbus ancak ve ancak o kadın ölü ele geçirildiğinde sonlanacak."

"Eğer onu vurma şansım olursa tereddüt etmem. Silahsız olsa ve benden merhamet dilense bile."

Scarlet'ın da Silver kadar öfkeli olduğu açıktı. Bu, Lady Nightmare'in yarattığı etkilerden bir diğeriydi: İnsanların içindeki kötülüğü dışarı çıkarmayı başarıyordu.

***

Halen sersem bir halde olan Silver ve Scarlet saldırıdan hemen sonra olay yerine gelen polislere ifade verdiler. Katili durdurmak için mümkün olan tüm bilgiyi ve gerekli detayları polise hemen sağlamak çok önemliydi. Silver Lestofante'de ifadesini alan polisi daha önce Buda'nın cenazesinde görmüştü. Adamın yüzünde belirgin bir rahatsızlık vardı.

"Çok fazla düşmanınız olmalı. Üç ayda iki saldırı. Sizin yerinizde olmak istemezdim."

O da hedef ele geçirilmediği sürece bu çılgınlığın süreceği kanısındaydı. Ve bu durumdan bir şekilde Silver'ı sorumlu tutuyordu. Sanki basit bir temasla etrafa hastalığını bulaştıracak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cüzzamlı bir ölüm mahkumuymuş gibi onun elini bile sıkmamıştı.

Cristina polis gelmeden önce ortadan kaybolmuştu. Improta olay yerine gelmemiş ama Silver'a kendini iyi hissettiği en erken zamanda onunla polis merkezinde görüşmek istediğini söylemişti.

Saldırıdan birkaç gün sonra ikisi tıpkı ilk tanıştıkları gün olduğu gibi karşı karşıya oturuyorlardı.

Geldiğin için teşekkürler Silver. Çok sarsılmış olduğunu tahmin edebiliyorum, buna rağmen olayın üstünden henüz kırk sekiz saat bile geçmiş olmamasına rağmen görüşmeye gelmeni takdir ediyorum.

Improta aklından bunları geçirmiş olsa bile söylediği şu oldu: "Kahretsin Silver tıpkı kedi gibi dokuz canlısın. Ama görünen o ki geriye pek fazla canın kalmadı..."

"İyi günler komiser. Sizi görmek benim de hoşuma gitmiyor."

Girizgâh konuşmaları sonlanınca Improta hemen konuya girdi: "O sarışın kadın kim? Kendinize koruma mı tuttunuz?"

"İsmi Cristina ve Gizli Servis ajanı olduğunu söylüyor."

Improta komik bıyıklarını okşarken alnını kırıştırdı.

"Cristina... Soyadı ne?"

"Bilmiyorum söylemedi. İsmi de sahte zaten."

"Yani bu kadın sizin arkanızı kolluyor. Halbuki yanlış hatırlamıyorsam bana ne pahasına olursa olsun koruma istemediğinizi söylemiştiniz."

"Gizli Servis Lady Nightmare'e ulaşmak için benim kaçınılmaz bir yem olduğumu düşünüyor. İşte bu yüzden beni takip edip korumaya çalışıyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Improta şaşkındı. "Bu, kadının neden silahlı olduğunu ve ifade vermek istemediğini açıklıyor. Görevdeki ajanlar mümkün olduğunda az tanınmak isterler. Ama uzak mesafeden takip eden tek bir kadın olması çok komik. *Wonder Woman* olsa bile sizi korumaya yeterli olmaz."

"Hayatımı kurtardığını hatırlatırım. Cristina olmasaydı şu an burada tüm bunları size anlatıyor olamazdık."

"Bu da doğru. Ama bana bunu Gizli Servis'ten kimsenin söylememiş olması çok tuhaf."

"Belki sizden saklayacak sırları vardır," diye yanıtladı hazırcevap Silver biraz alaycı bir şekilde.

"Silver lütfen ironik cevaplarınızla beni sinir etmekten vazgeçin. Neler olup bittiğini anlayabilmek için yırtınıyorum."

"Öyle mi, peki bir sonuç elde edebildiniz mi bari?"

"Evet, nihayet bir şeylere ulaştım."

Silver tıpkı av kokusu alan bir av köpeği gibi yerinde dikeldi. Komiser bu sefer onu şaşırtmayı başarmıştı.

Improta arkasına yaslandı ve kelimelerini dikkatle seçerek konuştu: "Size geçen gün saldıranın kim olduğunu biliyoruz."

Silver şaşkınlığından kurtulamadan sözlerine devam etti: "Ve bu kişinin ekim ayında burada, Roma'da o Rus işadamını öldüren aynı kiralık katil olduğunu biliyoruz."

Silver Budapeşte'de Macar'ın bu cinayetten bahsettiğini hatırlıyordu. İşin içinde Lady Nightmare tarafından yönetilen katillerin olduğunu söylemişti. Bilmece çözülmek üzereydi.

"Bunu nasıl başardınız?"

"Bir tanık sayesinde. Silahın nişan lazerinin ışığı göründüğünde mükemmel bir pozisyonda bulunan bir genç.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lestofante'nin hemen üstünde oturuyor. Evinden tam karşısında bulunan katilin yüzünü görmüş."

"Ama mesafe uzak. Aradan geçen yol çok geniş. Atışın yapıldığı cam yoldan en az beş ya da altı metre uzakta. Eğer tanık o sırada balkonda değil de evin içindeyse..."

"Evinin içinde olduğunu size garanti edebilirim. Eğer balkonda olsaydı katil onu fark eder ve programını değiştirirdi. Biz de başta bunun mümkün olmasına şüpheyle yaklaştık ama genç çok emin olduğunu söyleyip bizi ikna etti. Onu buraya getirip elli farklı katil fotoğrafı gösterdik, hiç tereddüt etmeden teşhis etti. Yüzler konusunda mükemmel bir belleğe sahip. Tabii buna ek olarak çok iyi bir vatandaş."

"Korkmadı mı?"

"Hem ne korkmak! Katili teşhis ettiğinde ellerinin titrediği gözümden kaçmadı. Ama bize yardım etmeyi bir görev olarak görüyordu. Bir de günümüz gençlerinin işe yaramadığını söylerler... Ebeveynlerinin ellerini sıkmak isterdim açıkçası."

Silver daha fazlasını bilmek istiyordu: "Peki kimi teşhis etti?"

"Carlos Cortés, eski bir tanıdığımız. Kolombiyalı acımasız bir katil. Ek olarak geçen ekim ayında ölü bulunan diğer Kolombiyalı katil Santiago Aguilar'ı da tanıyor."

"Yani?"

"Geriye dönüp tüm hareketlerini yeniden kurgulamaya çalıştık. Yani size ateş açtığı andan başlayarak. Rus işadamı vakasında olduğu gibi elli metrelik alan içindeki tüm kameralar onun geçiş anında anlık bir kesintiye uğramış. Bunun bulunması zor ve ileri bir teknoloji olduğunu biliyoruz. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durumda Rus'u vuran kişinin de Carlos olduğunu varsaymak çok mantıklı. Onu öldürdükten sonra iki katil kavga etmiş olmalı. Carlos, Santiago'yu vurduktan sonra iki polisle bir otel personelini öldürüp ortadan kayboldu. Sonra da iki gün önce tekrar ortaya çıktı. Ne yazık ki onu henüz yakalayamadık. Şu an çoktan uzaklaşmış olduğunu düşünüyorum."

"Bu da demek oluyor ki..."

"Eğer sizi öldürmek istiyorsa, bunu muhtemelen o deli kadının emriyle yapıyor. Belki Rus işadamını ve diğer katili de Lady Nightmare'in silahlı kanadı olarak ortadan kaldırdı. Santiago'nun cesedi üstünde bulunan mekanizma ile bazı testler yaptık ve Carlos'un da kameralar üzerinde aynı etkiye sahip benzer bir cihaza sahip olduğunu tespit ettik. Hal böyle olunca tek bir varsayım doğuyor..."

"... O da iki katilin de Lady Nightmare, ya da başı olduğu gizemli örgüt için çalıştığı. İşte bu yüzden ikisi de profesyonel suçlular tarafından kullanılan aynı cihaza sahiplerdi."

Improta kendini mikrofonu güzel olana vermiş arka plandaki bir konuşmacı gibi hissetti.

"Kahretsin Silver, sürprizimi neredeyse bozdun. Eh neyse, ben de bu gizemli yapının Gizli Servis'in dikkatini çekmiş olabileceğini düşündüm. Sonra yıllar önce Scarlet ile birlikte olan bir tanıdığımı aradım, şu işe bak sen. Bunu inanmayacaksınız ama bana sipariş üstüne silah ve kiralık katil satan bir suç örgütünün peşinde olduklarını söyledi. Ne iğrenç ne mide bulandırıcı bir durum. Ve bu örgüt..."

"... Reality şovun sahibi olan kadın tarafından yönetiliyor ve adı Final Shot."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Komiser ona şaşkın gözlerle baktı. Bu Silver'ın moralini düzelten nadir şovlardan biriydi.

"Peki bu siz hangi cehennemden öğrendiniz?" diye sordu öfkeyle.

"Sakin olun komiser, ben de kısa bir süre önce öğrendim ve kaynağımız da aynı kişi. Scarlet bunu eski sevgilisinden öğrenip bana söyledi. Bu hiç de tuhaf karşılanacak bir durum değil... şu an Scarlet ile birlikte olduğumuz düşünülürse tabii."

Bazen Improta'yla konuşurken gerçekleri "basitleştirmek" en iyisiydi. Ona Sandro ile tanıştığını, Budapeşte'de olanları ve şifreli dosyayı anlatmanın hiçbir faydası olmazdı.

"Bundan hiç kimseye bahsetmemeye dikkat edin. O kadın bu kadar yakınında olduğumuzu öğrenirse başımız belada demektir."

Silver yerinden fırlayıp masanın üstüne eğildi: "Bu kadar yakın mı dediniz? Final Shot denen örgütün nerede olduğunu biliyor musunuz yani? O kadın şu an nerede biliyor musunuz?"

Improta derin bir iç çekti: "Hayır, ama Norveç'te olduğuna iddiaya girebilirim."

Norveç! Improta doğru yoldaydı! Ama şifreli dosya olmadan bu bilgiye ulaşmayı nasıl başarmıştı? Sandro yeni bir şey mi bulmuştu yoksa? Silver şaşkın bir ifade takındı: "Norveç mi? Neden Norveç'te olduğunu düşündünüz?"

"Santiago ve Carlos'un hareketlerinin izini sürdük. Bakın, bu ikisi Kolombiya'dan yıllar önce ayrılmışlar. Dünyayı gezen kiralık katiller. Ama her ikisi de farklı zamanlarda bir süreliğine aynı kuş uçmaz kervan geçmez yerde yaşamış."

"Neresiymiş orası?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Improta anlık bir tereddütten sonra çekmecesindeki ajandaya uzandı.

"Evet, bir bakalım..."

Silver içinden tüm gücüyle Improta'nın şifreli dosyada gördüğü o kesik "o" harfli ismi söylemesini diledi.

"Longyearbyen adında bir yer."

Hayır. İsim bu değildi. Silver vücudunun olduğundan iki kat daha ağırlaşıp onu çözümsüz sıkıntılarla dolu bir yeraltı dünyasına çektiğini hissetti.

"Kesik 'o' harfi mi kullanılıyor?"

"Nasıl? Kesik ne dediniz?"

"Boş verin. Nerede bu yer?"

"Svalbard Adası? Bilir misiniz? Arktik Okyanusu'nda kaybolmuş bir ada, Norveç'ten çok Kuzey Kutbu'na yakın. Hani şu fiyordların, buzulların ve kutup ayılarının olduğu yer."

"Tek bildiğim *Global Seed Vault* yani Küresel Tohum Deposunun Svalbard'da olduğu. Bu, biyolojik bitki çeşitliliğini korumak için milyonlarca tohumun üstünde depolandığı bir tür buz kütlesi. Dünyanın en güvenli yeri olduğu söylenir."

"Profesörcülük oynamak çok hoşunuza gidiyor değil mi? Hiç bilmiyordum. Cahilliğimi biraz olsun giderdiğiniz için teşekkür ederim."

"Böyle bir yerde iki katilin ne işi olur ki?"

"Evet bunu göz ardı etmiyorum ama bir sebebi olabilir. Bence bulmacayı çözmeye çok yaklaştık. Son dönemeçteyiz, çok yakında o katilin üstüne çökeceğiz."

Silver kalbinin ümitle dolduğunu hissetti. Sonra Scarlet'ın onunla paylaştığı hipotezi düşündü: "Komiser, korkarım ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

teşkilatınızda bir köstebek var."

"Takipteyim." Komiser hiç de şaşırmış görünmüyordu.

"Böyle bir şey olduğunu biliyorsunuz ve hiç endişe duymuyorsunuz öyle mi?"

"Bazı şüphelerim olduğunu söylemek daha doğru olur, ve bu yönde önlemlerimi aldım. Mesela bu ofiste tek bir böcek bulamazsınız. Sık sık kontrol ederim ve 'haşereleri yok etmekte' çok iyiyimdir."

"Anlıyorum, peki ya telefon..."

"Ah, ben ne cep telefonu ne de bilgisayar kullanırım. Gizli Servis'le yapacağım telefon görüşmelerini de şifreli bir dille yaparım. Bu doğrultuda 'temiz' bir yerde bir görüşme ayarlar ve orada özgürce konuşurum. Köstebek konusundaki şüphelerim Audi'ye yapılan saldırıdan sonra ortaya çıktı. Domina ve Rambo saldırıda suç ortağıydı evet ama onlar paradoksal olarak sizin babanızla buluşacağınızı bilmiyorlardı. Bunu sadece siz, ben, Buda, Scarlet ve üç diğer polis memuru biliyordu. Bu memurlar psikolojik stres ya da fiziksel yetersizlikten dolayı direksiyon başında olmaya uygun bulunmadıklarından özellikle ofiste masa başında görev alan kişiler."

"Domina'nın neden bu bulaşmadan haberi yoktu? Sonuçta koruma ekibinin başında olduğu için tüm aktiviteleri takip eden kişi oydu."

"Doğru ama burası İtalya. Kullandığınız e-posta trafiğinin yarattığı bilgi karmaşası içinde insan bir kaşık suda boğulabilir. Kısacası saçma bir dikkatsizlik sonucu Domina, ilgili e-postalara eklenmemiş. Kontrol ettirdim. İşte bu yüzden bilgisayarlardan nefret ediyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman köstebeğin izinler üstünde çalışan o üç polisten biri olduğundan şüpheleniyorsunuz."

"Evet. Farklı ofislerde çalışıyorlar. Eğer köstebeği deşifre edebilirsem yeni bilgilere ulaşıp Final Shot'ın nerede konuşlandığını bulabiliriz."

"Bu da Lady Nightmare'in sonu olabilir."

"Ve sizin için de bir başlangıç. Yeni bir hayat. O zamana kadar hayatta kalmaya çalışın."

***

Silver polis merkezinden âdeta tazelenmiş olarak çıktı. Bir şeyler ilerliyor gibiydi, sağlam durmalıydı. Audi'den atlamadan hemen önce Buda'ya verdiği yemini hatırladı. Adrenalin ona çok saçma bir söz verdirmişti: Lady Nightmare'i öldürmek. Ama sonra gerçekten katil olmuştu. Ve Scarlet ona eline imkân geçmesi halinde Lady Nightmare'i hiç düşünmeden öldüreceğini hiç çekinmeden itiraf etmişti. Peki Silver o an o katil avcıyı karşısında bulsa ne yapardı? Silah kullanmaktan nefret ediyordu ama Buda'nın tabancasını evinde saklıyordu. Belki de bu silahı kullanacaktı. Yaptıklarının ne kadar da tutarsız olduğunu düşündü.

Birden yanında bir kadın belirdi. Silver onu gördüğüne hiç şaşırmadı. Üstünde gri renkli, uzun fermuarlı, polyester bir palto, belinde ise yine gri renkli sımsıkı bağlanmış bir kemer vardı.

"Selam Cristina."

"Selam Silver, seni tek parça halinde gördüğüme çok sevindim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Görevim bu. Ama ne yazık ki katile yetişemedim."

"İki masum insanı öldürdü."

"Önemli olan seni öldürememiş olması."

Konuşmanın geldiği nokta Silver'ı şaşırtmıştı.

"Görünen o ki senin için benim hayatım o iki kurbanınkinden daha önemli."

"Aynen öyle: Benim görevim seni korumak, sadece seni. Benim için o iki kurban tali hasar."

Silver birçok masum insanın ölümüne tanıklık etmişti. Hiçbir durumda buna karşı kayıtsız kalmamıştı. İçinden bir gün Cristina gibi birine dönüşmemeyi diledi.

"Sana hiç yalan söylemedim, seni memnun etmek için böyle bir şey yapmaya başlama niyetinde de değilim. Seninle konuşmaya karar verdim çünkü nasıl ilerlemenin daha iyi olacağını anlamak istiyorum. Bana bir kahve ısmarlar mısın?" diye sordu kadın.

Cristina cevabı beklemeden "Coffee Break" adlı bir mekâna girdi. Silver'ın onu takip etmekten başka şansı yoktu. Öğle saatiydi ve içeride bir düzine kadar müşteri vardı. Silver içeri girdiklerinde kafedeki konuşma uğultusunda bir azalma olduğunu ve hemen sonra seslerin tekrar yükseldiğini hissetti. Müşterilerden bazıları yanındaki genç kadını incelemek için sohbetlerine ara vermiş gibiydi. Kendilerine yönelen bakışları görüyordu ve yapılan yorumları tahmin edebiliyordu. Cristina'nın *girişimlerini* geri çevirdiğini bilseler onun kesinlikle aptal olduğunu düşünürlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genç kadın garsona öyle bir baktı ki adam kahveleri masaya servis edeceğini söyledi. Kahverengi yuvarlak ve kare masalardan birini seçebilirdi. Yumuşak kavisli hafif metal sandalyelerin oturma kısımları kumaştandı. Yuvarlak masalardan birine oturdu.

Sarı parlak saçları omuzlarından yumuşakça dökülüyordu. Kızın menekşe renkli gözleri Silver'a yetmişli yılların ünlü İngiliz film yıldızı Jacqueline Bisset'i hatırlatıyordu. Mini eteği gri kalın yün çorapla örtülü uzun bacaklarını âdeta yüceltiyordu. Çorapları seksi değildi ama onun üstünde öyle duruyordu. Bu kadının cazibesinden şüphe etmek imkânsızdı. Ama Silver böyle gösterişli bir görüntünün ardında gerçekten ne olduğunu hiç bilemiyordu. Göreve bağlı, cesur, acımasız, alaycı, hesapçı ve titiz görünüyordu. Yirmi beş yıl içinde geliştirilebilecek çok fazla yöndü bunlar.

"Neden polise gittin?"

"Komiser geçen gün yaşanan saldırıyla ilgili beni bilgilendirmek istemiş."

"Herhangi bir gelişme mi varmış?"

Silver'ın korktuğu soru gelmişti işte. Carlos ve Norveç ile ilgili öğrendiklerini ona anlatmalı mıydı?

Cristina onun tereddüt ettiğini hemen anladı. Dikkatini çekmek için ellerini salladı: "Hey, hayatını kurtaran kişi benim hatırlatırım!" Rahatsız olmuş bir ifadesi vardı.

"Koruduğum kişi yerine dolambaçlı yollardan bilgi edineceksem işimi nasıl yapabilirim? Yoksa size söylediklerini öğrenmekte zorluk yaşayacağımı mı düşünüyorsun? Improta Gizli Servis'i bilgilendirmek zorunda."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama senin görevinden haberi yok."

"Buna şaşırdın mı? Ben başına buyruk çalışırım. Bu gibi görevler asla açıklanmaz."

Barmen İtalyan kahvesi ve Cristina için beyaz çikolatalı kahve getirdi. Silver bir süre daha tereddüt ettikten sonra ona güvenebileceğine karar verip her şeyi ortaya döküverdi: "Bana ateş eden kişinin Final Shot adlı bir suç örgütüne bağlı Carlos diye bir kiralık katil olduğunu öğrendiler. Örgütün başında ise benim en büyük düşmanım var. Final Shot büyük bir olasılıkla Norveç'te bulunuyor. Eğer tam yeri öğrenirlerse iş tamam."

Cristina heyecanlı bir tepki verdi: "Muhteşem! Biraz şansın da yardımıyla bu iş neredeyse tamam demektir! Sen kendi hayatına dönersin ben de kendi hayatıma. Güvenliğinden endişe ederek her bir gürültüde, her anormal ya da beklenmedik durumda yüreğim ağzımda peşinden dolaşmaktan çok sıkıldım. Nihayet gerçek bir gelişme kaydedildi!"

Pirsingini tekrar takmıştı. Silver eğer Scarlet da bir gün dilinin üstüne o komik gümüş toptan takacağını söylese ona ne cevap vereceğini düşündü.

"O zaman şimdiki adım ne?" diye sordu kadına.

"Gizli Servis'in Final Shot'ın hareket üssü olan merkezi bulmak için her şeyi yapacağına inanıyorum."

"Peki ya onu bulduklarında?"

"Sezar Galyalıları yenecek. Ama Vercingetorige* bu sefer halka ibret olması için ölümünden önce Roma'ya getirilmeyecek."*

* Vercingetorige: Sezar'a karşı savaşan orduyu komuta eden Galya prensi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani Lady Nightmare teslim olsa bile yakalandığı yerde yok mu edilecek diye düşünüyorsun?"

"Matematik. Tehlikeli bir düşmanı asla hayatta bırakma. Doğal olarak çatışma anında öldüğü söylenecek."

"Orada olmak istiyorum."

"Ne? Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Hayır, çok ciddiyim. Böyle bir şeyi Improta'ya ben soracak olsam cevabı kesinlikle olumsuz olur ama araya sen girersen belki işe yarar. Elbette ki kurallara uyup emirlere itaat edeceğim, tıpkı iyi bir asker gibi ve hiç problem çıkarmayacağım."

"Neden?"

"O kadının öldüğünden emin olmam gerek. Onun cesedini görebilmek zorundayım. Ancak bu şekilde kâbusun bittiğinden emin olabilirim."

"Gizli Servis ve Improta'nın sözü senin için yeterli değil mi?"

"Ortada özel eğitimli bir benzeri olabilir. Tüm suçlu başlarının onlar için kendilerini feda etmeye hazır benzerleri vardır."

"Ve sen onu yüzde yüz tanıyabileceğinden eminsin öyle mi?"

"O surat benim beynime kazındı."

"Bu isteğini onaylayacaklarını nasıl düşünürsün? Bu tam bir çılgınlık."

"Sen yine de girişimde bulun. Bu benim için gerçekten çok önemli."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşte böyle, artık polisteki gelişmeleri ve Silver'ın talebini biliyorsunuz. Talimatlarınız nedir?"

"Bu kabul edilebilir bir istek. Sen de operasyona katılacak ve ona eşlik edeceksin, onun güvenliğinden sorumlu olacaksın."

Cristina gözünü bile kırpmadı. Üstünün kararları tartışılmazdı.

"Ne zaman?" diye sormakla yetindi.

"Çok yakında. Hazır bekle."

"Tehlikeli olmayacak mı?" diye sordu şüpheyle.

"Hayat uzun bir tehlike dizisinden başka nedir ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hesap Vakti Yakın

Silver son gelişmeleri Scarlet'a anlatmak için sabırsızlanıyordu. Sandro'nun neler düşündüğünü de öğrenmek istiyordu. Ama evleri toplantı yapmak için uygun değildi. Dinleme cihazı yerleştirilmiş olabilirdi. Tor Bella Monaca'da Rambo ile yaşananlardan sonra Silver ajanların mikro teknolojilerine karşı çok daha hassaslaşmıştı. Tek güvendiği korumalı cep telefonuydu.

"Alo, Scarlet? Benim."

"Selam! Her şey yolunda mı? Neredesin?"

Scarlet Silver'ı görüp onunla birlikte olmak istiyordu. Bu, kadının yatıştırıcı sesinden anlaşılıyordu. Silver ise bu durumdan çok memnundu. Yeniden savaşma isteğini bulmasındaki en büyük etkenlerden biriydi Scarlet. Ama düşüncelerinin başında hep diğer kadın vardı: Acı Kraliçesi, Kötülük Dehası, Korku Stratejisti. Kâbus devam ettiği sürece Scarlet'ın bu piramidin tepesine ulaşma imkânı yoktu. Scarlet ve Lady Nightmare'in bir gün yüz yüze gelebileceği ihtimali aklına geldiğinde kalbine bir ağrı saplanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Castel Sant'Angelo* etrafında geziniyorum."

"Bu hiç güvenli değil, hemen evine geri dön."

Sesi birden ciddileşmişti. Scarlet onun güvenliğinden endişe ediyordu. Ama Silver evinde bile kendini güvende hissetmiyordu. Taze hava onu güçlendiriyordu. Bronz melekli kaleyi izlemek kafasını dağıtmasına yardım ediyordu. Bu görüntü ona Dan Brown'un *Melekler ve Şeytanlar* kitabını ve Puccini'nin Tosca eserinin son sahnesini hatırlatıyordu. Tatlı öpücükler ve yumuşak okşamalar ile umutsuzluk içinde ölen ve hayatı ölüm kadar sevmemiş olan Cavaradossi** geliyordu aklına.

"Tamam şimdi eve dönüyorum. Improta soruşturmayla ilgili önemli gelişmeler aktardı, sana bunları anlatmak istiyordum. Seninle ve Sandro'yla konuşmam gerek. Bu gece üçümüz buluşalım, ne dersin?"

"Sandro'yu arayıp sana bilgi veririm. Neyle ilgili?"

"Lestofante'nin yakınında bana ateş eden katilin kimliği tespit edilmiş. Dahası Final Shot'ın merkezinin Norveç bölgesinde olduğundan eminler."

"İki güzel haber. Sen şifreli dosyada o kesik 'o' harfini gördüğünden beri Norveç bizim de aklımızda olan bir yerdi. Demek ki doğru yoldayız! Peki o ismi hatırlayabildin mi?"

"Kahretsin hayır. Ama bir yerde görür ya da okursam mutlaka hatırlarım."

"Hemen Sandro'yu arıyorum. Daveti kabul edeceğini varsayarsak nerede görüşmemiz daha uygun olur? Senin evinde mi yoksa benim evimde mi?"

---

* Castel Sant' Angelo: Roma'da çok ziyaret edilen bir müze.

** Mario Cavaradossi: Ünlü İtalyan kompozitör Giacomo Puccini tarafından bestelenen Tosca operasının baş karakteri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bizi kimsenin dinleyemeyeceği bir yerde."

***

Roma'daki Del Popolo Meydanı. Birbirini yansıtır gibi duran ve ikiz gibi görünen sade ve heybetli iki kilise. Sağda Santa Maria dei Miracoli Kilisesi, solda Santa Maria in Montesanto Kilisesi. Her ikisinde de üstü üçgen bir sundurma, çan kulesi ve sekizgen kubbe göze çarpıyordu. Ayna etkisini yaratan ise yan yana duran çan kuleleriydi. Roma'nın Campo Marzo Bölgesi'nin çehresini mükemmelleştirmek için çok basit ve dahiyane bir fikir.

Sandro'yla Scarlet, Silver'la Santa Maria dei Miracoli Kilisesi'nin girişinde buluştu. Akşam yediye on dakika kadar vardı.

"Dakikliğiniz için teşekkürler."

Scarlet şaşkın görünüyordu: "Final Shot hakkında tüm bu ibadet eden insanların içinde konuşmayı düşünmüyorsun umarım! Biraz sonra ayin başlayacak, internetten saatlerini kontrol ettim."

"Beni izleyin."

Üçlü, yuvarlak yapıya girdi. Genç kadın hafif bir rahatsızlık hissetti. Işıklar ibadet ve meditasyonu teşvik etmek üzere iyice kısılmıştı. Ama ışığın az olması Scarlet'a endişe ve hüzün veriyordu. Yukarı baktığında ise kalın ve heybetli uzak mermer tavanı görüyordu. Ne kadar küçük olduğuna dair içinde doğan his nefesini kesti.

Hafta içi olmasına rağmen tüm tahtadan sıralar doluydu. Papazın ayini yöneteceği tam önlerindeki yer, yan yana dört şapelden oluşuyordu. Tam ortada aydınlatılmış bir tablo du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruyordu: Mucizevi Meryem Ana, on altıncı yüzyıldan kalma altın parıltılar saçan anne ve bebek oğlunu resmeden bir fresk. Papaz bölmesinin hemen yanında iki anıt mezar vardı. Ve bunlardan birinin yanında küçük ahşap bir kapı göze çarpıyordu.

Silver bu kapıyı açıp ikiliyi dar ve kısa bir koridora soktu. Dokuz metrekare büyüklüğünde bir odaya vardılar. Ortada güvelerin delik deşik ettiği bir masa, tavanda bir lamba ve duvarda bir pencere vardı. Resmi en az elli yıllık dört tahta sandalye ve yanmakta olan elektrikli bir ısıtıcı tamamlıyordu. Papaz bölmesinin hemen arkasındaydılar ve kalın duvarlara rağmen ayinin başlangıcına eşlik eden ilahileri duyabiliyorlardı. Yıllardır kimsenin yaşamadığı bir odaya benziyordu ama içeride ne toz ne de küf kokusu vardı.

Silver tatminkâr bir tavırla sordu: "Nasıl ama?"

"Burayı nereden buldun?"

Scarlet iyice meraklanmıştı, buluşma noktası olarak böyle bir yer beklemiyordu.

"On ya da on bir yaşlarındayken bu kilisenin rahibi olan Don Remigio ile tanıştım. O benim meraklı ama suskun bir çocuk olduğumu anlamıştı ve güvenimi kazanmaya çalıştı. Bir gün sır saklayıp saklayamayacağımı sordu ve bana bu odayı gösterdi. Okumak ya da düşünmek için buraya defalarca geldim. Tek şart ise uğrayacağım zaman rahibi haberdar etmemdi. O zamanlar Corso Caddesi'nde yaşıyordum. Bu odayı rahibin birkaç arkadaşı dışında kimsenin bilmiyor olması fikri çok hoşuma gidiyordu. Tamamen bana aitti sanki, kimse gelip beni rahatsız etmiyordu. Sonra... on dört yaşındayken hayatım birdenbire değişiverdi. Ve buraya bir daha hiç gelmedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver'ın sesi aniden sönüvermişti.

"On dört yaşındayken ne oldu?" diye sordu şaşkınlık içindeki Scarlet.

"Önemi yok. Nitekim buraya geri gelmek için birkaç yıl önce ölen zavallı Don Remigio'nun yerine geçen Don Francesco'yla irtibat kurdum. Ona burayı çok özlediğimi anlattım ve... işte buradayız."

"O zaman odayı düzenleyip elektrik sobasını yakan Don Francesco," dedi o zamana kadar hiç konuşmamış olan Sandro.

"Evet. Ama şimdi bize gelelim. Fazla vaktimiz tok, yarım saate ayin bitecek ve buradan çıkmak zorunda kalacağız."

Silver onlara Carlos'u, diğer katil Santiago'yu, bu ikilinin Final Shot'ın üyesi olduğunu ve her ikisinin de bir dönem Norveç'te yaşadığını anlattı.

"Norveç'in hangi şehrinde?" diye sordu Scarlet.

"Svalbard Adalar'ında Longyearbyen diye bir yer," dedi araya giren Sandro.

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Silver şaşkınca.

"Çok basit, Improta bana bilgi verdi. Ama ben sizin görüşmenizle ilgili senin bana neler anlatacağını duymak istedim, komiserin benden bir şey gizleyip gizlemediğini görmek için."

"Ya da ben senden bir şey saklıyor muyum bunu görmek için," dedi Silver, aradaki bu güvensizlikten rahatsız olmuştu.

"Kişisel algılama Silver. Benim pozisyonumda tüm varsayımları değerlendirmenin önemli olduğunu anlamış olmalısın. Nitekim bize anlattıkların Improta'nın bana söylediklerinyle birbirini tutuyor. Bu hem senin için hem de onun için artı puan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sandro'nun yürüttüğü mantık çok basit ve anlaşılırdı. Silver gururunu bir kenara bırakıp bir baş hareketiyle Gizli Servis ajanına her şeyin yolunda olduğunu işaret etti.

Sandro ceketinin cebinden bir iPad mini çıkardı ve açıp bir şey yazdı.

"İnternette Longyearbyen'ı mı aratacaksın?" diye sordu Scarlet.

"Evet, size bir şey göstermek istiyorum. Silver, şu kesik 'o' harfli kelimeyi hatırlıyor musun?"

Bu kelime tam anlamıyla bir saplantı haline dönüşmüştü.

"Hayır, Sandro. N ve o harflerinin karışımıydı. Scarlet da aynı şeyi sordu. İnsan ismi miydi, yoksa bir yer ya da başka bir şey ismi miydi bilmiyorum. Hafızamı tazelemek için Norveç sözlüğünün tümünü hatim etmem mi gerekiyor yani?"

"Belki de buna gerek yoktur. Şuna bak."

Sandro elindeki mini tableti ona gösterdi. Ekranda Svalbard Adaları'nın haritası vardı.

"Longyearbyen'ın nerede olduğunu görebiliyorum. Yani?" Gizli ajanın nereye varmak istediğini bir türlü anlayamayan Silver sinirlenmişti.

"Daha iyi bak."

Silver'a haritadaki diğer yer isimlerini okumaktan başka bir alternatif kalmadı: Sveagruva, Hornsund, Kong Karls Land ve sonra... ve sonra... Edgeøya!

İnanmaz gözlerle büyük bir heyecan içinde tableti Sandro'nun ellerinden çekip aldı ve ekrana baktı.

"İşte bu, kelime buydu..." Heyecanı âdeta nefesini kesiyor konuşmasını zorlaştırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sandro gülümsedi. "Güzel, demek ki bulmaca tamamlanıyor. Sezgilerim doğruymuş. Silver'ın hatırlayamadığı ismin Longyearbyen yakınlarında bir yer olabileceğini düşünüyordum."

Scarlet henüz ortaya çıkmış olan bu keşfin önemini anladığından pek emin değildi. Endişeyle sordu: "Yani bu... Final Shot'ın nerede olduğunu artık bildiğimiz anlamına mı geliyor?"

"Evet!" Silver'ın gözleri parıldıyordu.

Az önce Lady Nightmare'in saklandığı yeri bulmuşlardı.

"Heyecanınızı gölgelediğim için kusura bakmayın ama Edgeøya'nın tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu henüz bilmiyoruz. Sıcaklığı sıfırında altında otuza kadar düşen ıssız bir yerden bahsediyoruz burada. Final Shot'ın oraya konuşlanmış olduğundan şüpheliyim."

Scarlet Sandro'nun bu sözlerinin etkisini biraz yumuşatmaya çalıştı: "Ama... bu yerin tüm bu olup bitenlerle bir ilgisi var, öyle değil mi? Eğer Silver şifreli dosyada bu ismi gördüyse ve o iki katil bir süre bu yerin yakınlarında yaşadıysa bunun başka bir açıklaması olamaz..."

"Nasıl bilmiyoruz ama Edgeøya'nın kesinlikle bir ilgisi olduğu net. Sabırlı olup araştırmaya devam etmeliyiz."

"Sabırlı olmak mı? Burada insanların hayatı sözkonusu, benim ve benim etrafımda olan insanların. Hızlı hareket etmek gerek!"

"Şu an ve gelecekte, Final Shot katillerinin tehdidi altındaki hayatları da unutmayalım," diye ekledi Scarlet.

"Biliyorum, biliyorum. İşin iyi tarafını görmeye çalışalım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yavaş yavaş gerçeğe yaklaşıyoruz. Hesaplaşma vakti yaklaşmış olabilir."

"Bunu Cristina'ya anlatmam gerek."

Sandro bu konuya biraz soğuk yaklaştı: "O kadına karşı dikkatli olmanı tavsiye ederim."

"Hayatımı kurtardı, hatta belki Scarlet da hayatını ona borçlu."

"O gün orada bir simülasyon, yani önceden planlanmış bir "tiyatro" oynanmış olabileceği hissine kapıldınız mı?"

Silver ve Scarlet birbirine baktı. İkisi de bu soruya şaşırmış görünüyordu.

"Katilin beni öldürme niyetinde olduğuna şüphe yok. Ve Cristina rol yapmıyordu."

"Neden sen bundan şüphe ediyorsun?"

"Biraz soruşturdum. Gizli Servis'te onu tanıyana rastlamadım. Pirsing detayını ve ek olarak ne kadar genç ve güzel bir kadın olduğunu düşününce bunlar etrafında tanınmasını çok kolaylaştıracak detaylar."

"Ama bu kız tek tabanca çalışıyor ve Gizli Servis'ten anladığım kadarıyla sol elin ne yaptığından sağ elin haberi yok," dedi Silver.

"Bu da doğru. Ben zaten kadının yalancı olduğunu söylemiyorum. Sadece göreviyle ilgili kanıt eksik, bunu söylüyorum. Emirleri kimden alıyor? Elindeki imkânları ona kim sağlıyor? Daha önce senin bana anlattığın gibi kana karışan bir işaretleyici kullanıldığını hiç görmedim. Oysaki benim tüm yeniliklerden haberdar olmam gerek."

"Gizli Servis için çalışmıyorsa kimin için çalışıyor olabilir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söylemesi zor Silver. Gizli Servis içinde de normalden sapan birimler olduğunu tahmin ediyorsundur mutlaka. Ve ben burada durup yediğim kaba tükürmemeyi tercih ediyorum."

Silver'ın morali iyice bozulmuş gibiydi.

"Cristina'ya Improta'yla olan görüşmemi anlatmakla hata etmiş olabilirim."

"Ne? Her şeyi biliyor mu?" Scarlet hayal kırıklığını göstermekten çekinmedi.

"Edgeøya detayını bilmiyor. Eğer istersen bu bilgiyi ondan saklayabilirim Sandro."

"Sana söyleyebileceğim tek şey artık karar vaktinin geldiği: Ya bana güveneceksin ya da ona."

Silver kendini köşeye sıkışmış hissetti. "Ben içinizden sadece birine güvenmek istemiyorum, her ikinizi de güvenmek istiyorum. Hayatımı kurtardıktan sonra Cristina'ya bu işin dışında kalmasını nasıl söylerim? Benim için önemli olan Lady Nightmare'e ulaşmak. Sen belki ona Cristina'dan önce ulaşabilirsin Sandro ama tam tersi de olabilir. Bu yüzden de ikinizle paralel bir ilişki yürütmek isterim."

"Yani Gizli Servis'in iki farklı koluyla işbirliği yapıp seni sonuca ilk önce kimin ulaştıracağını görmek istiyorsun, öyle mi? Güzelmiş."

Scarlet Silver'a destek olmak için araya girdi: "Resmi olarak şöyle diyelim: Silver sana Cristina'dan hiç bahsetmedi..."

"Eğer hepimiz hem fikirsek böyle yapabiliriz."

"Doğrusu bunun tam tersi geçerli, ben Cristina'ya senden hiç bahsetmedim."

"Eğer sana yardım etmemizi istiyorsan bize yardımcı ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak zorundasın." Cristina bunları söylerken anlamlı bir bakış takınmıştı.

Silver mesajı hemen aldı: "Tamam, Cristina'ya Sandro'dan ve Edgeøya'dan bahsetmeyeceğim. Ama Cristina'dan bana gelen her bilgiyi Sandro'ya ileteceğim."

"Böylesi daha iyi," dedi gizli ajan.

"Cristina'dan Final Shot'ın yerini tespit eder etmez üstlerini beni Norveç'e götürmeleri için ikna etmesini istedim"

"Sen gerçekten sıradışı bir tipsin. Hiç beklenmedik girişimlerde bulunuyorsun. Adada hayatta kalmanın sebebi belki de buydu."

Sandro başını salladı. Silver'ı çok sempatik buluyordu ama yönetilmesi gittikçe zorlaşıyordu. Scarlet çok net konuştu: "Bu isteği olumlu karşılarlarsa şaşarım. Silver bunu sana söylediğim için üzgünüm ama hayal kuruyorsun."

Neden herkes onun saldırıya katılma fikrini gülünç buluyordu? Silver artık iyice alınmaya başlamıştı.

Sandro Norveç'e yapılacak bir yolculuğun öncelik olmadığını belirtme gereği duydu: "Her halükârda bu aylar sürebilir. O değil de sen bu akşamki buluşmamızı Cristina'ya nasıl açıklayacaksın onu söyle. Ona benimle ilgili ne anlatacaksın? İkna edici olman gerek."

"Cristina'nın bu akşam beni izlemediğini düşünüyorum. Sizi beklerken etrafıma bakındım ve onu göremedim. Eğer bana seninle ilgili bilgi sorarsa, doğruya en yakın versiyonu söylemenin daha iyi olacağına inanıyorum. Ona senin Scarlet'ın arkadaşı olduğunu söyleyeceğim ama işinden hiç bahsetmeyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böylece o araştıracak, benim Gizli Servis'te çalıştığımı öğrenecek ve şüphelenecek."

Silver dikkatsiz davrandığını düşündü.

"Senin önerin nedir peki?"

"Ona Buda'nın kendini adadığı kimsesiz çocuklar için bir hayır etkinliği düzenlemek istediğini ve buraya da Don Francesco ile bu konuyu konuşmaya geldiğini söyle. Ben Buda'yı tanıyan Scarlet'ın eski bir dostu olarak sponsor bulma konusunda size destek olmaya çalışıyorum. Ama bunları sadece sorarsa anlat."

"Tamam, çok açık. Dinle, eğer Cristina'nın söylediği kişi olmadığı ortaya çıkarsa... Bununla ilgili bir fikrim olabilir."

***

Carlos Roma'da kalmaya karar vermişti, çünkü kendine verdiği görevi yerine getirmek istiyordu: Ölümsüz'ü öldürmek. Bu çok riskliydi, hem de çok. Polis peşindeydi ve Final Shot'tan bir katile onu yok etme görevi çoktan verilmişti bile. Ama kimse onun Casilina Caddesi üzerindeki dördündü sınıf bir otelde konakladığını bilemezdi. Tabii buna ek olarak başarısız saldırı girişimden sonra Roma'da kalacağını kimse hayal bile edemezdi. Eğer onu kimsenin aramayacağı bir yer varsa, o da kaldığı o pis odaydı.

Partagás marka bir Küba purosu içiyordu. Yaldızlı kırmızı ambalajın üstündeki *Habana* yazısı çok net okunuyordu. Beklentisi olmayan Kolombiyalı küçük bir haydutken bir gün Küba purolarını tadacağını hayal ederdi. Artık dolaşımdaki en iyi katillerden biri olarak her tür şımarıklığı yapma lüksü vardı. Ama bu ona yetmiyordu. Efsane olmak, gerçekten unu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tulmaz bir suç işlemek istiyordu. Bu işlerini iyi etkilerdi ama daha önemlisi yüksek egosu için büyük bir tatmindi. En akıllı ve fark yaratan katillerden biri olan Santiago'yu ortadan kaldırmıştı, artık önüne kim gelse yok edebilirdi. Belki bir gün o reality şov sahibi kadını bile temizleyebilirdi. Ona çok şey borçlu olmasına rağmen. Onun sayesinde usta bir katil olmuş, onun cihazları sayesinde polisten kaçabilmişti. Sokaktaki kameraları devre dışı bırakan o alet gerçekten de çok işe yaramıştı. Ama şimdi o elektrik mühendisini ortadan kaldırmak için başka bir plan kurgulamak zorundaydı. Bu görünüşte çok basitti çünkü adamın koruması yoku. Ama işin aslı o şeytan her tür saldırıdan kurtulmak için doğmuş gibiydi. Peki onu son anda kurtaran o sarışına ne demeli? Kadın silahlıydı ama koruma falan değildi. Ya da belki de öyleydi. Miller'ın yanına babası zengin büyükelçi Benjamin Miller tarafından konulmuş bir korumaydı belki. Bu sefer mükemmel bir plan yapıp bu işi hızlıca bitirmesi gerekiyordu.

Bunları düşünürken biri kapıya vurdu.

Bir saniyede Magnum'u kaptı, yataktan kalkıp kapının yanında konuşlandı. Böylece biri kapıyı kırıp içeri girecek olursa hedef olmadan onu haklayabilirdi.

"Kim o?"

Bariton bir ses cevapladı: "Sizin için bir paket bıraktılar."

Carlos "korku" kelimesini uzun zaman önce unutmuştu. Zihninin en gizli köşelerinden çıktığı anda önünü kesmeyi iyi bildiği bir histi bu. Onun için sadece bir engeldi o kadar. Bunun yerine sağlıklı bir kadercilik çok daha iyiydi. Çok gergin ve konsantre olmuş bir haldeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim getirdi?"

"Bir kadın. İsmini söylemedi."

"Paket falan beklemiyorum ben. Geri götürün."

"Getiren bayan bunu size vermem konusunda ısrarcıydı. Ben paketi kapının önüne bırakıyorum, siz ne zaman isterseniz alırsınız."

Carlos adamın uzaklaştığını duydu. Tüm varsayımları düşünmeye çalıştı. Kapıyı açtığında biri ona ateş edebilirdi. Ya da paketin içinde bir patlayıcı olabilirdi ve açtığı anda onu cehennemin dibine gönderebilirdi. Fikirlerinin net olmamasından nefret ediyordu. Ona bu paketi kim getirmişti ve neden? O otelde olduğunu kim biliyor olabilirdi? Eğer onu öldürmek istiyorlarsa neden bunu odasına girip de yapmıyorlardı da işin içine bir sürpriz unsuru sokuyorlardı? Ne yapacağı konusunda kararsızdı. Paket orada duruyordu bunu yok sayamazdı. Koridor sessiz ve sakindi.

Birkaç dakika sonra büyük bir dikkatle kapıyı açtı. Koridorun uç kısmında uzaklaşmakta olan temizlik görevlisi kadınları gördü. Şüpheli bir durum yoktu. Yerde ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir kutu vardı. Kalın bej bir kâğıtla kaplıydı, tüm sır bunun altında yatıyordu. Uzun bir süre kutuya bakıp kendiyle savaştı. Sonunda elini sürmemeye karar verdi. Merakının onu yönetmesine asla izin vermezdi. Kutunun içinde ölümcül bir madde olabilirdi. Kapıyı kapattı. Arkasına döndüğünde ise yatağında oturan bir kadın olduğunu gördü. Üstünde daracık siyah bir tür eşofman takımı vardı. Ona susturuculu bir Glock doğrultmuştu. Sakince konuştu "Silahı at. Hemen."

Carlos onun dediğini yaptı. Kadından önce ateş edecek za-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manı yoktu ve daha uzun yıllar yaşama arzusu içindeydi. Sakinliğini korudu.

"Nereden çıktın öyle?"

"Kapıdan giremeyen camdan girer."

Carlos banyo camının aralık olduğunu gördü ama zorlanma izi yoktu.

"Ben camları asla açık bırakmam."

"Nasıl yapılacağını bilen için dışarıdan bir pencereyi açmak on beş saniyeden fazla sürmez."

"Sakın buraya kadar merdiven taşıdığını söyleme. Beşinci kattayız."

"Hayır, altıncı kattan indim. Küçük bir dağcı takımı ve birkaç kanca yeterli. İşin güzel tarafı burası arkada kalıyor, böylece kimse beni görmedi."

"Beni nasıl buldun?"

"Paraya ihtiyacı olan bir garsondan."

Çirkin bir durum, diye düşündü Carlos. *Hem de çok çirkin.* Terliyordu.

"Katilsin sanırım."

"Eh, bunu tahmin etmesi kolay. Ne diyeceğim biliyor musun? Harry Miller'a asla ateş etmemeliydin."

"Harry Miller'ın ölmesi gerekiyor. Ben ya da bir başkası ne fark eder?"

"Seninle aynı fikirde olmayanlar var. Ve sen bu konuda uyarıldın."

"Korkarım ki fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey yok..."

"Ellerini görünür yerde tut ve hareket etme. Fikrimi değiştirmek mi? Teklifini alayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onunla oynadığı açıktı. Ne söylerse söylesin, kimse Carlos'un ona verdiği sözü tutacağını garanti edemezdi sonuçta. Ama yine de eline geçen her imkânı değerlendirmiş olmak için şansını denedi: "Sana verdiklerinin üç katını öderim."

"Hımmm… hayır."

"Ne kadar istersen veririm."

"Kimler için çalıştıysan hepsinin bilgilerini istiyorum. Yani bir tür… müşteri portföyü."

Carlos yanlış anladığını düşündü.

"Sen… beni para karşılığı adam öldürmem için tutan kişilerin bilgilerini mi istiyorsun? Sonra da ben…"

"Ortadan yok olacaksın, kimlik değiştireceksin ve baştan başlayacaksın. Ağır bir darbe olduğunu biliyorum ama… gebermekten iyidir, değil mi?"

"Benim böyle bir listem yok…"

Kadın kolunu kaldırıp nişan aldı. Carlos kendini korumak ister gibi ellerini öne uzattı.

"Bekle! Şifreli yazdığım bir ajandam var ama deşifre etmesi çok kolay. Her bir harf ya da rakam için üç hane ilerisini kullanman gerekiyor. Yani A gördüğünde bu D demek, 3 gördüğünde ise 6."

"İşte bu ilgimi çekti! Nerede bu ajanda?"

Kadın dönüp sol eliyle yatağın yanındaki çekmeceyi açmaya çalıştı, sağ elindeki silahı ise katile doğrultmaya devam ediyordu. Kolunu biraz eğmek zorunda kaldı.

Şimdi! diye düşündü Carlos ve ona silah doğrultan elin üstüne atıldı.

Mermi tam göğsüne isabet etti. Kadına hafifçe sürterek ya-

tağa düştü. Yaşıyordu ama sonuna az vardı. Kadın onun hareket ettiğini hissettiği anda hiç bakmadan ateş etmişti.

Düşündüğü üzere çekmecede ajanda falan yoktu. Carlos o an bir yalan uyduruvermişti ama bu canını kurtarmasına yetmemişti.

Kadın ayağa kalkıp zorlukla nefes alan adama baktı. Kanaması çoktu. Yatakta yüzükoyun uzanıyordu ve yere düşmek üzereydi.

İşini bitirebilirdi ama neden bir mermi daha harcasındı? Kapıdan başını uzatıp koridorun solunu ve sağını kontrol etti. Kimse yoktu. Sakince çıkışa doğru yürüdü.

Kolay olmuştu. İçinde sadece bir kitap olan dikkat dağıtıcı bir paket, odayı gösterip paketi teslim eden, parasını alan ve susan ilgisiz bir garson... Carlos'un aksine o emirlere itaat ediyordu ve rüşvet almıyordu. Er ya da geç oda kapısını açacak temizlik görevlisinin yüzünün alacağı hali düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu Canlı İstiyorum

"Sana iki haberim var: Biri çok iyi, diğeri ise muhteşem. Önce hangisini duymak istersin?"

Cristina son görüşmelerinden sonra genç adamın evine habersiz gelmişti. Silver coşku duymaktan çok şaşkındı ve duyacağı haberlere karşı içgüdüsel bir şüphe hissediyordu.

"Çok iyi olandan başla."

"Final Shot'ın yerini bulduk."

Silver kendini 42 acı dolu kilometre sonunda stadyuma giren ve bitiş çizgisini karşısında gören bir maraton koşucusu gibi hissetti.

"Üstlerim beni dün bilgilendirdi. Gerçekten Norveç'teymiş. Ama güvenlik sebebiyle tam yerini sana söyleyemem. Organizasyona ölümcül bir darbe indirmek üzere bir saldırı planlıyoruz."

Her şey çok basit görünüyordu.

"Tam yeri nasıl tespit ettiler?"

"Detayları geçiyorum. Ama örgütün yeriyle ilgili hiç şüphe olmadığını söyleyebilirim. Muhteşem bir haber öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver derin bir iç çekti: "Umalım da söylediğin gibi olsun."

"Güven bana: Üç gün sonra ortada Final Shot diye bir şey kalmayacak. Tabii reality şovcu o kadın da."

"Üç gün mü? Bir saldırı planlamak bu kadar kısa mı sürüyor?"

"Operasyon hem yerin iklimi ve tabiat şartları hem de karşımıza çıkacak katillerin sayısı açısından çok karmaşık. Ama hızlı hareket etmeyi biliyoruz."

"Teslim olsa bile onu öldürecek misiniz?"

"Kaçıp her şeye yeni baştan başlaması riskini göze alamayız."

"Eğer çok iyi haber buysa muhteşem olanı hayal bile edemiyorum."

Kadın gülümsedi. O gözler ve o dudaklar Norveç'teki tüm buzları eritmeye yeterdi. Ama Silver heyecanını kontrol altında tutmak için çok çabalıyordu.

"Çok ısrar etmek zorunda kaldım ama sonunda başardım: Peşindeki kadını deşifre etmek üzere orada olacaksın. Sanırım bu senin için öncekinden çok daha iyi bir haber."

Lady Nightmare'i tekrar görecekti. Son kez. O kadının cesedini teşhis ettikten sonra her şey sonsuza kadar geride kalacaktı. Hem de her şey: Reality şov, ölenler, katiller, saldırılar, endişe, ihanetler ve yalanlar. Ve sürekli namlunun ucunda olma hissi.

Cristina bir kucaklaşma bekler gibiydi ama Silver bunun birçok farklı sebepten dolayı yapılmamasının daha iyi olacağını düşündü. Scarlet'a haber verme ihtiyacı duydu.

"Yalnız bir konuda anlaşalım: Norveç'e benimle birlikte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geleceksin ama ortaya sadece oyunun kuralları gereği çıkacaksın. Ne senin için riskli bir durum ne de benim canımı sıkacak olaylar yaşanacak. Anlaşmanın kuralları böyle. Bu izni aldığıma beni pişman etme."

"Anlaştık."

"Polis merkezinde bir köstebek olduğundan şüpheleniyoruz, o yüzden de senden bunu kimseye söylememeni istiyorum."

"Bunu Improta'dan saklayabilirim, ki zaten kendisi de köstebek konusunda seninle aynı şüpheleri taşıyor. Ama Scarlet'a anlatmak istiyorum."

"Tamam ona bir şeyler söyle ama genel hatların dışına çıkma. Her şeyin yakın zamanda olacağını bilmemeli. Seni takip etmeye kalkabilir. Sorunları önleyelim."

Silver operasyonun hemen yapılacağını Scarlet'tan gizlemek istemiyordu. Bunu bilmek hakkıydı. Ama dünyadaki hiçbir şey onun Lady Nightmare'in ve örgütünün sonunu görme olasılığından alıkoyamazdı. Kelimeler ağzından güçlükle döküldü: "Bu şartları kabul etmemem için hiçbir sebep yok."

"Dönüşünde kutlama yapacak çok vaktiniz olacak."

Silver vicdanındaki şüpheleri uzaklaştırıp konunun pratik kısmına yoğunlaşmaya çalıştı.

"Ne zaman yola çıkılıyor?"

"Yarın öğleden sonra. Bilet ve para konusunu ben hallederim. Sen küçük bir el çantası içinde kalın giysiler, su geçirmez bir palto ve özel eşyalarını getir."

"Valiz yok mu?"

"Tatile gitmiyoruz Silver."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

O akşam Scarlet onu görmeye geldi. Artık neredeyse her gün uğruyor ve gece orada kalıyordu. Ama bu sefer durum farklıydı.

Silver'ı sanki ruhları uzun bir bekleyişten sonra bir araya gelmiş gibi tutkuyla öptü. Bir tuhaflık olduğunu ise hemen anladı.

"Neyin var? Burada olduğuma sevinmedin mi?"

"Seninle biraz hassas bir konu hakkında konuşmam gerek."

Scarlet ona sorgulayan gözlerle baktı. Silver kendini biraz rahatsız hissetti. Kadının tepkisinden korkuyordu. Müzik setinin sesini sonuna kadar açtı. Komşularının küfürleri o an endişe edeceği en son şeydi, kimsenin konuştuklarını duymadığından emin olması gerekiyordu. Buna onları dinliyor olması muhtemel olan Cristina da dahildi.

"Bugün Cristina uğradı. Gizli Servis Final Shot'ın yerini bulmuş."

Genç kadın oturdu, derin bir nefes alıp yavaşça verdi, birkaç saniye düşündükten sonra şöyle dedi: "Bence bu çok güzel bir haber."

"Ondan operasyon sırasında orada olmayı istediğimi hatırlarsın sanırım."

Scarlet'ın yüz ifadesi saniyeler içinde birkaç kez değişti: Şüphe, şaşkınlık, farkındalık. Ve kıskançlık.

"Norveç'e gitmeyi aklından çıkar."

"Bunu kötü karşılayacağını biliyordum. Ama ortada tehlikeli bir durum yok. Ben sadece öldürüldükten sonra onu teşhis edeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Final Shot bir katil yuvası. Ve o kadın yüzbinlerce kilometre uzakta bile ölümcül. Ya bir şeyler ters giderse. Bunun tam bir çılgınlık olduğunu nasıl göremezsin?"

"Scarlet, her şeyin bittiğinden emin olmak için onun ölüsünü görmem gerekiyor."

"Sana fotoğrafını gösterirler olur biter."

"Bunun gibi durumlar için fotoğraf kullanılmadığını bilirsin. Operasyonda yer alan ve onu öldüren kişiler için bir tehdit unsuru olabilir çünkü. Kadavrasını Arktik Okyanusu'na atacaklarını düşünüyorum."

"O zaman güvenmek zorundasın. Zaten Gizli Servis böyle bir operasyona bir sivilin katılmasına nasıl izin verdi anlamak zor. Ben hiç ikna olmadım."

"Cristina konusunda da ikna olduğunu düşünmüyorum. Oysa kadın ikimizin de hayatını kurtardı."

"O kadınla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Sandro'nun da şüpheleri var. Ama benim anladığım kadarıyla sen kararını çoktan vermişsin, öyle değil mi? Benim ne düşündüğümün hiç önemi yok. Bunu bildiğim iyi oldu."

"Haydi ama kavga etmeyelim..."

Silver ona yaklaşmaya çalıştı ama kadın dokunulmak istemediğini belirtmek üzere ellerini kaldırdı.

"Ne zaman yola çıkacaksın peki?"

"Henüz biliyorum, birkaç hafta sonra sanırım."

"Final Shot'ın yerini tespit ettiler ama operasyon için birkaç hafta bekleyecekler öyle mi? Sen beni aptal mı zannettin? Operasyon kısa süre içinde yapılır, hatta belki birkaç gün içinde. Gizli Servis'in nasıl çalıştığını iyi bilirim. Ve sen... sen..

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapabildiğin tek şey bana yalan söylemek."

Scarlet öfke doluydu. Kendini ihanete uğramış hissediyordu. Silver büyük bir sorun yarattığı izlenimine kapıldı. Durumu toparlamaya çalıştı: "Seni karıştırmak istemiyorum, bu benim sorunum. Döndüğümde..."

Kadın sertçe araya girdi: "Döndüğünde seni bekleyen biri olmayacak."

Ve ardından kapıyı vücudundaki tüm öfkeyle çarparak çekip gitti.

***

"Alo, Sandro?"

Yolda amaçsızca yürürken gizli ajanı korumalı cep telefonundan aradı. Scarlet ile yaşadığı tartışmadan sonra başına korkunç bir ağrı saplanmıştı ve kafası çok karışıktı.

"Selam Silver, gelişme var mı?"

Ona olup biteni söylemeli miydi? Evet, buna mecburdu, aksi halde Scarlet'tan öğrenirdi. Ama ona her şeyi anlatamazdı.

"Cristina bana Final Shot'ın yerinin tespit edildiğini bildirdi."

"Nerede olduğunu buldular mı yani? Bu müthiş bir haber!"

"Ve operasyonda ben de bulunacağım."

"Bu ise çok kötü bir haber. Gizli Servis senin gerçekten de orada olmanı onayladı mı yani? Bu bana çok tuhaf geldi."

"Cristina benim işe her şey tamamlandıktan sonra dahil olacağımı söyledi."

"Bu durumda saldırının ne zaman gerçekleşeceğini çoktan öğrenmiş olduğunu düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona güvenen insanlara yalan söylemesi zordu, hem de çok zor. Belki de Cristina'nın uyarılarına kulak asmaması daha iyi olurdu. Sonuçta Sandro ile yaptığı anlaşma şu anki davranışlarının tam tersini içeriyordu: Ona hiçbir ayrıntıyı gizlemeden her şeyi anlatacağına söz vermişti.

"Senden istediğim şeyi temin ettin mi?"

"Silver, soruma cevap vermedin: Saldırı ne zaman olacak?"

"Bildiğim tek şey dört ya da beş gün içinde olacağı."

"Tamam, yola çıkmadan önce anlaştığımız üzere konuştuğumuz şeyi sana teslim edeceğim."

"Olmaz, bana bugün lazım ya da en geç yarın sabah."

"O zaman yarın sabah saat ona kadar evinin posta kutusuna iletilmiş olur. Silver ateşle oynuyorsun. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Önceliğim o kadını yeniden görmek, ölü ya da diri ama onu görmek zorundayım."

"Saplantılarının seni yönetmesine izin veremezsin."

Silver insanların eleştirilerinden sıkılmıştı: "Sen benim yaşadıklarımı yaşamadın."

Sandro anlık bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Lütfen temkinli ol. Ben arkanı kollamaya çalışacağım ama bir şeyler ters gidecek olursa tamamen tek başına olacaksın."

"Zaten tüm hayatım boyunca yapayalnızdım ben."

"Yanında Scarlet var. Böyle bir değer öylece fırlatılıp atılmamalı." Adamın sesi titriyordu.

"Sandro… sen ona hâlâ aşık mısın?"

"Bunun hiçbir önemi yok Silver. Ben evliyim ve onun istediği sensin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Cep telefonu birden çalmaya başladı. Saat sabah ondu.

"Selam, benim. Fazla vaktim yok. Şimdi: Roma Fiumicino Havaalanı 3. Terminal'den saat 14.40'ta hareket edeceğiz. SAS Havayolları uçuşu. Yazıyor musun?"

"Evet, biletler sende mi?"

"Sen sadece saat 13.30'a kadar orada olmaya bak. Kopenhag'a tahmini varış 17.25. Osla'ya aktarma 19.00 ve varış 20.15. Gece orada konaklayacağız."

"Ya sonra?" Silver nihai varış noktasının Svalbard Adaları olduğunu duymak istiyordu ama kendini ele vermemeye dikkat etti. Sonuçta Cristina'nın onun Edgeøya bilgisine ulaştığı şifreli dosyadan haberi yoktu.

"Bunu orada öğreneceksin. Zaten çok fazla şey biliyorsun. Tam vaktinde 3. Terminal'de olmazsan operasyona veda edebilirsin."

"Orada olacağım."

"Bir el valizin olacak o kadar. İçeriği 100 mililitreden büyük şişeler, makas ya da 6 santimden uzun kesici aletlerin yasak olduğunu unutma. Kalın çorap ve katlı giysiler giy. Kopenhag 6 derece, Oslo sıfırın altında 10 derece şu an. Rahat ayakkabılar tercih et, yürüyecek çok yol olacak. Ve pasaportunu unutma."

"Pasaport mu? Ben kimlik kartının yeterli olduğunu düşünüyordum. Pasaportumun tarihi geçti..."

"Biliyorum. Budapeşte'de seni takip ediyordum, unuttun mu? Sahte bir isimle seyahat etmiştin. Kontrol edip pasaportun durumuna baktım ve sana yeni bilgiler içeren taptaze bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pasaport çıkarttırdım. Norveç'in tüm bölgeleri Schengen Bölgesi değil."

"O zaman neden bana pasaportumu unutmama mı söyledin...?"

"Çünkü mantığını daha hızlı çalıştırman gerekiyor. Ben olmasaydım şu an operasyon dışı kalmıştın."

"Bu kadar stresli geçen aylardan sonra akli yeteneklerimi kaybediyor olabilirim."

"Eh, buna izin veremezsin. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Bunları söyledikten sonra telefonu kapattı.

Silver tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki üç sene öncesine geri dönmüş gibiydi: Adadaki reality şova katılmak üzere yola çıkmak üzere olduğu güne. Orada da talimatlar net ama aceleciydi, ortada bir gizem halkası vardı, karmaşık ve ezici bir mekanizmanın içindeki dişli olma hissi hâkimdi. Ama bu sefer neyle karşılaşacağını biliyordu. Ayrıca onu korumak üzere Cristina orada olacaktı.

***

Silver uçağın kalkacağı 3. terminale tam vaktinde gitti.

Cristina elinde biletlerle onu bekliyordu. Norveç ve Danimarka kronu da satın almıştı. Ve tabii ki pasaportunu da getirmişti. Silver'ın el çantası kadının dört tekerlekli Louis Vuitton çekçeğinin yanından bile geçemezdi.

"Sana bir şey vermem gerek. Ama burada olmaz. Kameralar var."

"Aklında ne var? Sürprizlerden nefret ederim."

"Lütfen. Bir dakika yeter."

Elektronik gözlerden uzak bir köşe buldular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver bagajının fermuarını açıp içindeki ona gösterdi. Cristina'nın bunun ne olduğunu anlaması için bir saniye yetti.

"Sen tamamen çıldırmışsın."

"İşlerin ters gitmesi durumunda kendimi koruyabileceğimden emin olmak istedim."

"Nereden buldun bu Beretta'yı? Senin silah taşıma ruhsatın yok ve Budapeşte'de hem Macar'ın tabancası hem de Turner'ın Walther'ı ele geçirildi."

"Bunun bir önemi yok. İstediğim tek şey senin bu silahı polis kontrolünden geçirtmen. Gizli servis ajanısın sonuçta, bu senin için çocuk oyuncağı olmalı."

"Sanırım sana iyi anlatamadım: Ben kuralları söylerim sen de bunları izlersin. Ve ben senin güvenliğini sağlayacağımı söylediğime göre, bu da bu tabanca burada kalacak demek oluyor."

"Eğer silahı geçirmezsen seninle gelmeyeceğim."

Cristina'nın kafası karışmıştı, sadece birkaç saat önce Silver'a aklını yavaş kullandığı için çıkışan kendisiydi oysa. Silver'a bunu Gizli Servis'in büyük bir lütfu olarak göstermiş olmasına rağmen işin aslı onu Norveç'e götürme emri almıştı.

Blöf yapmayı denedi: "Güzel, kal o zaman. Benim için bir problem eksilmiş olur."

"Gerçekten mi? Orada olmam için o kadar uğraştın, o katili teşhis edebilecek tek kişinin geri adım atmış olması üslerinin pek hoşuna gitmeyecek bence. Senin beni kontrol edemediğini düşünecekler. Silahlı olduğuna eminim. Ama bu senin polis kontrolünü geçmene engel olmayacak. Biz rozetin, izin belgen ya da buna benzer bir şeyin olduğuna eminim. Ne şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olacağına sen karar ver, Ben bu Beretta'nın bizimle Norveç'e gelmesini istiyorum. Silahı sana emanet edebilirim bu sorun değil, olası bir tehlikeli durumda bana geri vermen şartıyla tabii."

Cristina anlık bir tereddütten sonra kararını verdi: "Tamam, silahı bana ver. Ben icabına bakarım."

"Birkaç garantiye daha ihtiyacım var."

"Uçağa bindiğimizde sana silahı gösteririm. Çekçeğimi sen alırsın. Sanırım silah dolu."

"Evet. Öyle de kalmalı. Uçak kalkmadan önce bunu da kontrol edip emin olacağım."

"Oslo'ya vardığımız kendine bir silah alsaydın daha kolay olmaz mıydı?"

"Ben *bu silahı* istiyorum."

Cristina başını salladı. O, bunun Buda'nın silahı olduğunu ve Silver'ın ona verdiği yemini bilmiyordu. Lady Nightmare ile yüz yüze gelmesi halinde onu Buda'nın tabancasıyla öldürecekti. Doğru olan buydu.

***

Scarlet, Sandro'nun aradığını görür görmez telefonu açtı.

"Silver'ın Norveç'e doğru yola çıktığını sana haber vermek istedim."

"Şimdi mi? Bu kadar çabuk mu? Bana hiçbir şey söylemedi..."

Scarlet nefesinin kesildiğini hissetti. Sevdiği adam Lady Nightmare ile kanının son damlasına kadar yapacağı bir hesaplaşma için yola çıkıyordu. Endişeden kesilen sesiyle sordu: "Cristina mı yanında?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, Cristina var."

"Bu iyi mi kötü mü sence?"

"Söylemesi zor, o kadında beni rahatsız eden bir şeyler var. Ama her halükârda iyilerin tarafında olmalı."

"Sandro çok endişeliyim. Silver'ın ölmesinden korkuyorum. Ayrıca sen de kendini büyük tehlikeye atıyorsun."

"Sakin ol, benim derim kalındır. Silver'a gelince, onun her hareketini takip edebileceğim. Norveç Gizli Servisi *Politiets Sikkerhetstjeneste* ile irtibattayım. Onlar da doğru iz üstünde olduğumuzdan eminler. Svalbard'a özel ekiplerini yönlendirmeleri için konuşuyoruz. Her şey yolunda gidecek göreceksin."

"Lady Nightmare şüpheli bir şeyler fark edersen ortalık cehenneme dönebilir."

"Sakin olmaya çalış. Şimdi kapatmak zorundayım, 'Final Shot' operasyonu başlıyor. Seni tekrar ancak her şey sonlandığında arayabilirim."

"Sana yalvarırım onu bana canlı getir."

"Olmuş bil. Ve Silver'ın mermilerden kurtulma konusunda özel bir yeteneği olduğunu da unutma."

Sandro telefonu kapattı. Scarlet'ı rahatlatmaya çalışmıştı ama aslında durum ona anlattığından biraz daha karmaşıktı. Öncelikle Silver'ı takip edeceği doğruydu ama acil bir durumda hemen müdahale etme şansı yoktu. Silver ekrandaki bir sinyaldi. Berrak ve net bir sinyaldi ama ölçeğini değiştiremeyeceği bir haritadaki bir ışıktan fazlası değildi. Bu adamın güvenliği ilk etapta Cristina'ya emanet edilmişti. Buna ek olarak özel ekiplerin nereye gönderileceği sorunu vardı. Ekipler harekete

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hazırdı ama Final Shot'ın tam yeri belli değildi. Svalbard'da mıydı? Burası donmuş zemini olan ve kimsenin yaşamadığı ıssız adalardan oluşan bir yerdi...

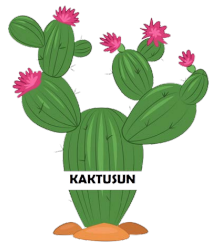
Eğer örgütün merkezi Oslo'daysa o zaman Edgeøya ismine ulaşmaları tamamen bir rastlantı mıydı? Ama eğer öyleyse Carlos ve Santiago Longyearbyen'de ne yapmıştı?

Sandro sorumluluğun yükünü omuzlarında hissetti. Silver'ın, o suç örgütünün ve Lady Nightmare'in geleceği onun kararlarına bağlıydı. Ve muhtemelen Scarlet'ın geleceği.

"Gelecek", onun gibi Gizli Servis'te tehlikeli bir iş yürüten insanlar için çok büyük bir kelimeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nedenini Bilmek İstiyorum

Pilot emniyet kemerlerinin bağlanması konusunda anons yaptı. Kopenhag'a inmek üzereydiler. Silver dışarı bakınca şık ve zarif çelik bir uçak gördü. Sanki havalanmak üzere gibi duruyordu. Bu aslında havaalanının çatısıydı. Hemen altında sayısız ışıltılı pencere görülüyordu. Binanın hemen yanında ise kusursuz bir düzen için park edilmiş arabalar vardı. Uçuş esnasında eline geçen bir broşürde Kastrup'un birçok kez Avrupa'nın ve hatta birkaç kez de "dünyanın en iyi havaalanı" seçildiğini okumuştu.

Uçaktan indiğinde Silver kendini yorgun hissetti. Çok fazla gerilim. Çok fazla kaygı dolu düşünce. Uçuş iki buçuk saat sürmüştü. Oslo için bir saat daha uçmaları gerekiyordu. Sonra da uykusuz bir gece onu bekliyordu, bu kadar endişe içinde uyumayı beklemek saçmaydı. Ve ertesi gün... belki Svalbard Adaları... Ama mevcut uçak biletleri Roma'dan Oslo'ya kadardı.

Cristina sözünde durmuştu. Beretta'yı bir şekilde uçağa sokmayı başarmıştı ve şu an Louis Vuitton çekçeğin içindeydi. Silver kontrol etmiş ve hâlâ dolu olduğundan emin olmuştu. Her şey yolunda gibi gözüküyordu.

***

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Cristina Oslo'da bindikleri taksiye havaalanına yakın mesafede bulunan Radisson Blu Airport Motel'e gitmesini söyledi. Yarım ay şeklindeki cephesi ile oldukça etkileyici olan bu dört yıldızlı otel kısa konaklamaları için çok uygundu.

Silver gökyüzünün berraklığına hayran kalmıştı: Saat akşam sekiz buçuk olmasına rağmen hava karanlık olmaktan çok uzaktı.

Kesinlikle sıfırın altında olan sert soğuk onu hiç rahatsız etmiyordu. Paltosunun içinde yün bir kazak vardı, boğazını korumak için bir atkı ve kafasına da bir bere takmıştı. Yatağa uzanmak için sabırsızlanıyordu.

Cristina resepsiyondan tek bir oda anahtarı aldı.

"Odada tek başına kalma lüksünü sana veremezdim. Benim sorumluluğumdasın. Sana güvenmiyorum. Hele bana yaptığın şu son Beretta sürprizinden sonra. Bu yüzden de çift kişilik yataklı tek bir oda aldım."

Her erkek benzer bir durumdan heyecan duyardı. Silver ise çok net bir tepki verdi.

"Seninle bu konuyu sonlandırdığımızı sanıyordum. Ben Scarlet'la birlikteyim."

"Ben de aramızda böyle bir konunun hiç açılmadığını sanıyordum. Ama Oslo'da gecelerin ne kadar soğuk olduğu düşünülürse insanın... ısınmaya ihtiyacı olabilir, anlatabildim mi bilmiyorum."

Silver bir an için duraksadı. Belki de ertesi gün ölmüş olacaktı. Her halükârda o gece gözünü bile kırpmayacağı kesindi. İçinde bulunduğu çok özel bir durumdu ve bunu kendisi istememişti. Gerginliği azaltmak, özellikle de böyle bir kadınla,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok insani ve anlaşılabilir bir durumdu.

"Evet, çok soğuk olabilir," diye yanıtladı tereddüt içinde.

Cristina'nın eğlendiği çok açıktı, Silver'ın içindeki çatışmayı hissediyor ve onun ağırbaşlılığını bırakacağı anı bekliyordu.

Oda tam bir "Norveçliydi": Tahta mobilyalar, parke zemin, lamba ve sandalyelerin tasarımı, kare ve işlevsel alanlar. Baskın renkler mavi ve beyazdı. Teoride dokunmak bile istemeyeceği yatak iki kişi için biraz dar görünüyordu.

Odada yalnız kaldıklarında genç kadın onu kışkırtmayı sürdürdü: "İlk iş olarak güzel bir duş alacağım. Belki ikimiz için de yeterli yer vardır, ne dersin..."

"Yarınki program nedir? Saat kaçta kalkmamız gerekiyor?"

Cristina çoktan banyoya girmişti ve kapıyı aralık bırakmıştı. Silver bulunduğu yerden onu göremiyordu ama hayal gücü dizginlerini koparmış çılgın bir at gibi koşmaya başlamıştı.

Suyun açıldığını duydu.

"Hımm, su sıcacık... harika bir his. Sonra konuşsak olur mu?"

Silver'ın o odadan hemen çıkması gerekiyordu yoksa kadının üstüne atlayacaktı.

"Bir telefon açmam gerektiğini hatırladım. On dakika sonra dönerim."

"Telefonun Kopenhag'da kaldı."

Silver yanlış duyduğunu ümit etti.

Cristina yarı aralık kapıyı çıplaklığını örtmek için kullanıp kafasını dışarı uzattı. "Cep telefonunu yanına almana izin vermek pek de iyi bir fikir olmazdı. Scarlet ile konuşmaya çalışıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona çok gizli detayları söyleyebilirdin, yarın gideceğimiz yer gibi mesela."

"Ama o bir polis!"

"Şeyler de... takma isimleri neydi? Ah, evet, Rambo ve Domina da polisti. Ama sana yaptıkları şakayı düşünecek olursak..."

"Telefonumu fırlatıp atmaya hakkın yoktu."

"An itibariyle henüz silahını da fırlatıp atmadığım için bana teşekkür etmelisin. Ama boşuna arama çünkü banyoda, yanıma aldım. Onu istiyorsan bedenimi çiğnemen gerekecek."

"Kes şu laf oyunlarını."

"Şimdi duşa giriyorum. Beni çok bekletme."

Silver beş dakika önce bu davete hayır diyemezdi. Ama artık öfke içindeydi. Scarlet'ın ve özellikle de Sandro'nun telefon numaralarına ulaşabilmesinin imkânı yoktu. Onlarla irtibata geçebilmesi imkânsızdı. Kaderi Cristina'nın insafına kalmıştı. Peki ya bu kadın bir tehdide dönüşürse ne yapacaktı?

"Bu sefer gerçekten de abarttın. Gidip biraz dolaşacağım. Bir saat sonra dönerim. Duşumu o zaman alırım. Yalnız."

Genç kadın çoktan suyun altındaydı ve onu dinlemiyordu.

***

Silver iki saat sonra odaya geri döndü. Sonuçta her şerde bir hayır vardı. Cristina ile eğlenme hissi kaybolup gitmişti. Eğer Lady Nightmare ile karşılaşmasından sağ çıkarsa Scarlet ile kalıcı bir şeyler kurmak istiyordu. Kapıyı çarpıp çekip gitmiş olsa da Silver'a çok değer veriyordu. Onları birleştiren bir duygu vardı, duruma bağlı yanlış anlaşılmalara ve zorluklara rağmen karşılıklı olan derin bir histi bu. Her şeyi neredeyse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

berbat edecekti. Ona daha fazla yalan söyleyemezdi. Neyse ki yaşanan bu telefon olayı aklını başına getirmişti. Belki.

O an derin ve sakin uykusu içindeki Cristina'yı izlerken rahatça düşünme imkânı buldu. Konu sadece Scarlet ya da cep telefonu değildi. Daha genel olarak Silver bir oyuncak olarak görülüp manipüle edilmeye ve dalga geçilmeye katlanamıyordu. Çünkü Cristina için olduğu şey buydu: Bir heves.

Genç kadın pirsingini çıkarmıştı. Yatmadan önce çıkardığını ona söylemişti. İşte orada komodinde iki mendilin üstünde, düşmesin diye ters bir bardak ile üstü örtülmüş halde duruyordu. Silver'ın yastığının yanında ise büyük bir kâğıt vardı. Üstüne zarif ve düzgün bir kadın yazısıyla büyük harflerle şöyle yazılmıştı:

YARIN SAAT 4'TE KALK
6'DA YOLA ÇIKACAĞIZ.

***

"Nereye gidiyoruz?"

Silver gözlerini açmakta zorlanıyordu. Tahmin ettiği gibi tüm gece gözünü bile kırpmamıştı, Cristina ise ondan farklı olarak sol yanında arkası dönük aralıksız uyumuştu. Tazelenmiş ve dinlenmiş görünüyordu.

"Svalbard Adaları'nı duydun mu hiç?"

Silver şaşırmış gibi numara yaptı: "Ne ilgisi var?"

Aslında ne ilgisi olduğunu çok iyi biliyordu. Doğru yoldaydılar. Eğer söylediği gibi Sandro onu izliyorsa Norveç polisine hemen haber verecek demekti. Artık hiç şüphe kalmamıştı iyiyle kötünün savaşı Edgeøya'da olacaktı. Ama Final Shot'ın o boş ve yaşanması imkânsız bölgede nasıl iş gördüğü hâlâ anlayamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oraya vardığımızda sana anlatacağım. Şimdi hazırlan, dört saatlik uçak yolculuğumuz var. Sabah altıya doğru varmış olacağız."

Şüphe içindeki Silver doyurucu bir kahvaltı tercih etti. Büyük beyaz güneş isli gökyüzünde yavaşça yükseliyordu.

***

"Evet, söyle Gudmund."

Gudmund Sandro'nun Norveç Gizli Servisi'ndeki irtibatıydı. Mükemmel bir İngilizce ile konuşuyordu.

"Selam Sandro. Final Shot Örgütü'nün merkezi olduğundan şüphe ettiğin Svalbard Adaları'nda araştırma yaptık."

"Varsayımımı oldukça şüpheyle karşıladığınızı biliyorum..."

"Hayır! Sen haklıydın. Şimdi anlatıyorum."

Sandro adamı şaşkınlık ve heyecan karışımı bir duygu ile dinledi. Silver haklıydı, o bellek Edgeøya'dan bahsediyordu. Final Shot oradaydı! Artık her şey açıktı.

"Bu değerli bilgi için sana teşekkür ederim. Şimdi beni iyi dinle, kaybedecek vakit yok..."

Gudmund İtalyanların hep aynı olduklarını düşündü, hep sorun yaratıyorlardı, hem de çok fazla sorun... bir de üstüne üstlük Norveçlilere verimliliği öğretmeye çalışıyorlardı.

"Sakin ol Sandro. Altmış ajandan oluşan özel bir ekip bir saatten az bir süre sonra Edgeøya'ya doğru yola çıkıyor. Bu akşam orada olacaklar. Sen neredesin?"

"Oslo'dayım. Eğer beni ekibin yöneticisiyle irtibata geçirirsen onlara katılabilirim. Orada bir sivil var ve onu kurtarmam gerek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir sivil mi? O da nereden çıktı?"

"Harry Miller."

"O kadının reality şovlarından tek hayatta kalan kişi mi? Svalbard Adaları'nda ne işi var?"

"Bunu şu an sana açıklayacak vaktim yok. Uzun hikâye. Ama sizin yardımınız olmadan Final Shot'ın inini asla bulamazdık."

"Ümitlerinizi boşa çıkarmak istemem ama adamın hayatta kalacağından şüpheliyim. Orada tam bir kıyamet kopacak. Beklenmedik bir anda binaya girip onları şaşırtacağız. Ajanlarla katiller arasında silahlı çatışma çıkacak. Eğitimsiz bir kişinin bundan canlı çıkabilmesi zor."

"Bir ültimatom verseniz olmaz mı? Belki teslim olurlar."

"Bir süre önce Norveç'te ciddi bir trajedi yaşandı. Manyağın biri yetmiş savunmasız çocuğu öldürdü. O zamandan sonra hükümet bu gibi olaylara çok sert yaklaşıyor. Hiçbir ön görüşme olmadan yıldırım gibi hızlı hareket ediyoruz. İşte bu da benzer vakalardan biri. Diğer yandan bir de şunu düşünün, ya o kadın tekrar elimizden kaçarsa. Kaç tane daha katliam yapar? Durum bu kadar vahimken bir sivili kaybetmek kabul edilebilir bir hasar diye düşünüyorum. Sonuçta Miller Tanrı'nın bile unuttuğu o yere kendi iradesiyle gitmedi mi?"

Sandro cevap vermemeyi tercih etti.

"Bakış açını anlıyorum Gudmund ama ben o adamı kurtarmak zorundayım. Onu tanıyorum, bana güveniyor, onu takip edebilmem için elinden geleni yaptı. Ben kalpten sevdiğim bir kadına bunu yapacağıma dair söz verdim. Şu an Longyearbyen'a varmak üzere, yani kendini fırtınanın tam or-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tasında bulacak. Ben o sırada özel ekibe katılacağım. Umalım ki her şey yolunda gitsin."

"Aranızda nasıl bir ilişki var bilemem ama ben bilerek belanın içine dalan bir sivil için hayatımı asla tehlikeye atmazdım. Final Shot'ı tek başına alt edebileceğini mi düşünüyordu acaba?"

"Artık gitmem gerek Gudmund. Verdiğin bilgiler için tekrar teşekkürler."

"Telefonuna özel ekibin bilgileri ileteceğim. Bol şans aptal İtalyan."

"Teşekkürler kalın kafalı Viking."

Sandro Gizli Servis'te neler görüp geçirmişti ama hep onurlu bir adam olarak kalmıştı. Verdiği söz değerliydi.

***

"Chierico, Improta seni odasına çağırıyor."

Chierico polis merkezinde çalışan elli yaşlarında bir memurdu. Çok sayıda grisi olan ve hep aynı uzunlukta tuttuğu kısa saçları vardı. Para kesesi gibi önünde taşıdığı göbeğini gizleyebilmesinin imkânı yoktu. Devriyedeyken yediği bir mermi yüzünden belirgin bir şekilde topallayarak yürüyordu. Son on yıldır masabaşı görevindeydi.

"Ne alaka?" diye sordu sabırsızca.

"Ben nereden bileyim... yanlış yazdığın raporlar oldu herhalde."

"Haydi canım sende, herkes benim çok dikkatli olduğumu ve bilgisayarda hiç hata yapmadığımı bilir."

"Ne diyebilirim ki? Git de kendin öğren."

Chierico yavaş adımlarla Improta'nın odasına yöneldi. Kapıyı çalıp cevap beklemeden içeri girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi günler Chierico lütfen oturun."

"İyi günler komiser. Neler oluyor? Beni arıyormuşsunuz?"

Improta her patlamadan önce yaptığı gibi bıyıklarını düzeltti. Bu iyiye işaret değildi.

"Sadece nedenini öğrenmek istiyorum."

"Neyin... nedenini?"

"Chierico siz çok iyi anladınız. Eğer itiraf ederseniz ikimiz için de daha kolay olur."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Özel bilgileri dışarıya aktaran köstebekten bahsediyorum."

Chierico hiçbir sinir belirtisi göstermeden yanıtladı: "Benim bununla ne ilgim var?"

Improta kurbanını dişlemeye hazırdı ama adım adım gitmeye karar verdi.

"Küçük bir oyun hazırladım. Silver'a tekrar koruma ekibi tahsis edileceğine yönelik sahte bir belge çıkarttım. Talimatlar size ve sizin iki meslektaşınıza geldi ve bunları bilgisayarlarınıza girdiniz. Ancak bu sefer üç belge arasında bir fark vardı, koruma ekibinin tahsis tarihi farklıydı. Yani değişen tek bir detay dışında üç versiyon da birbirinin aynıydı."

"Yani?"

"Yani, cep telefonunuz kontrol altında ve siz bugün numarası gizli olan birine size gönderilen belgedeki tarihi bildirdiniz."

"Yanılıyorsunuz."

"Şahsi cep telefonunuzdan ve sizi yakalamak için özel olarak hazırlanmış ve sadece sizin bilebileceğiniz bir bilgiden bahsediyoruz. Hapsi boylamanızı önleyebilecek bir avukat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulmanız imkânsız. Özellikle de Silver ile ilgili başka bilgileri de dışarı aktardığınız ortaya çıkınca, örneğin babasıyla çıktığı öğle yemeği gibi. Sizin sayenizde katil oradaydı, Audi'yi bekleyip takip edebildi ve doğru zamanda yani araba yüz altmışla giderken freni bozan mikro patlayıcıyı ateşledi. Sizin gibi bir polis olan Buda'nın ölümünden siz sorumlusunuz. Pardon düzeltmem gerekiyor, sizin gibi demem yanlış oldu, o sizden çok faklı bir polisti. Çünkü siz Chierico, rezilin tekisiniz."

Suçlu artık durumu inkâr edemezdi. Bir hiç için bile kolayca yükselen komiserin sakin ses tonu onu şaşırtmıştı.

"Şimdi bana şunu söyler misiniz: Neden? Tertemiz bir hizmet geçmişiniz var, devriyedeyken yaralandınız, işinizi titizlikle sürdürüyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse sizden böyle bir şeyi asla beklemezdim. Size de Rambo'ya yaptıkları gibi şantaj mı yaptılar?"

"Hayır."

"Paraya mı ihtiyacınız vardı... ne bileyim ben, kumar borcunuz falan mı vardı?"

"Hayır."

"Lafı kerpetenle mi almam gerekiyor? Sizi bunu yapmaya neyin ittiğini söyleyin."

"Hastayım. Birkaç yıl insana eşlik eden ama sonunda affı olmayan hastalıklardan."

Anlık bir sessizlik oldu.

"Chierico, üzgünüm. Ama hâlâ anlayamıyorum."

"İlaçlar çok pahalı. Baba oğlu Millerlar'n buluşacağı yer ve saati bildirmem için zarf içine konulmuş elli bin euro aldım. Böylesi iyiydi. Benim ailem falan yok. Polis teşkilatının be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nim ailem olduğuna inanıyordum."

"Öyle değil miymiş?"

"Hayır! Bu ikiyüzlü konuşmaları bir kenara bırakın."

Improta sustu ama Chierico'ya sorgulayan gözlerle bakmayı sürdürdü. Adam devam etti: "Görev başında yaralandıktan sonra meslektaşlarımın bana yavaş yavaş yüzeysellikle karışık bir acıma ile yaklaşmaya başladıklarını fark ettim. 'Zavallı Chierico topal kaldı, sadece bürokratik görevler için kullanılabilir.' Son on yıldır ben bu teşkilatta görünmez bir memur halini aldım. Kimsenin işi düşmeyen bir adam."

Improta'nın kafası karışmıştı. Chierico'nun kafasında neler olup bitmişti böyle? Olayların nasıl olduğunu iyi hatırlıyordu. Polis memuru işe geri döndüğünde herkes onun eskisi gibi olmadığını fark etmişti: Sessiz, düşünceli, ne bir şaka ne de bir espri... Başta ona yardım etmeye çalışmışlar ama sonra onu melankolisiyle baş başa bırakmışlardı. Yediği kurşun bacağından çıkarılmıştı ama ruhuna saplı kalmıştı.

"Bunun casusluk yapmak ya da görev arkadaşlarına zarar vermekle ne ilgisi var? Buda için hiç pişmanlık duymuyor musunuz?"

"Buda benim gibiydi, ailesi yoktu ama burada herkes tarafından çok sevilirdi. Herkes ona iyi davranırdı, iş arkadaşları onu akşam yemeklerine davet ederlerdi, futbol izlemek ve çocuklarla oynamak onu mutlu ederdi çünkü. Eğer topal kalmasaydım ben de onun gibi olabilirdim. Onu kıskanıyordum. Hem de çok. Ondan nefret etmeye başladım ama bunun farkına bile varmadığından eminim. Tüm polislerin iyi olduğundan o kadar emindi ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Chierico, korkarım ki sizin psikiyatrik desteğe ihtiyacınız var..."

Adam hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. Psikiyatriste gitmişti. Ama polis teşkilatınınkine değil, onu üzgün topaldan sonra bir de deli diye damgalayacaklarından korkmuştu çünkü. Ama doktor ona durumu daha da kötüleştiren yanlış bir ilaç tedavisi uygulamıştı.

"Sizi tutuklatmak zorundayım. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Önemi yok, burada olmaktan çok sıkıldım. Aile evet, ne güzel bir aile. Peki ya ben neyim, arkası görünen şeffaf bir cam parçası mı?"

Improta'nın telefonla çağırdığı iki polis Chierico'yu odadan çıkardı. Adamlara özenli davranmaları tembihlendi. Kelepçe takılmayacak yersiz soru sorulmayacaktı. Meslektaşları hastaydı ve bakıma ihtiyacı vardı.

***

Silver yolculuğun bitmesini dört gözle bekliyordu. Yorgun, gergin ve endişeliydi. Belirleyici son maçın günü gelip çatmıştı. Ve ruh halini kötü yönde etkileyen birçok etken vardı. Yol boyu ona eşlik eden güneş yerini demir gibi bir sise bırakmıştı. Her iyimser ruh halini bile bükecek bir buzul gecesinin öncüsüydü bu. İnişten kısa bir süre önce camdan baktığında petrol rengi karanlık ve mat bir deniz görmüştü. Ve zemin donmuş toprak ve kayalardan oluşan, geniş beyaz kar tabakalarıyla kesilen uçsuz bucaksız bir alandı. Aralarda dağlık yükseltiler dikkat çekiyordu. Gri, kahverengi ve beyazın ıssızlık içindeki bir karışımıydı. Her şey düşmanca, uzak ve itici görünüyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Oysa insanoğlu orada bile inşa edip yaşamayı öğrenmeyi başarmıştı. Bunun bir girizgâhı olarak kırmızı, sarı ve beyaz notalar dizisi karşılarındaydı: Kuzey Kutbu'ndan hemen önceki son gerçek yaşam noktası olan Longyearbyen'ın çatılarıydı bunlar. İki bin cesur ruhun sıfırın oldukça altındaki bir ısıyı birlikte yaşamayı kabullendiği yer. Bu bölgede kömür çıkıyordu, birkaç bilimsel araştırma merkezi ve Küresel Tohum Deposu vardı. Son olarak da uç gerçekliği sevenler için turizm faaliyetleri gelişiyordu. İşte bu yüzden uçakta onlarla birlikte seyahat eden elli kadar yolcu vardı.

Havaalanı çok küçüktü, tek bir kapısı ve tek bir bagaj dağıtım bantı vardı. Merkeze küçük bir servis aracıyla gittiler. Silver yeterli kalınlıkta giysileri olmadığını hemen hissetti. Neyse ki bu yerde hâlâ medeniyet vardı. Küçük bir alışveriş merkezinde Cristina ile ihtiyaçları olan her şeyi buldular: İçi yünlü tabanı kalın çizmeler, takviyeli eldivenler, yün bereler, termal içlik, UV ışınlarından yüzde yüz koruyan kar maskesi.

"Son olarak bize iki kask lazım, motosiklet kullanmamız gerekiyor."

"Tüm bunları kim ödüyor?"

"Endişelenme, Gizli Servis sana hesap ödetmeyecek. Sen göreve konsantre ol."

"Diğerleri nerede? Özel ekiple burada buluşacağımızı düşünüyordum."

"Şimdi doğuya doğru gideceğiz ve Edgeøya Adası'na bakan kıyıya ulaştığımızda Norveç polisine katılacağız."

Sonunda Cristina o büyülü kelimeyi telaffuz etmişti: Edgeøya. Silver bu yerin ismini hayatında ilk defa duyuyormuş gibi yaptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani ismi sanırım Spitsbergen olan bu adayı geçip bundan daha da ıssız başka bir adaya ulaşacağız. Orada ne var? Issız ve ulaşılması imkânsız topraklar değil mi bu yerler?"

"Oraya varınca anlayacaksın. Kafanın karıştığını biliyorum ama sana olabildiğinde az bilgi vermemi istediler."

Silver şaşkındı. "Anlamıyorum. Burası insan yerleşimi olan son nokta, ekiple buluşmayı burada organize etmek daha mantıklı olurdu."

"Senin adlandırdığın şekliyle özel ekipler buraya bizden önce geldi. Biz kıyıya vardığımızda onlar Edgeøya'da çatışmaya çoktan başlamış olacaklar. Kısa süre sonra her şey sonlanmış olacak ve sen de reality şov kraliçesinin cesedini teşhis edebileceksin."

Neden bu işte tutarsızlıklar olduğunu hissediyordu? Onu güvensiz kılan şey yorgunluk muydu?

"Ne kadar mesafe kat etmemiz gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Yüz kilometre kadar olsa gerek. En az dört saat sürer."

Silver iyice çöktü. Bu aşamalı yolculuk hiç bitmeyecek gibiydi: Roma, Kopenhag, Oslo, Longyearbyen, şimdiyse kar motosikleti.

"Kar motoruyla dört saat öyle mi? Böyle bir seyahati hiç beklemiyordum doğrusu."

"Eh, onun üstüne adaya ulaşmak için bir de deniz yolculuğu olacak."

"Ama bu durumda Edgeøya'ya öğleden sonra geç vakitte yorgunluktan tükenmiş bir halde varacağız."

"Silver moralini bozmamaya çalış. Son model iki moto-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

siklet kullanacağız. Ve bunları biz sürmeyeceğiz. Tek yapman gereken sürücünün dengesi bozup tepetaklak yere yuvarlanmamak için talimatları yerine getirmek."

"Ya araçlar arızalanırsa? Kendimizi hiçliğin ortasında bulma tehlikemiz var. Bizi kurtarmaya gelecek kimse yok."

"İki yönlü telsizlerimiz olacak. Boşuna panik yapıyorsun."

Nasıl oluyordu da Cristina bu kadar sakin kalabiliyordu?

"Motorları kim sürecek peki?"

"İki uzman şoför, bizi bekliyorlar. Haydi çabuk giyin geç kalıyoruz."

***

Aradaki tezat büyüktü. Her şey Bahamalar'ın bir adasında başlamıştı. Ilık güneşin kutsadığı bir cennetti âdeta, deniz berraktı, beyaz kumsal ve hafifçe öne eğilmiş palmiyeler insanı okuyor gibiydi. Bu haliyle tam bir hayal-tatili gibiydi ortam. Kimse bu güzel girişin arka planındaki şok edici gerçeği tahmin edemezdi. Neredeyse üç yıl sonra halka kasvetli, soluk, soğuk, düşmanca bir vahşilikteki, insanın kendini ezilmesine ramak kalmış bir karınca gibi hissettiği ırak bir yerde kapanmak üzereydi.

Silver bitkin düşmüştü. Motosiklet dört saatten fazla bir süredir yerdeki karları ezerek çıkardığı sesler eşliğinde ilerliyordu. Ve bu esnada Silver'ın şoförün kendisine anlattığı pozisyonları almak üzere her bir yokuşa ve her bir dönemece dikkat etmesi gerekiyordu. İsmini bile bilmediği bu adama kendini emanet etmişti. İnce ve sık bir kar yağışı vardı, belki de buz yağmuruydu. Her yönden tıslayarak geliyormuş gibi duran bir rüzgâr vardı. Silver bedeninin üst kısmını döndüremeyecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar kalın giyinmişken soğuğu nasıl bu kadar çok hissedebildiğine şaşıyordu. Dondurulmuş bir mumya gibiydi, bedeninin sıkıca kapatılmamış hiçbir yeri yoktu. Ama nem kar maskesinin, başlığının, yün atkısının ve hatta eldivenlerinin bile içine işliyordu. Kasları zorluk ve gerginlik yüzünden sızlıyordu. Artık ayaklarını hissetmiyordu.

Ve dört bir yanındaki birbirinin aynı o inanılmaz beyazlıktaki manzara. İnsanı ürperten bir buzul çölü. Tepeler sanki birbirine ayna tutulmuş gibi aynıydı, insanın pusulasız yönünü tayin edebilmesine imkân yoktu. Bir an için neredeyse nefesinin donduğunu göreceğinden korktu. Yolculuk sırasında en az altı kutup ayısı görmüştü. Onlar da beyazdı ama beyazın tonu kar kadar parlak değildi. Ağırlıkları en az dört ya da beş ton kadar olmalıydı. Ve etoburdular. Sıcak korunaklı bir yere ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Her şeye rağmen düşünmeye çalışıyordu. Ve Cristina'nın açıklamalarını hiç de ikna edici bulmuyordu. Nereye gidiyorlardı? Görünüşe göre yolcukları hiçliğe doğruydu. O lanet Edgeøya'da ne vardı? Deniz yoluyla ya da benzer bir şekilde yapacakları birkaç saatlik daha yol onu derinden sarsıyordu.

Sonra neredeyse tamamen tükenmek üzereyken deniz göründü. Daha doğrusu üstünde buz kütleleri yüzen kül rengi bir sıvı. Ve ufukta bir hiçlik.

Kar motorları durdu. Silver içinde sona ulaşmanın endişe verici hissini duydu. Bu yolculuğun bitmesinden değil, sona ulaşmaktandı. Orada kendisi, Cristina ve iki şoförden başka kimse yoktu. Tam bir sessizlik hâkimdi.

"Burada bir tek biz varız," dedi acı bir şekilde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın atkısını indirmeden yanıtladı ama gözlerinden büyük bir zevk ve memnuniyet içinde olduğu görülüyordu.

"Artık sana zırvalıklar anlatmayı kesebilirim. Burada ne polis ne de seni kurtarmaya gelecek kimse var."

Silver dizleriyle yumuşak karın üstüne çöktü. Burası onun infaz yeriydi. Neden onu ortadan kaldırmak için oraya kadar götürmüşlerdi? Artık bunun hiç önemi yoktu. Sandro hâlâ onu takip ediyor olsa bile vaktinde yetişemezdi. Interpol'ün eli boş kalacaktı. Kimse Edgeøya'nın sırrını çözemeyecek ve Lady Nightmare hiç rahatsız olmadan silah ve katil pazarlamaya devam edecekti. Bir an için Scarlet'ı düşündü. Ona bir mesaj göndermeyi ne çok isterdi. Demek ki birlikte bir hayat kurmaları kaderde yoktu.

"Beni şimdi mi öldüreceksin?"

"Bu iş için Beretta'yı kullanacağım, korumanın silahı. Bu tabancanın nereden çıktığını anlamam biraz zaman aldı ama gördüğün gibi sonunda buldum."

Silver Cristina'nın Lady Nightmare ile ne ilgisi olduğunu düşündü, muhtemelen son hedefi ortadan kaldırdığı için ondan tatmin edici bir ödül alacaktı.

Silahı çekmişti. Arada bir metreden az bir mesafe vardı, hedefi kaçırması imkânsızdı. Kadının gözlerine bakmamaya çalıştı, onurlu bir tavır sergileyebileceğinden emin değildi. Buda'yı düşündü. Ona verdiği sözü tutamamıştı.

"Hazır mısın?"

Bir an sonra her şey bitmiş olacaktı.

Bir el ateş edildi ve Silver karlara savruldu. Kalbi durmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama vurulmamıştı. Ya da en azından acı hissetmiyordu. Belki de soğuk yüzündendi. Cristina zevk içinde gülüyordu. Diğer iki adam da çok eğlenir gibiydi. Kadın havaya ateş etmişti.

"Silver sen tam bir aptalsın. Hâlâ hiçbir şey anlamadın."

Üçü birden üstüne atıldılar.

"Hayır, bırakın beni! Niyetiniz ne?"

Çırpınması faydasızdı: Üçü de iyi eğitimliydi ve onu büyük bir kolaylıkla etkisiz hale getirdiler. Eldivenini sıyırıp bileğinden bir şey enjekte ettiler.

Zehir miydi? Uyku ilacı mıydı? Her neyse beş saniye içinde etki etti.

Vakti henüz gelmemişti ama çok yakın olduğu kesindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Edgeøya'nın Sırrı

Silver gözlerini açınca dev kubbelere benzeyen bir duvar gördü.

Göz kamaştıran neon paneller yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı ve bu yoğun aydınlığa yavaşça alışmaya çalıştı. Başı ağrıyordu ama genel olarak iyi hissediyordu. Hafifti, kalın bir şeyden kurtulmuş gibiydi... Tabii ya kar elbiselerinden! Biri onu soymuş ve üstüne bir tür üniforma giydirmişti. Kumaşının ne olduğunu söylemesi zordu, sımsıkı ve çok rahat boz renkli bir dalgıç elbisesine benziyordu ve muhtemelen hava geçirgen bir şeydi. Göğsünde Final Shot'ın logosu vardı: Avuç içinde "sunulan" bir vizör. Ortam ısıtılmıştı, içerisi en az yirmi dereceydi. Silver'ın kar motorlarını, Cristina'nın söylediklerini ve yapılan iğneyi hatırlaması biraz zaman aldı.

Güçlükle doğrulup oturdu. O an etrafının ondan beş ya da altı metre uzakta duran, sessizce onu izleyen ya da aralarında alçak sesle yorumlar yapan elli kadar insanla çevrili olduğunu fark etti. Hepsinin üstünde onunkinin aynısı olan üniformalar vardı; renkler ise değişiyordu: Gri renkliler çok fazlaydı, birkaç tane beyaz, birkaç tane de yeşil vardı, maviler ise çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

azdı. Sadece bir iki tane sarı vardı. Silver kendini hayvanat bahçesinde ziyaretçilere sergilenen nadir bulunur bir hayvan gibi hissetti. Ama en azından hareketlerini kısıtlayacak bir kafeste değildi.

"Neredeyim?" diye sordu yüksek sesle. İngilizce sözleri o yabancı dev alanda sanki insanlara ulaşmadan eriyip gidiyormuş gibiydi.

Ne Cristina'yı ne de motosikletteki tipleri görüyordu. Ne kadardır baygındı? Neden onu hemen öldürmemişlerdi?

Sonra bir şey oldu. İzleyicilerin arasından biri çıktı. Sarı saçlı mavi tulumlu bir kadını bu.

"Nihayet! Tam beş saattir uyuyorsun. Artık eski bir dostunla buluşma vaktin geldi."

Silver durumu hemen anlayıp biraz zorlanarak da olsa ayağa kalktı. Ona aşağıdan bakmak istemiyordu. Cristina'nın arkasındaki yaltakçılar hemen yol açtılar ve bir kadın belirdi. Üniforması diğerleriyle aynıydı ama rengi çok canlı bir kırmızıydı. Bu hiç şüphesiz mutlak güce sahip olanların rengiydi. Lady Nightmare iyice netleşti.

İşte oradaydı! Silver kalbinin derinliklerinde bir gün bu anın geleceğini hep biliyordu. Bunu binlerce defa hayal etmiş olmasına rağmen büyük bir heyecan duydu. Tıpkı aniden yirmi metre yükseklikte bir dalganın geldiğini gören ve bunu uzun süredir bekliyor olmasına rağmen boğulacağını anlayan bir sörfçü gibi. Tıpkı ezici gücün habercisi olmasına rağmen elindeki şeye saplantıyla bağlanan Moby Dick'teki Achab gibi. Bu his sadece birkaç saniye sürdü, sonra yerini tuhaf bir sükûnete bıraktı. Kadını incelemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hatırladığından farklıydı. Bahamalardaki sarı küt kesim saçları yerine uzun, koyu renkli, kabarık ve çok parlak saçları vardı. Boyu sanki daha uzun duruyordu. Ayağındaki çizmeler bunun için yeterli açıklama değildi. Hatları daha zarif ve inceydi. Ama benzersiz bir kokteyl içinde güç, zeka ve kötülük ifade eden o ela gözler aynıydı. Adada onu öldürmeye çalışan kadın karşısında duran kadından çok az güzel ve çok daha az etkileyiciydi. Onu böyle yücelten belki de plastik cerrahiydi ya da içinde bulundukları yerdi: Halkının ortasında bir kraliçe gibiydi. Herkes ona karşı bir tür saygı besliyor gibiydi. Havadaki misk kokusu ise çok belirgindi.

"Final Shot'a hoş geldin, dünyanın ilk profesyonel katil okulu."

Genç adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı, bu tam da kadının yaratmayı istediği etkiydi.

"Çocuklar karşınızda Harry Miller, nam-ı değer ölümsüz. Birçok saldırıdan sağ kurtulan ve önceki örgütümü yerle bir eden adam. Ona hiçbir zarar vermeyeceksiniz, bunu sakın unutmayın, bu adam benim."

Silver şaşkındı, onun güvenliğini Lady Nightmare mi sağlayacaktı? Final Shot bir katil okulu muydu? Emin olduğu tek bir şey vardı, o da bu kadının ona merak ettiği her şeyi anlatacağıydı. Çünkü kurbanların her şeyi bilmesi hoşuna gidiyordu. Bu arada Sandro ve özel ekipler ona ulaşmaya çalışıyor olmalıydılar. Belki de durum dramatik bir şekilde tersine dönebilirdi.

"Rengin biraz soluk geldi bana. Ofisime gel, sana içecek bir şeyler ikram edeyim. Hatırlıyor musun? Üç yıldan az bir süre önce Bahamalarda yüz yüzeydik..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"... ve şimdi burada, cehenneminin içindeyiz. Tam olarak nerede olduğumuzu öğrenebilir miyim?"

Büyük bir odaya vardılar, burası müdürün çalışma odasıydı. Camsız ve sıvasız betonarme duvarlar olmasa büyük bir şirket yöneticisinin ofisi olduğu düşünülebilirdi: Deri koltuklar, büyük maun masa, büyük ekranlı bir Mac bilgisayar ve kütüphane. Mini bar olan bir köşe bile vardı. Lady Nightmare ona arkasını dönüp eğildi. Silver'ın onun üstüne atlayıp onu boğmaya çalışmayacağından emindi. Zaten oradan kaçması da imkânsızdı. Ona küçük bir kadeh ikram etti. Alkolle pek arası olmayan Silver içkisinden küçük bir yudum aldı. Öksürdü ve bağırsaklarında yoğun bir yanma hissetti ana bu onu biraz canlandırdı. Artık onunla konuşmaya hazırdı. Neredeyse uzun süredir birbirleriyle sohbet etmeye can atan iki eski arkadaş gibiydiler.

"Edgeøya'dayız, daha doğrusu adanın yer altında."

Silver bir an için düşündü. Bu hem iyi hem de kötü bir haberdi. İyiydi çünkü Sandro Final Shot'ın bu adayla ilgili olduğunu biliyordu ama bir yandan da kötüydü çünkü kurduğu planın bu kadar yüksek bir derinlikte çalışacağından emin değildi.

"Buzun kaç metre altındayız?"

"Beş ya da altı metreden fazla değil."

"Buranın çok geniş bir alan olduğu izlenimine kapıldım."

"Hislerin doğru, Final Shot merkezi yüz bin metrekarelik bir alana kurulu ve göreceğin üzere burada her şey var."

"Kimse farkına varmadan bu kadar büyük bir tesis oluşturmayı nasıl başardın?

"Çünkü zaten vardı, ben sadece yerini tespit ettim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lady Nightmare muhatabını etkilemeyi çok severdi. Silver ile bu oyunu kolaylıkla başarıyordu.

"Norveç güvenlik teşkilatı Hitler'in yükseliş yılı olan 1933'ten başlayarak dünyada hiç tanınmayan ve kimsenin yaşamadığı Edgeøya Adası'nın yeraltını kazmaya başladı. Tam olarak içinde bulunduğumuz yer. Bunu çok az insan bilir. Bu görevi yerine getirmek için birçok insan öldü ve ciddi iklim koşulları göz önüne alınırsa işin tamamlanması tam altı yıl aldı. Ama sonunda Norveçliler çok gizli belgeleri, külçe altınları, silah ve mühimmatı, sanat hazineleri... yani kısacası Nazilerin eline düşmemesi gereken her şeyi buraya saklamayı başardılar."

"Ama Norveç savaşta tarafsızdı..."

"Yine de sürpriz bir saldırıyla 1940 yılında işgal edildi ve bu da Weserübung Operasyonu'nu başlattı. Oslo ve Norveç'in ana limanları işgal edildi. İktidar partisi, hükümet, birçok asker ve sivil İngiltere'ye taşındı. Ve gördüğün üzere bu alan da yeniden kullanılır bir hale geldi."

"Peki ya sonra?"

"1943'te Longyearbyen bombalandı ama Edgeøya'nın sırrı gizli kaldı. Naziler en sonunda bu adada bir şeylerin saklandığını anladılar ama bundan çok daha önemli sorunları vardı. Savaş bitince Norveç hükümeti bu alanı boşaltıp her şeyi yerine geri döndürmeye karar verdiler. Sonuç olarak stratejik açıdan önemi kalmayınca bu dev alanı büyük bir depo olarak kullanabileceğini düşünen zengin bir tüccara satıldı. Ama tesisin bakımını yapıp modernize etmek çok pahalı olduğundan o da kendi adına burayı başkasına sattı ve sonra başka birine daha satıldı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ta ki sen kokusunu alana kadar."

"Aynen öyle. Burası aklımdaki şey için ideal bir yerdi: Kaba katilleri ilk tercih yapacak profesyonellere dönüştürecek bir okul kurmak ve bunun ekonomik temellerini garanti edecek gelişmiş bir silah kaçakçılığı ağı yaratmak."

Bir suç iş kadını. İşte Lady Nightmare buydu. Silver bunun önceki "iş girişimi" olan katiller üstüne kurulu reality şovu solduracak kadar dahiyane bir fikir olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Sadece iki yılda tüm bu yapıyı ayağa kaldırmayı nasıl başarmıştı?

"Elektrik ve ısıtmayı nasıl ayarladın?"

Eğer ortada bir elektrik ve gaz tedarikçisi varsa bu "inin" tespit edilememiş olması Silver'a çok tuhaf geliyordu. Tüketimin adanın altındaki gizli bir yapıdan yapıldığı hemen anlaşılırdı çünkü.

"Var olan sistemi modernize ettim. Pratikte her şey petrolle çalışan büyük bir jeneratörün ürettiği elektrikten sağlanıyor. Tıpkı acil durum jeneratörleri gibi. Burada karanlıkta ya da soğukta kalma riski yok."

"Bu dünyalar kadar para tutar."

"Ah bu kadarın lüksüm olsun," dedi kadın gülümseyerek. "Petrol Longyearbyen'den geliyor ve buraya nakledildiyor. Zor ama güvenli. Bu taraflarda denetim çok gevşek... ayrıca farklı yerlerden büyük olmayan miktarlarda satın alım yapıyorum. Satıcılar çok soru sormuyorlar ve ödemelerimizde çok dakiğiz. Ve de cömert."

"Ve ödemelerini de bitcoin ile yapıyorsun, değil mi?"

Lady Nightmare bir an için nefesini tuttu. Böyle ani şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakalanmayı hiç sevmiyordu. Alnını kırıştırarak sordu: "Bunu sen nereden biliyorsun?"

Silver bir hata yaptığını anladı. Onu gardını yükseltmeye itmişti. Ve şimdi durumu toparlaması gerekiyordu. Hemen toparlandı. Yarı yalandan oluşan bir orta yol bulması gerekiyordu.

"Final Shot'ın internet sitesini gördüm."

"Cristina bana bununla ilgili bir şey söylemedi."

"Organizasyon hakkında bilgi aldığım sırada polis merkezinde gösterdiler. Cristina'yla ilgili bazı şüphelerim vardı bu yüzden ondan bu detayı sakladım."

İnandırıcı olmaya çalışmıştı ama Lady Nightmare'i ikna etmenin pek de kolay olmayacağını hemen anladı.

"Cristina'ya polisin Final Shot'ı Norveç'te aradığını söyledin, eğer ona güvenmediysen neden ona internet sitesinden çok daha önemli olan bu bilgiyi söyledin?"

"Bunu her halükârda öğrenirdi, gizlenecek bir bilgi değildi."

Kadın gözlerini ona dikti ve Silver gözlerini kaçırmaktan başka bir şey yapamadı.

"Senin kafanda bir şey var." Bir an durakladıktan sonra ekledi: "Seni bugün öldüreceğimin farkındasın, öyle değil mi?"

Silver kendini önündeki diğer kurbanların homurtulu çığlıklarını duyan katliamın eşiğindeki bir diğer kurban gibi hissetti. Sandro ve adamları vaktinde yetişemeyecekti. Belki Lady Nightmare'in uzlaşmacı ses tonu onu aldatmış, onu bu kadar çabuk öldürmeye niyetli olmadığına ikna etmişti. Ama korkudan delirdiğini gösterip onu tatmin etmeye hiç niyeti yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanıştığımız andan beri beni öldürmek istiyorsun."

"Kontrolünü nasıl koruduğuna bakılırsa farklı bir son bekliyor gibisin." Kadının ela gözleri büyük bir dikkat içinde parıldıyordu.

"Bu fikre beni sen alıştırdın, teşekkürler."

Lady Nightmare anlatmaya devam etti: "Bitcoin... büyük bir buluş! Önemsiz, elektronik sanal bir para. Hiçbir kontrol merkezi yok, hiçbir aracı yok ve takip edilemiyor. Para transferleri anonim. Polis bununla yapılan işlemleri bulamıyor. Başarsa bile bu konuda yasal bir boşluk var. Bugün bir bitcoin yaklaşık beş yüz dolar değerinde ama dalgalı bir kura sahip. Belki de bir gün her şey bitcoin ile ödenecek, ortak kurallar olacak ve bizim trafiğimizi sağlayan bu muhteşem özgürlüğün keyfini sürmek imkânsız hale gelecek, ya da belki de bitcoin patlayıp yok olacak. Benim izlenimin bunun daha rahat ve kolay yönetilebilir bir sistemle yer değiştireceği. Bu ana kadar Final Shot bir para makinesi olmaya devam edecek."

Kapı hafifçe vurulduktan sonra Cristina içeri gidi ve Lady Nightmare'in gözlerindeki ışıltının sönmesine sebep oldu.

"2. salonda bekleniyorsunuz."

"Neler oluyor?"

"Görünen o ki Roma Polis Merkezi'ndeki köstebeğimiz kendini ele vermiş."

Reality şov kraliçesinin yüzü buruştu. Silver'ın dudaklarında ise utangaç bir gülümseme belirdi.

"Bu iyi bir haber değil. Sen misafirimizi oyala ben on dakika sonra dönerim."

Az önceki bitcoin mevzusundan sonra şimdi de yanıp kül

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan "köstebek". Lady Nightmare hafif bir rahatsızlık duyuyordu. Polis *gerçekten* ne kadar şey biliyordu? Örgütü ortaya çıkma tehlikesi içinde miydi?

Silver Cristina'yla yalnız kaldı. "Önce hayatımı kurtarıyorsun, sonra beni en büyük düşmanıma gümüş tepsiyle sunuyorsun."

"Sana bunları kendisi açıklar. Ben sadece emirleri uyguladım."

"Emirlerde benimle yatmak da mı vardı?"

"Elbette. Yakınında kalabilmek için. Böylece tek bir hamleyle seni koruma, hareketlerini kontrol etme ve o yapışkan polisi senden uzak tutma imkânım oldu. Bir taşla iki kuş. Gerçekten cinsel olarak seninle ilgilendiğimi düşünmedin herhalde? Eğer farkına varmadıysan söyleyeyim yatağa atmak istediğim erkekleri senden çok daha iyileri arasından seçiyorum."

"Düşünüyorum da senin yüzünden az daha Scarlet ile olan ilişkimi bozacaktım..."

Cristina gülümsedi. Bu saçmalayan insanlara karşı takınılan bir gülümsemeydi.

"Seni hiç anlamıyorum. Uzun süredir hayatın tehlikede ve böyle bir fırsatı değerlendiremedin. Bir daha asla görmeyeceğin bir kadın için unutulmaz bir deneyimi kaçırdın."

Silver sürekli önüne getirilen bu kaçınılmaz son hikâyesinin cesaretini kırmasına izin vermedi. Oyunun sonucu belki de onun aklını kaybetmeme yeteneğine bağlıydı.

"Neden üstüme bu üniformayı giydirdiniz?"

"Üstünde mikrofon, GPS ya da kimbilir başka ne gibi cihazlar olmadığından emin olmak için. Artık senin takip edilemez olduğundan eminiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki neden tulumların bazıları farklı renkte?"

"Final Shot'taki hiyerarşiyi gösteriyor: Beyaz renk siviller için, koyu gri acemiler, yeşil kaptanlar, mavi albaylar, sarı generaller ve kırmızı Yüce Lider için".

"Sanırım çok insan öldüren rütbe atlıyor."

"İşini en iyi yapanın terfi ettiğini söylesek daha iyi olur. Ama eğer bir saldırı başarısız olursa..."

"Beceriksiz katilleri avlıyor muşunu?"

"Hayır, öldürülmelerine göz yumuyoruz."

"Önce eğitip sonra da hata yaparlarsa öldürtüyor musunuz yani? Buna inanamıyorum."

"İnanmalısın bence. İşleyiş böyle: Organizasyonumuzdaki her katile zaman zaman yok etmesi gereken bir hedef verilir. Eğer görevini düzgünce yerine getirirse hiyerarşide onu yukarıya taşıyacak puanlar kazanır. Ama hedefi kaçırırsa kendi adına o bir hedef halini alır. Bu durumda 2. katil diye adlandırdığımız başka bir katilimiz onu öldürmek zorunda kalır. Bu noktada iki olasılık vardı: 1. katil onu cezalandırmak için gönderilen suikastçıyı öldürerek kendini kurtarır, ya da 2. katil birinciyi öldürür ve halka kapanır. Katillerimizin böyle bir sistem sayesinde bu kadar dikkatli olabildiğini belirtmeye gerek yok sanırım. Buna ek olarak onları büyük bir özenle yetiştiriyoruz."

Örgütün katilleri birbirini öldürüyordu. Şimdi o Macar'ın anlattıkları bir anlam kazanmıştı.

"O zaman Roma'da işlenen Rus işadamı cinayetinde de böyle bir olay yaşandı..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aynen öyle. Santiago Rus'u öldürmek için oradaydı ama bu 'iş' ona Final Shot tarafından verilmemişti. Bu olaydan iki hafta önce ise örgüt adına yapacağı bir infazda başarısız olmuştu. İşte bu yüzden 2. katil olan Carlos onun izini sürüyordu. Kadın meselesi yüzünden Santiago'dan intikam almak için sebepleri olduğunu biliyorduk. Bu yüzden Carlos, Santiago'ya ne kadar başarılı bir katil olduğunu kanıtlamak için Rus'u ortadan kaldırmaktan hiç çekinmedi, sonrasında da onu ve araya giren iki polisle bir otel görevlisini temizledi."

"Ama Carlos senin beni son anda haberdar ederek kurtardığın Lestofante'nin yakınında bana ateş eden katil. Onu da mı öldüreceksiniz?"

"Öldürdük bile, kendi ellerimle hallettim o işi." Cristina'nın sesindeki memnuniyet çok açıktı.

"Öldüreceğiniz halde insanları eğitmenin ne anlamı var? Bu şekilde sayınız azalır o kadar."

"Şaka mı yapıyorsun? Organizasyona katılmak için listede bekleyen kaç katil var biliyor musun sen? Kuralları biliyorlar, gelecekteki kazançlarının yüzde otuzunu Lady Nightmare'e ödemek zorunda olduklarını, Final Shot'a ihanet edemeyecek ve hatta hata bile yapamayacak olduklarını biliyorlar. Ama tüm bunlara rağmen tereddüt etmiyorlar çünkü bu onlar için bir yüksek lisans gibi. Daha az yetenekli katillerin ölümü sadece bir doğal seleksiyon o kadar. Böylece bizimle en iyileri kalıyor."

"Sen mi daha delisin yoksa patronun mu bilmiyorum."

Cristina'nın gözleri parıldadı. Minnettar olmuştu.

"Her şeyi ona borçluyuz. Bizi mükemmel makineler haline

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönüştürdü. Masalsı bir merkez kurdu. Burada nasıl iyi katil olunacağını öğreten uluslararası üne sahip katiller, psikopat yönlerimizi ortaya çıkaran psikologlar, süper teçhizatlı spor salonları, son nesil silahlar ve 3D gibi çok ileri teknolojiler var."

"3D mi? Üç boyutlu gözlük ile eylem simülasyonları mı yapıyorsunuz?"

Tam o sırada Lady Nightmare içeri girdi. Kaşları çatıktı.

"Sana 3D'nin ne olduğunu ben anlatırım. Teşekkürler Cristina, gidebilirsin."

Kız hiç oyalanmadan odadan çıktı. Patronun ruh hallerine karşı hep çok dikkatliydi.

"Komiser Improta köstebeğimizi deşifre etmiş."

"Kimdi peki?"

"Çok sorunlu bir polis, Chierico. Bize çok iyi hizmet verdi ve Final Shot hakkında hiçbir şey bilmiyor. Çok yazık, bize başka bilgiler de sağlayabilirdi."

Silver pirsingli sarışının cevaplamak istemediği soruyu tekrar sordu: "Korumalarımdan biri olan Buda'nın hayatından olduğu saldırıdan sonra neden Cristina'yı beni koruması için görevlendirdin? Hep benim ölmemi arzuladığını düşünecek olursak bu bir paradoks."

Kadın masasına oturup ona düşünceli gözlerle baktı.

"Pek tutarlı davranmadığım doğru. Adadan ve ölümden kaçtıktan sonra hem üst seviyedeki bir katil olarak benim tek başarısızlığım oldun hem de Interpol'e sağladığın bilgiler ile tam bir felakete sebep oldun: Gerçeklik üstüne kurulu reality şov organizasyonum, benim örgütüm yok edildi. Yıllar süren fedakârlıklar yok olup gitti. Tuğlalarını tek tek ördüğün bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evin deprem yüzünden birkaç dakika içinde yıkıldığını izlediğini düşün. Seni öldürmek, Kant'tan alıntı yapacak olursak kategorik bir zorunluluk halini aldı. Ama sadece buna odaklanamazdım. Yeni bir fikir geliştirmek, yeni bir iş kurmak zorundaydım, tıpkı bir Anka kuşu gibi yeniden doğmalıydım. Burada gördüğün her şey dahiyane fikirlerin ve bunları gerçeğe dönüştüren demir gibi bir kararlılığın meyvesi. Seni ve seni nasıl öldüreceğimi düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi ama öncelik Final Shot'ındı. O güzel anın gelmesi geciktiği için ben de senin endişeni artırarak eğlendim: Mesaj, sonra Tor Bella Monaca'daki evde duyduğun sesim, sonraki mesaj... bunlar amansız bir intikamın parçalarıydı."

"Bunu anlamıştım zaten. Ama o karanlıkta senin sesini duyduğumda öldürülmemle belki bizzat senin ilgilenmeyeceğini söylemiştin."

"Doğru. Çok yoğundum. Bir noktadan sonra infazını hizmetimdeki en yetenekli katillerden birine görev olarak verdim."

"Şey, bunu sana söylediğim için üzgünüm ama adamın tam bir geri zekâlı çıktı. Arabanın altına güçlü bir mikro patlayıcı koyup beni havaya uçurarak konuyu sonsuza dek kapamasına kim engel oldu?"

"Doğru bir gözlem. Ben de katil beyefendiye aynısını söyledim. Bu arada kendine katil beyefendi dedirtmesinin bir sebebi var: Her infazında kurbanlarına yüzde birlik bir hayatta kalma şansı tanır. Tiyatral cinayetleri sever, düz ve sıradan infazlara katlanamaz. Onu seçme sebebim buydu sanırım. Aslında onun başarısız olmasını umuyordum. Sen *benimsin*."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver kuvvetli bir ürperti hissetti ama bunu göstermemeye çalıştı.

"Tahmin etmeme izin ver: Katil beyefendi görevini yerine getiremediği için başka bir katil tarafından öldürüldü."

"Görüyorum ki Cristina sana Final Shot'ın nasıl işlediğini anlatmış. Ama seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım, katil beyefendi sağlıklı ve hayatta. Onu cezalandırmak için gönderilen kişiyi öldürdü. Sana söyledim o en iyilerdendi ve hâlâ da öyle."

"Ya sonra? Cristina'yı neden peşime taktın?"

"Seninle kendim ilgileneceğime karar vermiştim bir kere. Sadece duyması bile tüylerini diken diken edecek zulüm dolu yüzlerce infaz hayal ettim. Ama bu arada sen benim elimden ve Audi saldırısından kurtulan 'Ölümsüz' halini almıştın, yani katillerin karşısında olan bir tür mite dönüşmüştün. Seni yok etmek göğse takılacak bir madalya demekti. Böylece organizasyonun içinden ya da dışından hiç kimsenin senin saçının bir teline bile dokunmaması gerektiği yönünde bir haber yaydım. Bunu şahsıma bir hakaret olarak kabul edeceğimi belirttim. Ama buna herkesin itaat edeceğini düşünmüyordum. Çok cazip ve savunmasız bir avdın, hatta koruman bile yoktu. Böylece Cristina'ya seninle rastlantı eseri karşılaşmasını, kanına işaretleyici enjekte etmesini, seni izlemesini ve korumasını emrettim. Seni başkalarından koruyacaktı, benden değil."

"Ama Carlos başına buyruk hareket etti..."

"Carlos çok hırslıydı. Final Shot'a geldiği zamanı hatırlıyorum, kaba bir katildi ve görünüşte de öyle kalmaya mahkûmdu. Oysa birkaç ayda büyük adımlar attı. Öğretilen her şeyi bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sünger gibi emiyordu, faaliyetlerine yansıyan büyük bir öfke ile hareket ediyordu. Griden yeşile yükseldi ve hemen sonra da maviye. Ama Santiago'yu öldürdükten sonra kafayı yedi ve hareketleri öngörülemez bir hal aldı. Seni öldürüp bir efsaneye dönüşmeyi bile düşündü. Onun ölümü *benim* kurallarımı yıkanlara neler olacağını göstermek açısından bir örnek teşkil etti."

Silver artık her şeyi daha iyi anlıyordu. Birçok düğüm çözülmüş, birçok şüphe açıklığa kavuşmuştu.

Korkusunu bir şekilde idare etmeyi başarıyordu, belki de bu kadın onun ayrılmaz bir parçası, bir alışkanlığı halini almıştı. Bolca kan emmiş ve artık nasıl besleneceğini bilmeyen bir sülüktü.

"Peki ya Frank Turner?"

"Reality şov zamanında iş ortağım olan ama sonrasında fikir ayrılığına düştüğümüz biriydi. Onu öldürdüğün için sana bir türlü teşekkür edemedim. Bu arada katil olmak nasıl bir his? Pardon çifte katil demeliydim, çünkü Macar'ı da senin ortadan kaldırdığına inanıyorum."

Silver büyük bir rahatsızlık duydu. Hiçbir şekilde bir katile benzetilmek istemiyordu.

"Kendimi korumak için yaptım."

"Vicdanın sana işkence etmesin diye kendine böyle mi açıklama yapıyorsun. Hoşuna gitse de gitmese de sen o eşikten geçtin. Ve artık insanlara ders veremez ya da kötüleri yenen iyilik meleği olduğuna inanamazsın. Kötülüğün kirletici olduğunu ve iyilikten daha güçlü olduğunu sen de fark edeceksin."

"Bu bazen doğru evet. Ama her zaman değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonunda Silver, kötülük kazanır. İşte bu senin öğrenmeyi hep reddettiğin bir ders."

Ya haklıysa? Silver sessiz kaldı.

"Gel, sana Final Shot'ın mücevher kadar değerli fikirlerinden birini göstereceğim."

Silver onun peşinden ofisten çıktı. Bu dev yapı yatay büyümüş gibiydi, büyük yan odalara açılan upuzun bir koridora benziyordu. Büyük renkli dokunmatik ekranlar karşısında ders anlatan "öğretmenlerini" dikkatle dinleyen "öğrencilerin" bulunduğu sınıflar gördü. Süper teknolojik spor salonları, en iyi hastanelere taş çıkaran tıbbi servis alanları vardı. Kafeterya, dinlenme odaları ve hatta ısıtılmış bir havuz bile vardı. Nereye gidiyorlardı?

"3 boyutlu yazıcıları biliyorsundur sanırım."

Silver farklı boyutlarda bilgisayarlarla dolu bir odaya girdi. İçeride ekranları izleyip tuşlara basan en az yedi operatör vardı. İşlerine o kadar dalmışlardı ki içeri girdiklerini fark etmediler. Ama Lady Nightmare'i gördükleri anda sanki aynı tarantula tarafından ısırılmış gibi birden canlanıverdiler.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu en yakınlarındaki mucit tipli genç. Yuvarlak camlı siyah çerçeveli komik bir gözlük takıyordu.

"Misafirimize silahlarımızı nasıl ürettiğimizi göstermek istiyorum."

Delikanlının bir düğmeye basmasıyla birlikte odanın ucunda tüm duvar boyunca uzanan yaklaşık beş metrelik kalın cam yüzeyin ardında bir şey aydınlandı. Silver büyük bir merakla cama yaklaştı. Tek gördüğü beyaz pürüzsüz taşıyıcı bir bant ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç metre yüksekte duran büyük haznelerdi. Sonra bir mekanizma devreye girdi ve tanklardan farklı renk ve dokularda tozlar püskürtülmeye başladı. Altı farklı lazer ışını aktive oldu. Sanki toza şekil veriyor gibiydiler. Işınların eş zamanlı hareketleri belirleyici, silici ya da rötuş yapıcıydı. Camın ardındaki sıcaklık çok yüksek olmalıydı, sıvı halini alan toz lazerlerin acımasız eylemleri altında şekil alıyordu.

"Görüyor musun? Metalin katılaşması. Lazer ışınları üç bin fahrenhayt ısıda faaliyet gösteriyor ve tozları katı nesnelere dönüştürüyor."

Silver önünde gerçekleşmekte olan şeye inanamıyordu. Toz parçaları çok hızlı ve ince bir işlem ile tabaka tabaka dönüşüyor ve lazerlerin konsantre ateşi altında bir kalaşnikof şeklini alıyordu. Kalaşnikof formunda bir madde değil gerçek bir kalaşnikoftu. Karakteristik virgül şeklindeki şarjörü ve en küçük detayına kadar bir AK-47 idi. Üç dakika içinde silah hazırdı. Üstteki tanklar yerlerini henüz üretilmiş silahı güçlü hava jetleriyle kaplayan büyük soğutuculara bırakmıştı.

"Çalışıyor mu gerçekten?" diye sordu Silver daha büyük bir hayretle.

Kadının baş hareketiyle başka bir operatör silahın üretildiği odaya yöneldi. Yüzünü koruyan bir maskeyle içeri girip lastik eldivenler yardımıyla silahı aldı ve hiç haber vermeden Silver'a doğru seri atışa başladı. Boş bulunan Silver geri kaçıp dengesini kaybederek yere düştü. Lady Nightmare dahil olmak üzere herkes güldü.

"Bu çok özel bir camdır, kurşun bile işlemez. Ama yüzeyin üstünde çıkan ses şüpheye yer bırakmıyor: Birkaç dakika

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde yaratılan bu silah çok iyi çalışıyor ve yıllar boyu iş görecek."

Silver ayağa kalkıp gördüklerini rasyonel bir şekilde analiz etmeye çalıştı: "3D yazıcıların plastik parçalar oluşturabildiğini biliyordum. Bunlar birbirine monte edilerek çalışan ilkel bir tabanca halini alabiliyorlar ama bu..."

"3D teknolojisi yirmi yıldır var. Benim tek yaptığım alanında dahi olan mühendisleri işe almak ve onlara ilerlemeyi hızlandırmak için gerekli maddi kaynakları sunmak oldu. İşte sonuç bu."

"Silah satın alıp satmak ekonomik açıdan daha uygun olmaz mıydı?"

"Hayır çünkü büyük miktarda silahı dolaşımda tutmak ve yer değiştirmek çok zor. Kâr marjı da çok az. 3D yazıcıların yer değiştirmesi daha kolay."

"Ne?"

"Ben 3D yazıcıları satıyorum, tabii monte edilmemiş halde. Ofis makinesi olarak görünüyorlar ama aslında silah üretiyorlar. Burada gördüğün prototip aklına gelebilecek her şeyi üretebilir, benim bahsettiklerim bunun daha basitleştirilmiş versiyonları. Göze batmıyorlar ve gideceği yere kontrolden geçmeleri halinde bile sorunsuz ulaşıyorlar. Kimse makine içindeki malzemelerin ve hatta tozların bile farkına varmıyor. Tabii buna ek olarak yazıcıya talimatları gönderen bir dosya olması gerekiyor. Benden bin kalaşnikof mu istiyorlar? Bir yazıcı ve dosya göndermem yeterli oluyor, bininci üretim tamamlandıktan sonra makine kendini imha ediyor."

"Peki ya kazancı..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kâr marjı yüzde yedi yüz, dünyada benzer rakamlar sunacak başka bir iş kolu olduğunu sanmıyorum."

Lady Nightmare oyuncağıyla gurur duyuyordu, memnuniyeti elle tutulacak kadar gerçekti.

Sonra sol bileğindeki bileziği ağzına yaklaştırıp iki küçük düşmeye basarak şöyle dedi: "Cristina silahı getir. Vakit geldi."

Silver yutkundu. "Beni... şimdi mi öldüreceksin?"

"Çok bile bekledim. Sana yeni organizasyonumu göstermek benim için önemliydi. Öncekinden çok daha sağlam ve güçlü olarak yeniden doğduğumu anlamak zorundaydın. Tüm çabaların boşa çıktı. Şimdi önümde çok özel bir infaz gerçekleşecek. Çok özel bir silahla."

Cristina yanlarına gelmişti. Sağ elinde bir Beretta tutuyordu.

"Bu silahı tanıdın mı?"

"Buda'nın silahı," dedi Silver, korkudan çok hüzün duyuyordu.

"Seni koruma ekibinden birinin silahıyla öldürmek Cristina'nın fikriydi, hoşuma gitti. Bu sana yapılabilecek son hakaret. Şoförüne büyük şükran duyduğuna iddiaya girerim, sonuçta senin için öldü..."

Tam o sırada uzaktan bir patlama sesi duyuldu.

Lady Nightmare'in sözleri yarıda kalırken gülümsemesi karargâhının ışıkları gibi sönüverdi. Bir saniye içinde insana kıyamet habercisi gibi gelen güçlü siren sesleri duyulmaya başlandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir Çıkış Yolu Hep Vardır

Final Shot birdenbire cehennem yeri olmuştu. Patlama ve silah sesleri duyuluyor, çığlıklar yankılanıyordu. Birçok kişi nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadan koşturup duruyordu, yeraltına sıkışmış fareler gibiydiler. Kimse ne olduğunu bilmiyordu. Sirenler inanılmaz bir karmaşa yaratırken sönen neon ışıkları aralıklarla yanıyordu.

Lady Nightmare ofisine koştu. Bir düğmeye basmasıyla birlikte bilgisayarının ekranı kutulara bölündü. Final Shot tünellerinde olup biteni direkt olarak yansıtan dokuz kameranın görüntüsüydü bunlar. Birileri binaya giriyordu. Girişi örten takviyeli betonu delmeyi başarmışlardı. Muhtemelen C4 ya da Semtex gibi bir plastik patlayıcı kullanmışlardı. Kevlar kasklar*, GPV25 kurşun geçirmez yelekler, Heckler & Koch G-36 makineli tüfekler gördü. Ekrandaki kutulardan biri aniden bembeyaz oldu: Sağır ve kör edici flaş bombası kullanıyorlardı. Bunlar özel tim ekipleriydi.

Final Shot saldırı altındaydı. İçinden bunun en fazla yirmi kişiden oluşan bir ekip olması için dua etti ama kısa süre son-

* Kevlar Kask: Çok hafif ama bir o kadar sağlam bir malzeme olan kevlar adlı malzemeden yapılan asker kaskları.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ra çok daha kalabalık olduklarını anladı. İçeri girmeye devam ediyorlardı ve hiç bitmeyecek gibiydiler. Hareketlerinden anlaşıldığı üzere çok eğitimliydiler. Muhtemelen İkinci Dünya Savaşı'ndan önce inşa edilen orijinal binanın haritalarından birine ulaşmışlardı. Örülü duvarlar ve boş alanlar göz önünde bulundurulduğunda yapı o günden bu yana pek de değişmemişti zaten. İçeride bulunan tüm tetikçiler, mevcut teknoloji ve ellerindeki tüm silahlar bu sel gibi gelen ekibi durdurmaya yetmezdi. Oyunu kaybetmişti. Kendini kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Ama önce Silver'ı öldürecekti. Silver! Bu saldırının arkasında kesinlikle o vardı. Onları oraya getirmeyi nasıl başarmıştı? Bu adam onun için bir lanetti. Onu aylar önce öldürmemekle büyük hata etmişti. Ama organizasyonunu bir kez daha tahrip edeceğini kim tahmin edebilirdi? Sıradan bir insandı, şansının yardımıyla hayatta kalmıştı, bir hiçti, ama... Onu hemen vurup öldüğünden ve ona tekrar zarar vermeyeceğinden emin olmalıydı.

Cristina ofise girdi. Lady Nightmare bir an için onun tutsağını öldürmüş olduğunu düşündü. Ama böyle olmadığını hemen anladı. Sarışın kız dehşet içindeki gözlerini yere eğmişti. Kekeleyerek konuştu: "Nasıl oldu bilmiyorum ama..."

"Silver nerede?"

"Buradayım."

Silver Cristina'nın ardında göründü, ellerinin arasında Beretta'yı sıkıyordu.

"Cristina'nın dikkati bir an için dağılınca bunu fırsat bildim ve olanca gücümle karnına bir dirsek attım. Tabancayı almayı başardım, artık elimdesiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Silver kazandığını bilen biri gibi tam gözlerinin içine bakıyordu.

"Onları buraya nasıl getirdin?" diye sordu Lady Nightmare.

"Bir GPS sayesinde."

"Bu imkânsız üstünde böyle bir şey yoktu."

"Benim yoktu ama Cristina'nın vardı."

"Cristina mı?" Lady Nightmare genç kadına alev ve buz karışımı bir bakış attı.

"Yemin ederim ki neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben size hep sadık kaldım."

"Bu doğru, Cristina sana ihanet etmedi."

"Nasıl yaptığını bilmek istiyorum."

"Gizli Servis'ten pirsing şeklinde mikro bir yer tespit cihazı istedim."

Cristina içgüdüsel bir hareketle dilinin üstündeki topa dokundu.

"Oslo'da aynı odada kaldığımı geceyi hatırlıyor musun? Boş anını sabırla bekledim. Saat iki sularında hafif bir horlama duyunca harekete geçme vaktinin geldiğini anladım. Pirsinginin nasıl olduğunu gizli servise anlatmıştım. Netse ki fazla model yok, böylece içinde cihaz olan bir tane hazırlamaları çok zor olmadı. Küçük topu komodinin üstündekiyle değiştirdim. Ve işe yaradı! Seni de, beni de takip edebilmişler. Üstümü arayacağınızı biliyordum ve bu yüzden de böyle bir şeyi ben taşıyamazdım."

"Dahiyane," dedi Lady Nightmare dişlerini sıkarak.

Silver derin bir nefes aldı. Söylemek üzere olduğu şey ona çok ağır geliyordu ama sağduyulu davranması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizi büyük bir zevkle vururdum ama bir daha asla kimseyi öldürmeyeceğime dair kendime yemin ettim, mecbur kalmadığım sürece tabii. Boyun eğeceksiniz. Teslim olup katillerinize ateşi kesmelerini söyleyeceksiniz. Zaten çok ölü var."

"Hayır," diye yanıtladı Lady Nightmare.

"Asla," dedi Cristina.

Silver buna şaşırmamıştı. "Birkaç dakika içinde özel tim ekipleri burada olacak. Siz ve Final Shot için artık sona ulaşıldı. Kaçış yolunuz yok."

"Bir çıkış yolu *hep* vardır," diye yanıtladı gözleri öfkeyle parıldayan Lady Nightmare. "Beni hafife alıyorsun."

Kadın bileziğini dudaklarına götürdü.

"Ne yapıyorsun?"

Bu soruyu hiç önemsemeyen kadın konuşmaya başladı: "Rehineyi getirin. Olup bitenin hiçbir önemi yok. Rehineyi buraya hemen ofisimin dışına getirin."

Lady Nightmare'in elinde bir rehine mi vardı? Silver başının döndüğünü hissetti. Final Shot gözlerinin önünde yıkılıyordu; çılgın katiller kapana kısılmıştı. Bir rehine eldeki kartları değiştirmeyecekti sonuçta, bu umutsuz bir girişimdi o kadar.

"Kimmiş bu rehine?"

"İyi tanıdığın biri."

Scarlet! Scarlet'ı yakalamışlardı. Silver tek açıklamanın bu olduğundan emindi. Onunla Svalbard'a doğru yola çıkmadan önce konuşmuştu. Daha Silver oraya varmadan nasıl yakalanmış olabilirdi?

"Harry!"

Son aylarda yanında olanlar arasında onu gerçek ismiyle çağıran tek bir kişi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baba!"

Benjamin Miller yorgun ve zayıflamış görünüyordu. En az bir haftalık olan sakalları içine çökmüş yanaklarını örtüyordu. Üstüne acemilerin gri tulumunda giydirmişlerdi ve bileklerinde sıkı, çelik kelepçeler vardı. Sol şakağına bir silah dayalıydı. Sarı üniformalı bir adam onu kaba hareketlerle Yüce Lider'in huzuruna getiriyordu.

"Silahı bana ver, ben de babanın hayatını bağışlayayım," dedi Lady Nightmare.

"Sakın yapma! Çılgın bir katil bu kadın! Bana Norveçli bir tercümanmış ve benden çok hoşlanmış gibi oyun yaptı. Sonra beni kandırıp Oslo'ya getirdi."

Demek babasının son âşığı buydu.

"Oğlunun peşindeki kadınla ilgili çok soru soruyordu. Ben de narsisizmini kullanıp onu yakalayıp elimde koz olarak tutmayı düşündü."

Silver başını salladı. "Sana ilahı verecek kadar aptal değilim. Önce beni sonra da babamı öldürürsün."

"O zaman adamıma babanı hemen öldürmesini söyleyeceğim. Beni kurtarmaya yetmez ama intikam için güzel bir yol. Bunun vicdan azabını çekmeye gerçekten razı mısın?"

Silver onun ciddi olduğunu biliyordu. Sendeledi. Babası diz çöktürüldü, yakın infazın habercisiydi bu hareket.

Eğer teslim olursa ikisinin de ölüm fermanını imzalamış demekti. Sarı tulumlu adama ateş edebilirdi ama rehineye çok yakın duruyordu. Ve Silver keskin bir nişancı değildi.

"İki..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu dinleme. Doğru olanı yap." Benjamin oğlunun iyiliği için fedakarlıkta bulunuyor ve ona yalvarıyordu. Gerçek bir adam gibi davranıyordu.

"Üç..."

"Silver şunu unutma ki senin annen hayatta. Onu araman ve hayatını geri kazanman lazım!"

Silver'ın gözleri kocaman açıldı. Duymayı hep çok istediği o sözler, orada, ölümün eşiğindeki babasının solgun dudaklarından dökülüyordu.

"Ne?"

"Dörrr...."

Havada bir silah patlaması duyuldu ve sarı tulumlu adam vurulup yere düştü.

Koridorun ucunda uzaylıya benzer biri belirdi. Koyu mavi Nomex marka tulumu, Kevlar kaskı, maskesi ve çok cepli operasyon yeleği vardı. Elinde dumanı hâlâ tüten HK MP5 otomatik bir tüfek sallıyordu. Sarı tulumluyu yaklaşık on beş metreden yere indirmişti. Ama saldırıyı umutsuzca püskürtmeye çalışan diğer katillere kolay bir hedef olmamak için daha fazla yaklaşamazdı. Takviye güçleri beklemek zorundaydı.

Reality şov kraliçesi bu andan faydalanıp az önce Benjamin Miller'ın alnına dayanan silahı yerden kapıverdi. Silver kadına nişan aldı ama üstüne atlayan Cristina yüzünden ateş anında silahın namlusu kaydı. Hepsi bir beton zemine yığıldılar.

Lady Nightmare sol omzunda bir acı hissetti. Bakınca kanını gördü. Vurulmuştu. Silver'ın elindeki Buda'nın silahı tarafından. Hem de o, Final Shot'ın Yüce Lideri, Suç Stratejisti, Kötülüğün Kraliçesi... Her zaman yenilmez olduğunu düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müştü. Eline bulaşan kana inanmaz gözlerle baktı. Ayağa fırlayıp haykırdı: "Sen, kalk ve bana siper ol. Cristina yanıma gel!"

Silah tehdidi altındaki Benjamin Miller boyun eğmekten başka bir şey yapamadı. Ayağa kalkan Cristina hemen patronunun yanına gitti. Üçlü yoğun sayıda gelen ve diğer katillere karşı üstünlük elde etmiş olan özel timin tam ters yönüne doğru uzaklaştı. Üstlerine onlarca lazer ışığı doğruldu. Bir sivilin kurban olması böyle bir durumda oldukça kabul edilebilir bir şeydi.

Silver tam o an babasını da kaybedemeyeceğine karar verdi. Koridorun ortasına atılıp Beretta'sını müttefiklerine doğrultup nişancıların görüş sahasını kapattı.

"Ne yapıyorsun sen, çıldırdın mı?"

Konuşan "uzaylı", birkaç dakika önce sarı tulumlu adamı öldüren aynı kişiydi, kendini tanıtmak için kaskını çıkardı. Bu Sandro'ydu. "Tekrar kaçmalarına izin veremeyiz!"

"O benim babam!" Onu öldürmelerine engel olmak zorundaydı. Ona annesinin hayatta olduğunu söylemişti. Eğer ateş ederlerse ailesinden geriye kalan son kişiyi de öldürmüş olacaklardı.

"Silver çekil aradan yoksa seni yok etmek zorunda kalacağım." İki adamına bir baş işareti yaptı.

Sandro ciddi söylüyor olamazdı. Yoksa olabilir miydi?

Ayaklarının dibine bir flaş bombası attıklarını gördü. Tam vaktinde elleriyle kulaklarını örtüp gözlerini kapadı. Etrafını saran özel tim görevlileri onu birkaç saniye içinde etkisiz hale getirmişti bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sandro Lady Nightmare'in peşine düştü. Kaybettikleri zaman çok kıymetliydi.

Silahı alındıktan sonra Silver herhangi bir tehlike arz etmediğinden serbest bırakıldı. O da Sandro'nun ardından koşmaya başladı. Babasının sağ olarak serbest bırakıldığını duymayı umuyordu. Oysa duyduğu şey Sandro'nun sesi oldu: "Hayır, kahretsin! Bu olamaz!"

Benjamin'i öldürmüşler miydi yoksa?

Yüreği ağzında kendini en kötüsüne alıştırmaya çalıştı. Dev bir cam duvar özel timin önünü kesiyordu. Silver kalaşnikof mermilerinden bile etkilenmeyen duvarı hatırladı. Lady Nightmare tarafından harekete geçirilen şeffaf bölme bir kapı gibi aşağıya kadar inip içeri girişi engellemişti. Diğer taraftaki kaçaklar ise kimbilir hangi hedefe doğru koşuyorlardı. Bir an için arkasına bakan Lady Nightmare Silver'ın gözlerini aradı ve buldu.

Konuşmadan verdiği söz çok açıktı: Burada bitmedi.

"Bana C4 patlayıcı lazım. Bu duvarı havaya uçurmak zorundayız!" diye haykırdı Sandro.

Ama Final Shot'ın girişi çok güçlendirilmiş olduğundan yapıya girmek için ellerindeki tüm patlayıcıyı kullanmak zorunda kalmışlardı.

Onlarla kaçaklar arasında aşılması imkânsız kristal bir duvar vardı.

Silver ümitsizlik içinde önce ellerini, sonra da başını cama yasladı.

Hiçbir gümüş mermi korkunç kâbuslarındaki kurt adamı öldürmeye yetmeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son

"Bir denizaltı mı? Kulağa biraz bilimkurgu gibi geliyor."

Silver, Scarlet ve Sandro Prati'deki evde konuşuyorlardı.

"Oysaki bu gerçek Silver. Elimizdeki kırklı yılların başlarından kalan haritalara göre yapının uç sınırında ne olduğu net değildi. Burası İkinci Dünya Savaşı'nda Norveçlilerin hazinelerini koruduklarını ve sonrasında Final Shot tarafından işgal edilen yerler ile aynı. O lanet kristali yerle bir ettiğimizde, kibarca ifade edecek olursam istenmeyen adam olarak sen o sırada çoktan oradan uzaklaştırılmıştın. Bense oradaydım ve o koridorun bir tür mağaraya ulaştığını gördüm. Ve o mağara dönemin Norveç denizaltılarına açılan bir kapıydı. Lady Nightmare bu imkânı korumuş ve acil bir durumda kaçabilmek için kendi deniz altısını hazır bulundurmuştu. Elbette ki aracı kendisi kullanmıyordu. Muhtemelen mürettebata en ufak bir acil durumda bile hazır bulunmalarını söylemiş ya da denizaltı yakınlarda dolaştığından hemen irtibata geçmeyi başarmıştı. Çok öngörülü bir kadın olduğunu söylemem gerek."

"Peki ya babam?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Maalesef büyük olasılıkla o kadın denizaltıya geçmeden önce onu öldürüp Arktik Okyanusu'nun buzlu sularına attı. Üzgünüm ama boş ümitler beslemeni istemem."

Silver başını öne eğdi. Scarlet hemen ellerini tuttu.

"Sonra rotalarını Longyearbyen'a çevirmiş olmalılar, oradan da... her yere gitmiş olabilirler. Kısacası en başa döndük."

"Onları asla yakalayamayacağız... Yaşadığım sürece bana işkence etmeye devam edecek."

Scarlet araya girdi: "Denizaltı arızalanıp o lanet kadın ve suç ortakları ile denizin dibini boylamış da olabilir."

Silver'ın yüzünde ufak da olsa bir gülümseme yaratmayı başarmıştı.

"Bu çok güzel olurdu..."

Sonra kadının saçlarını okşayıp ona takdir dolu gözlerle baktı. Ve ekledi: "Sandro... seni engellediğim için üzgünüm."

"Seni yargılamıyorum. Seni sapasağlam bir şekilde eve geri getireceğime dair Scarlet'a söz vermiştim ve sözümü tuttum. Ama özel timi elinde bir Beretta ile tehdit etmek! Seni bir eleğe çevirebilirlerdi. Ek olarak Lady Nightmare'in kaçmasına yardımcı oldun."

"Sen olmasaydın bu iş kötü biterdi."

"Sen araya girdiğin için o kadının bu işi bu kadar rahat başardığının farkında mısın sen? Onu öldürebilirdik, buna ramak kalmıştı."

"Babamı öldürmenize izin veremezdim."

"Babanın bu kadını durdurmak için ölmeyi tercih etmiş olacağını anlamıyor musun?"

Silver cevap vermedi. Sandro haklıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Scarlet orta yol bulmaya çalıştı. "Lady Nightmare tekrar aynı şeyi deneyecek diye bir kesinlik yok. Bir yenilgi daha yaşadıktan sonra bu suç örgütü işinden vazgeçer belki ve kayıp bir cennet köşesinde paracıklarının keyfini sürer."

Silver başını salladı. "Hayır, bu imkânsız. Onu çok iyi tanıyorum: Daha şimdiden yeni bir şeytanlık düşünmeye başlamıştı. Ve tabii beni nasıl öldüreceğini".

Scarlet ona gülümsedi. "Ne olursa olsun ben seni bırakmayacağım Silver. Güvenliğim yüzünden senden uzaklaşmayacağım. Roma'da ya da nerede istersen bu soruna birlikte göğüs gereceğiz. Ama bu kadının aşkımızı mahvetmesine izin veremezsin."

"Ya annem?"

"Baban yaşadığını söylediği için hemen bir soruşturma başlattım. Sana bilgi verecekler ama ona ulaşmak çok zor olacak."

"Peki ya Lady Nightmare benimle tekrar irtibata geçecek olursa..."

"Derhal bana haber vermen gerekiyor, sakın ola kendi kafana göre hareket etme. Scarlet, onun bir saçmalık yapmadığından emin ol."

"Emir alınmıştır."

"Scarlet'la birlikte bir aylık izin yapacağız. Fransa'ya, sonra da Almanya'ya gideceğiz."

"Güzel."

"Dönüşte ofiste işimin başına dönebilmek için gerekli görüşmeleri yaptım. Hayatımı geri almanın vakti geldi."

İki adam el sıkıştı. Sandro gülümsedikten sonra arkasını döndü. "Yolu biliyorum," dedi ve son bir baş işaretiyle veda etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Scarlet onun ardından baktı.

"Sonunda normal hayata geri dönebiliriz."

Belirgin bir derecede rahatlamıştı.

"Bunun sadece bir ateşkes olduğuna inanıyorum. Eğer Cristina üstüme atlamasaydı şu an o kadın ölmüş olacaktı. Oysa onu yalnızca yaraladım. Daha da nefret dolmuş olmalı."

"Elbette ki..."

Art arda duyulan iki patlama sesi sözlerini sertçe kesti. Polis kulağıyla bunun sıradan bir havai fişek sesi olmadığını hemen anladı.

Silver'la birlikte nefeslerini tutarak pencereye koştular.

Apartman kapısının hemen dışında yolda bir adam yatıyordu.

Biri Sandro'yu vurmuştu.

- SON -

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Teşekkürler

Şunu söyleyebilenlere hep gıpta etmişimdir: "Buraya kadar geldiysem, sadece kendime teşekkür ederim." Bense her romanın sonunda kendimi sayısız insana teşekkür etmek zorunda bulurum. Elinizde tuttuğunuz bu kitaba birçok kişinin katkısı oldu çünkü. Her bir bölümün ardında bir gözlemler serisi, faydalı bilgiler, iyileştirme çabaları ve değerli tavsiyeler var. Elini taşın altına koyan ve gölgede kalan çok kişi var ve ben onlardan en azından burada bahsetmek istiyorum, tabii kimseyi unutmadığımı umarak.

Kendisiyle Facebook'tan iletişime geçen ve Son Hedef'i okumasını rica eden bu yarı çaylağı kırmayan RAI muhabiri Barbara Carfagna'ya çok teşekkürler. Sevgili Barbara yazdığın önsöz bana çok güzel bir hediye oldu!

E-kitap öncesi paylaştığı ilginç yorumlar için Luigi Orlotti'ye ve kitabın basım hazırlığı aşamasında yaptığı önemli düzenleme çalışmaları için Marina Migliavacca'ya teşekkürler.

Annem Ornella'ya, babam Francesco'ya ve kız kardeşim Silvia'ya yardım ve destekleri için teşekkürler.

Muhteşem bir dost ve destekçi olan Manuela Tegoni'ye teşekkürler. İki romanımın tanıtım filmlerini yapmakla kalmayıp Issız Ada'yı halka tanıttı, aynı şeyin Son Hedef için de olacağını umuyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kitabın ikinci taslağını okuyan ve geliştirmek için sayısız faydalı yönlendirme yapan arkadaş takımına teşekkürler: Marco Raschi, Amanda Cattaneo, Daniele Aina, Monica Tomatis, Danila Finzi.

Koruma ekibi araba saldırısı bölümünü yazarken bunu olabildiğince gerçeğe yakın ve inandırıcı kılmak üzere kendisiyle çok sempatik sohbetler yaptığım Laneri Oto Tamir İşletmesi'nin sahibi Gaetano'ya teşekkürler.

Sayıları gittikçe artan ve meraklarını hiç kaybetmeyen Facebook ve Twitter takipçilerime çok teşekkür ederim.

Tüm okuyucularıma sonsuz teşekkürler. Issız Ada'yı takdir eden birçok okur Son Hedef'in basılı versiyonunun ortaya çıkmasında çok teşvik edici oldu. Her ne kadar e-kitaplar çok önemli olsa da basılı kitaplar bizi hep daha fazla heyecanlandırır. Romanlarımı ani gelişmelere, ilginç karakterlere ve çekici hikâyeye güvenerek okuyanları hayal kırıklığına uğratmamayı bir sorumluluk olarak görüyorum. Her zaman farklı ve hep ilgi çekici cinayet romanları yazmaya özen göstereceğim. Okuyucuya minnetim sınırsızdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM